

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

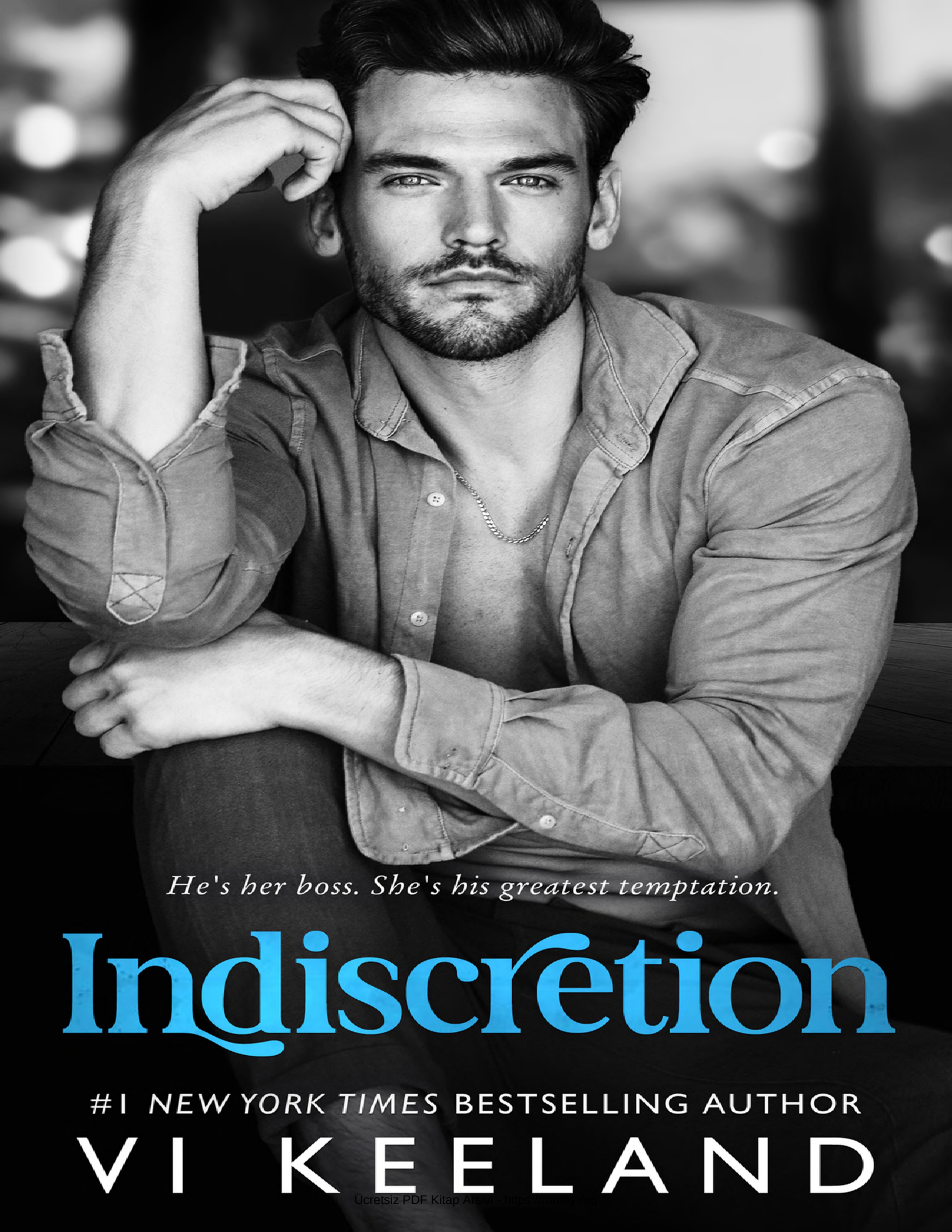
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's her boss. She's his greatest temptation.

Indiscretion

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

VI KEELAND

Ücretsiz PDF Kitap Alın - <https://www.pdfkitap.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Irydiscfeton

VI KEELAND

Telif Hakkı© 2024 yazan Vi Keeland

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölümler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BELİRSİZLİK

Düzenleyen Jessica Royer Ocken

Düzeltilme: [Elaine York](#), Julia Griffis Kapak

Modeli: Jeffrey Wiegers Fotoğrafçı: Mark

Mendez

Kapak tasarımcısı: Sommer Stein, Perfect Pear Creative

İçindekiler

[Vi Keeland'ın Diğer Romantik Romanları](#)
[Indiscretion Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38 Sonsöz](#)
[Beklenmedik Bir Şey - 1. Bölüm](#)
[Beklenmedik Bir - . Beklenmedik](#)
[Bir Şey - 3. Bölüm Şey 2Bölüm](#)
[Sevgili Okurlar](#)
[Teşekkür](#)
[Vi Keeland'ın Diğer Aşk Romanları Yazar](#)
[Hakkında](#)

Vi Keeland Yazarının Diğer Romantik Romanları

Gölde Beklenmedik Bir Şey Olur

Oyun

Patron Projesi

Yaz Teklifi Kıvılcım

Davet

Rakipler

Uygunsuz Bir

Şekilde

Büyümemeliyi

Z

Çıplak Gerçek Ödünç

Alınan Bir Şey, Senden Bir Şey

Güzel Hata

Egomanyak Patron

Geride Kalan

Baller Beat

Throb

Mücadeleye

Değer Şansa

Değer Affetmeye

Değer

Size Ait Sizin İçin

Yapıldı

Jilted (Mayıs 2025)

Vi Keeland'dan Gerilim Romanları

Çözülme

Biri Biliyor (Haziran 2025)

Vi Keeland ve Penelope Ward Tarafından Birlikte Yazılan Romantik Romanlar

Flört Kuralları

En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın

Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın

Kuralları

Genç Bir Çıkmanın Kuralları İyi

Uygulandı

Artık Rol Yapmıyorum

En Sevdiğim Hatıranın

Ardından Mutlu Mektup

Kirli

Mektuplar

Nefret Notları

Asi Varis Asi

Yürek Ukala

Piç Takım

Elbise Playboy

Pilotu

Mister Moneybags

İngiliz Yatak

Arkadaşı Park

Avenue Oyuncusu

Indiscretion Hakkında

Adam onun patronu. Onun en büyük cazibesi.

Dawson Reed'le ilk tanıştığım da, kendimizi yatakta bulmuştuk.

Sorun şuydu ki, ikimiz de diğ erinin orada olduğunu bilmiyorduk.

Gecenin bir yarısı uyandığı m da yanı m da bir yabancı bulduğ um da iç gü dülerim devreye girdi ve davetsiz misafire saldı rdım.

Ancak adamın davetsiz misafir olmadığı ortaya çıktı.

Dawson da bu kulübeyi kiralamış tı. Görünüş e göre, bir sistem hatası mükerrer rezervasyona izin vermiş .

Çok geçmeden aynı düğ ün için şehirde olduğ umuzu öğrenecektik ve Dawson, hakkında uyarıldığım sağ dıç tı. En iyi arkadaşımın tarif ettiğ i gibi uzun boylu, esmer ve dudak uçuklatacak kadar güzeldi. Gerçi *ikinizin birbirinizden nefret edeceğ ini* söylerken de haklıydı.

Gün aydınlandığında, Dawson ve ben kendimizi içinde bulduğ umuz karmaşayı düzeltmeye çalış tık. Ancak bu başlangıç ta düş ündüğ ümüzden daha zor oldu. Hafta sonu tatili olduğ u için, elli milden fazla bir mesafede tek bir oda bile yoktu.

Sanırım iş ler, küç ümsediğ iniz yakış ıklı bir adamla hafta sonu için bir kulübeyi paylaş maktan daha kötü olabilirdi.

Yeni patronun olması gibi mi?

Bölüm 1

DAWSON

Arkadaşım ne düşünüyor?

Airbnb aracılığıyla kiraladığım kulübenin cılız verandasında durdum ve etrafıma bakındım. Ağaçlar. Toprak. *Şaplak*. Harika. Lanet sivrisinekler de. Belki iyi bir gece uykusundan sonra her şey daha iyi görünürdü. Tanrı biliyor ya, ihtiyacım vardı.

New York'tan Michigan'a on iki saatlik yol, herkes ve anneleri Dört Temmuz hafta sonunda seyahat ettiği için on beş saat sürmüştü. Saat ikisiydi ve bu boktan kulübede en azından düzgün bir yatak olmasını umuyordum. Ön kapıdan girmek için sayısal bir kod gerekiyordu ama kapı koluna uzandığımda kilitli olmadığını gördüm. İçerisi resimlerde görüldüğünden daha küçüktü ama en azından temiz görünüyordu. Ben'in nişanlısı burayı rustik ve şirin bir yer olarak tarif etmişti ama benim tek gördüğüm geçen yıl bir korku filminde kullanılmış olabilecek bir kulübe ve eşyaları soğuk tutmak için buz kalıbına ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüm kadar eski bir buzdolabıydı. İçimi çektim ve mutfakta priz aradım. Antika bir tost makinesinin yanında bir tane bulduğumda, iPhone şarj cihazının olmasına şaşırdım. Bu *modern kolaylıklar* olmalı.

Evin tarifinde övündüğü gibi.

Her neyse. Biraz uyumak için can atıyordum. Gerçi bu gerçekleşmeden önce duş almam gerekiyordu, bu yüzden yaşam alanına son bir kez baktım ve tek koridora yöneldim. İki kapı vardı. İlk açtığım kapı, katlanmış havluların uygun bir şekilde bir rafa istiflendiği tam bir banyoya sahipti. Kıyafetlerimi çıkardım ve küvete girdim.

Çok geçmeden ılık su düğümlemiş omuzlarımdan üzerinden akmaya başladı. Su basıncının iyi olmasına şükrederek birkaç derin nefes aldım ve kendimi sağanak yağmurlu düşün içine bıraktım. Bu yolculuk kesinlikle benim tatil anlayışıma uymuyordu ama ofisten uzakta birkaç güne ihtiyacım vardı. *Emily'den ve hayatımdan uzakta*.

Bana saçma sapan keder hikayelerini anlatan suçlular yok.

Mahkemeye tamamen hazırlıksız gelen ve yoğun takvimimi karıştırmak için erteleme talep eden acemi kamu avukatları yok.

Bütün gün görececek bir ex yok.

Doğa bana göre değildi. İdeal olan, ofisten uzakta geçireceğim birkaç günde Karayip adasında beş yıldızlı bir otelde kalmak, havuz barda kokteyllerimi yudumlamak ve yanımda çıplak seksi bir kadınla uyanmaktı. Arkadaşım bir *destinasyon düğünü* yapacağını duyurduğunda tam olarak bunu elde edeceğimi düşünmüştüm. Ama bunun yerine böcek ilacına, yürüyüş botlarına ve büyük olasılıkla bir banjoya ihtiyacım olacak gibi görünüyordu. *Hayatımı sikeyim.*

Sıcak duş beni biraz rahatlattı ya da belki de o kadar yorgundum. Sabah mahkemeye çıktıktan ve iki konferans görüşmesi yaptıktan sonra yola çıkmıştım, yani her iki durumda da sırada uyku vardı. Birdenbire bavulumu açmakla uğraşamayacak kadar tembelleşerek kurulandım ve belime bir havlu sardım. Yakınlarda başka bir kabin yoktu, bu yüzden iç çamaşırını atlayabilir ve istediğim gibi serbestçe dolaşabilirdim. Belki de yarın sabah kahvemi verandada çıplak içerdim.

Bu küçük kulübede sadece bir oda daha vardı, bu yüzden yatak odasının nerede olduğunu bulmak çok zor olmadı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve duvarda bir ışık düğmesi aradım ama yoktu. Zifiri karanlıkta yolumu bulmayı ve ayak parmağımı çarpmadan yatağa ulaşmayı başardım, bu yüzden nerede uyuduğumu görmenin bir öncelik olmadığına karar verdim ve içeri tırmandım. Kabinin küf kokan geri kalanının aksine, bu oda güzel, neredeyse çiçeksi kokuyordu. Bu çarşafı iyi bir marka çamaşır deterjanıyla yıkamış olmalılar. Bu hoş bir sürpriz oldu. Koku beni duştan bile daha fazla rahatlattı. Ta ki yuvarlanıp yüzüme bir şey çarpana kadar.

"Bu ne lan!"

Yataktan fırladım ve sağ gözüme uzandım.

Bir köpek havladı ve bir kadının tiz sesi "Silahım var!" diye bağırdı.

Yüzümden yayılan acıyı çabucak unutarak ellerimi havaya kaldırdım. "Silaha ihtiyacın yok. Silahlı değilim ve sana zarar vermeyeceğim. Ellerimi havada tutuyorum."

Aniden bir ışık yandı ve sıcak pembe dantelli pijamalar giymiş, 1.80 boylarında, beş kilodan ağır olmayan bir köpeği tutan bir kadınla karşılaştım. Bücür köpek bir elindeydi, diğer eliyle de bana bir şey işaret ediyordu.

Bu bir çift okuyucu mu? Kaşlarım çatıldı. "Bu senin *silahın* mı?" Gözlüğünü salladı. "Ben de yeşil kuşağım!" Gözlerim büyüdü. "Bu ne, beyazın iki üstü gibi bir şey mi? Üç ders mi aldın?"

Sarışının gözleri kısıldı. "Leonardo ısırır."

Sanki bir işaretmiş gibi köpek hırladı ve bana diş etlerini gösterdi. Ama ağzında *sadece* bu varmış gibi görünüyordu. İşaret ettim. "Bu şeyin dişleri var mı?"

Kadın kaşlarını çatı. "Kapa çeneni. Birkaç tane var ve diş eti hastalığı chihuahualarda yaygındır. Benden ne istiyorsun ve neden sadece bir havlu giyiyorsun?"

"Uhh... Çünkü daha yeni duş aldım. Ve istediğim şey iyi bir gece uykusu, başlangıç olarak. Burada ne halt ediyorsun? Burayı ben kiraladım."

"kiraladınız mı? sanmıyorum. Bu kulübeyi kiraladım."

Birden gözümün altındaki kemik zonklamaya başladı. Uzandım ve sağ yanağımın üst kısmını hissettim. "Bana neyle vurdun sen?"

Gözlüğü yatağın üzerine bıraktı ve elini açıp kapattı. Yüzümün hissettiği kadar kızarmış ve şişmiş görünüyordu. "Parmak eklemlerim gerçekten acıyor."

Burada ne haltlar dönüyor? "Yanlış kabinde olmalısınız, bayan. İçeri nasıl girdin?"

Sağ eline bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Kod bende."

Söyledi ve bu doğru koddu, tamam. Hatırladım çünkü eski sevgilimin doğum günüydü, rakamla 13 Temmuz. "Bunu sana kim verdi?" diye sordum.

"Airbnb ev sahibi, Amy."

Kimden kiraladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu kadının sesi oldukça inandırıcı geliyordu. Belki de yanlış kulübedeydim? Evin numarasında 50 yazdığına yemin edebilirdim. Yanlış blokta olabilir miydim? Düşündüm de, içeri girmek için şifreyi kullanmamıştım. Yine de içerisi internetteki resimlere benziyordu.

"Burası Fifty Dogwood Lane mi?" "Evet."

Omuz silktilim. "O zaman burası kiraladığım yer."

"İmkansız, çünkü *ben* kiraladım." Tekrar elini sıktı. "Kahretsin. Parmak eklemlerim gerçekten acıyor."

"Bir bakayım." "Doktor musunuz?" "Hayır."

"O zaman neden elimi görmene izin vereyim?"

"Çünkü eskiden boks yapardım. Parmak eklemlerimi sayamayacağım kadar çok kez yüzümde kırdım."

Tereddüt etti. Ama en azından dişsiz köpeği yere bıraktı. Küçük pislik, ayakları yatağa değer değmez havlamaya başladı. Yataktan atladı ve hırslayarak etrafımda koşmaya başladı. Dişleri olmadığı için pek bir tehdit oluşturmuyordu, bu yüzden kıpırdamadım. Meğer bir şeyleri yakalamak için dişlere gerek yokmuş.

Havlu gibi.

Ve çek.

Ve şimdi çıırılçıplaktım, aletlerim tam teşhir halindeydi. Kadın gözlerini kapattı. "Aman Tanrım!"

Siktir. Benim. Hayatım. Bu gün gittikçe daha da kötüleşiyordu - özellikle de daha yeni duş aldığımdan beri, aletim üşüyordu ve mümkün olduğunca taşaklarımın içinde büzüşerek sıcak bir sığınak bulmaya çalışıyordu. Kesinlikle en iyi ifşam değildi - bir ifşa olduğundan değil, ama bir erkek her zaman iyi bir ilk gösteri ister.

Kadın parmaklarını araladı ve içeri baktı. "Aman Tanrım. Orada öylece durma! Bir şeyler yap! Çıplaksın."

Yataktan yorganı aldım ve belime sardım. "Daha yeni duş aldım..."

"Ve?"

"Şey, düşünmeni istemiyorum..."

Kaşları havaya kalktı. "Erkekliğinin iyi görünmediğinden ciddi ciddi endişeleniyor musun?"

Şey...evet. Ama bu hileli bir soru gibi geldi, o yüzden cevap vermedim. "Kira sözleşmenizi göreyim."

"Kira sözleşmenizi göreyim!"

"Peki," diye . "Diğer odadaki bavulumun içinde."

"Belki içerideyken giyecek bir şeyler bulabilirsin!"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Ne olursa olsun, çok tatlıydı. Sarı saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, iri yeşil gözleri ve düğme burnunun köprüsünde birkaç çili vardı. Gerçi burası bir bar değildi,

ve Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son Şey bir kadındı, bu yüzden yorgana sarılı kıçımı oturma odasına götürdüm.

Ben bavulumu karıştırırken yeşil kemerli sarışın dışarı çıktı. şimdi beline sıkıca bağlanmış bir bornoz giyyordu. Yazık oldu. *Altındaki kıyafet daha güzeldi.* Sehpanın üzerinde daha önce fark etmediğim bir dizüstü bilgisayar aldı ve düğmelere tıklamaya başladı. Bu arada ben de şortumu, tişrtm ve asistanımın ben ayrılmadan önce bastırđı bir sürü kâğdın bulunduğu dosyayı çıkardım.

"İşte," dedim. "Onayım orada bir yerde. Gidip üzerime bir Şeyler giyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Oturma odasına geri döndüğümde kaşlarını çattı. "Sanırım gözün moraracak."

"Mkemmek. Bu berbat günün geri kalanıyla uyumlu." "zr dilerim."

"Bu senin hatan değil. Sen doğru olanı yaptın. Biri yatağına davetsiz girerse, önce vur, sonra soru sor. Gözüm iyileşecek."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim ama yine de kendimi berbat hissediyorum." İçini çekti ve başını sallayarak dizüstü bilgisayarını işaret etti. "İkimizin de onayları aynı Şeyi gösteriyor. Görünüşe göre ikimiz de bu evi aynı tarihler için kiralamışız. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bir bakayım."

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi ve ben de ekrandaki bilgileri kendi evraklarımla karşılaştırdım. Gerçekten de ikimiz de Fifty Dogwood Lane'de yer ayırtmıştık.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim ona. "Ama bunun parasını kesinlikle ben ödedim. Altı ay önce kredi kartımda gördüğümü hatırlıyorum."

"Benimkini geçen hafta ayırttım."

Omuz silktim. "O zaman gerçek kiracının kim olduğu belli."

"Kim?"

"Ben. nce ben ayırdım."

"Burayı ilk kimin rezerve ettiği umurumda değil," diye karşı çıktı. "İkimiz de parasını dedik, bu yüzden burası üzerinde eşit hakkımız var."

Kırmızı eli gözüme çarptı. Artık gerçekten şişmişti. "Parmak eklemlerini göreyim."

Yine tereddüt etti.

Gözlerimi devirdim. "Sanırım buraya zorla girerek ağır bir suç işlemediğimi tespit ettik. Kapıyı açık bırakmış olsan da şifre bende idi, ki bunu ormanın ortasında tek başına yapmamalısın. Belli ki bu sadece bir tür karışıklık. Lanet elini göreyim."

Gözlerini kıstı. "Bana küfretmek zorunda değilsin." "Küfür mü? Lanet bir küfür değildir."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. *Siktir*, belki. Gerçi o da bir fiil ve ben onu hem sıfat hem de isim olarak kullanma eğilimindeyim."

"Her neyse." Başını iki yana salladı. "Şu *lanet* elime bak."

Kıkırdadım.

Parmak eklemlerinden ikisi sağa doğru kaymış gibiydi ve şişlik nedeniyle görülmeleri zordu. "Parmaklarınızı oynatabiliyor musun?" diye sordum.

Bunu denerken yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Denediğimde de kolumda acı verici bir karıncalanma oluyor."

"Parmak eklemleriniz genellikle parmaklarınızla aynı hızda mı?" "Evet! Tabii ki öyle!"

"O zaman kırıldıklarından oldukça eminim." Gözlerini kapadı ve iç çekti.

"Harika."

"Muhtemelen acile gidip röntgen çektirmelisin."

"Parmak eklemleri kırık ayak ve el parmakları gibi mi ve onları sadece bantlıyor musunuz?" "Genelde olmaz. Kemik sizinki gibi yanlış hizalandığında

Çoğu zaman onları manipüle etmek ve eli alçıya almak gerekir."

Yüzünün rengi soldu. "Onları manipüle *etmek*, yani parmak eklemlerini *hareket ettirmek* gibi mi?"

Başımı salladım.

"Kulağa acı verici geliyor."

Öyleydi. Çok acı vericiydi. Ama solgun yüzü bunu kendime saklamam gerektiğini söylüyordu. "O kadar da kötü değil."

Odanın diğer tarafından gelen bir ses dikkatimi çekti. Baktığımda katil chihuahua Gumby'nin yerdeki peluş bir hayvanı tepelediğini gördüm. "Uhhh... Sanırım köpeğinin yeni bir kız arkadaşı var."

Kadın iç çekti. "Bu Kate. Yeni değil. Leonardo bunu ona beş yıldır yapıyor. O aşık."

"O ışıltılı yakasıyla bir *erkek* mi?"

"İşıltılı şeyleri seviyor diye onu yargılamayın."

"Sana o şeyi boynuna takmak istediğini söyledi mi?"
Bana yine kaşlarını çattı. Garip bir şekilde sevimliydi.
"Bunun senin tehditkâr yüzün olması mı gerekiyor? Eğer öyleyse, ışığı tekrar kapatıp karanlıkta yumruk atmaya geri dönmek isteyebilirsin." Köpeğe baktım. Bu şey gerçekten şehre gidiyordu. "Bu... *bir kaplumbağa* mı?"
"Evet."
"Hatırlat da evcil hayvanımı seninkinin yanına yaklaştırmayayım." "Neden?"
"Benim bir kaplumbağam var." Başımı salladım. "Köpeğin doldurulmuş bir kaplumbağaya mı aşık?"
Başını salladı. "Bu yüzden ona Kate adını verdim." "Anlamıyorum."
"Leonardo ve Kate - *Titanic*'te ." "O aşk hikayesinde onlardan biri *ölmemiş* miydi?"
Eline baktı. "Acil servise gitmek için yarına kadar bekleyebilir miyim? Saat kaç ki zaten?"
"Ben doktor değilim ama muhtemelen olmazdım ve şu anda saat üçe yaklaşmış olmalı."
"Harika. En yakın hastanenin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve arabam bile yok. Havaalanından buraya Uber ile geldim."
Yapmak istediğim son şey lanet olası bir hastaneye gitmekti ama gecenin bir yarısı yalnız gitmesine izin veremezdim. Kapıya doğru başımı salladım.
" ama. Benim arabam var. Seni götüreceğim."
"Hayır, sorun değil." Sehpadan bir telefon aldı ve tuşlara basmaya başladı.
"Bir Uber çağırabilirim."
"Zaten şimdi ayaktayım. Seni almazsam uyuyamayacağım." Alnı kırıttı. "Neden olmasın?"
"Çünkü bir kadının nereye gittiğini bilmeden bir yabancıyla ıssız bir yerde arabaya binmesine izin veremem."
"Kadın olduğum için mi? Yani erkek olsaydım sorun olmaz mıydı?"
Başka bir hileli soru. İçimi çektim. "Seni götürmeme izin ver."
Yüzünü bana dönmeden önce uzun bir süre telefonuna baktı. "Aman Tanrım. Bölgede *hiç Uber* olmadığını söylüyor. Bu nasıl olabilir?"
"Gecenin bir yarısı Michigan'dayız." Başımla tekrar kapıyı ettim. "Gel hadi. Seni götüreyim."

"Adını bile bilmiyorum." "Dawson."

"Adın mı soyadın mı?"

"İlk."

"İlginç."

"Heyecan verici. Artık gidebilir miyiz?" Beni görmezden geldi.

"Ben Naomi."

Başımı salladım. "Harika. Artık *kanka* olduğumuza göre yola çıkmaya ne dersin? Şu anda ayaktayım ama eninde sonunda uyuyacağım. Uzun bir gün oldu."

Naomi dudağını çiğnedi. "Peki. Ama önce mücevherlerimi alayım." "Acil servise gitmek için *takı mı takman* gerekiyor?"

"Takmak için değil ama saklamak için yanıma aldım. Buraya geldiğimde kasa olmadığını fark ettim ve annemin elmas kolyesini ve ona uygun küpelerini getirdim. Annem vefat etti ve onlar benim için çok şey ifade ediyor."

Gözlerimi hâlâ tepinmekte olan küçük fareye çevirdim. "Gumby onu koruyamaz mı?"

Naomi kaşlarını çatı. "Köpeğimle dalga geçme. O harika biri."

"Neden elmasları ormandaki bir kulübeye ki?"

"Bir düğüne gidiyorum."

"Ne düğünü?"

"Arkadaşım Lily'nin. Neden?"

Oh lanet olsun. Naomi... Lanet olası adı *Naomi*'ydi. "Soyadın ne?"

"Kalp."

Gözlerimi kapattım. Bu gerçekten de vermeye devam eden bir gündü. "Lily ve Ben'le birlikte hukuk fakültesine gitmiştiniz, değil mi?"

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de aynı düğüne gidiyorum. Ben benim kankam, çocukluğumuzdan beri arkadaşız, hatta üniversiteye bile beraber gittik. Lily geçenlerde bana senden bahsetti. Üçünüzün Michigan Üniversitesi'ne birlikte gittiğinizi ve New York'a yeni taşındığınızı söyledi. Sanırım tam olarak şöyle dedi: '*Sizi tanıştıırırdım ama birbirinizden nefret edersiniz.*'"

Bölüm 2

NAOMI

"Sizin için sosyal hizmetleri aramamı ister misiniz?" Hemşire sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ya da polisi, belki?"

"Polis mi? Neden polisle konuşmak isteyeyim ki?"

Gözleriyle artık kullanılmayan elimi işaret etti. "Bunda utanılacak bir şey yok. Kız kardeşim yıllarca istismarcı bir ilişki yaşadı ve bunu bizden sakladı. Bu güçlü insanların başına gelir. Bu senin kim olduğunun bir yansıması değil."

Kolumu kaldırdım. "Tacizcimle dövüşürken elimi kırdığımı mı sanıyorsun?"

"Bekleme odasında erkek arkadaşını gördüm. Volta atıyordu ve burada olmaktan rahatsız görünüyordu."

"Eminim öyledir, çünkü daha birkaç saat önce tanıştık ve anlaşılan kaderimizde düşman olmak varmış. Ama Dawson benim erkek arkadaşım değil ve kesinlikle bana saldırmadı. Aslında, ona saldıran bendim. Parmak eklemlerimi öyle kıldım."

Hemşire dudaklarını büzdü. Bana inanmış gibi görünmüyordu.

"Hayır, gerçekten," dedim. "Airbnb rezervasyonumuzda bir tür karışıklık olmuş ve aynı kulübeyi kiralamışız. Gecenin bir yarısı uyandığımda yatağında yarı çıplak bir adam buldum ve ilk tepkim bir yumruk atmak oldu."

"Aman Tanrım."

Başımı salladım. "Bir de bana sor. Anlaşılan ikimiz de aynı düğün için şehirdeyiz, bu yüzden özür dileyip hiç olmamış gibi davranamam."

Hemşire gülümsedi. "Şey, oldukça iyi bir morluğu var, bu yüzden sert bir yumruk atıyor olmalısınız."

Lily ve Ben'in düğün fotoğraflarını mahvedeceğimiz aklıma geldi - ben bu aptal alçıyla, Dawson da morarmış bir gözle. Başımı salladım. "Arkadaşım beni öldürecek. Ormanın ortasında büyümlü bir peri masalı düğünü planladı ve Dawson'la ben bunu Disney yerine Grimm versiyonu gibi göstereceğiz."

Güldü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl?"

"Çirkin bir adama yumruk atabilirdin. O adamın şüphelendiğim kişi olmamasına gerçekten sevindim, çünkü o bambaşka biri, gerçekten yakışıklı."

Haksız değildi. Dawson gülünç derecede yakışıklıydı. Işığı açtığımda çok şaşırmıştım. Kim bir tartışmanın ortasında davetsiz misafirinin *seksi* olduğunu fark eder ki? Gerçekten biriyle yatmam gerekiyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Ama kahretsin... O yontulmuş çenesine vurmadığım için mutluydum ve en azından bana bakmam için bir bebek mavisini kalmıştı.

Alt dudağımı dişledim. "Ben de onun her şeyini gördüm. Uyandığımda üzerinde bir havlu vardı ve köpeğim onu yırttı. Leonardo'ya daha sonra ekstra bir ödül vermeyi unutmamam gerekecek."

Hemşirenin gözleri parladı. "Ve...?"

"O *tam* bir paket."

İkimiz eski dostlar gibi kıkırdadık. Adamın kendisine yumruk atan bir yabancıyı gecenin bir yarısı kırk dakika boyunca acil servise götürdüğünü düşünürsek, bu pek hoş bir davranış değildi ama gülmeye ihtiyacım vardı.

Hemşire bana köşesi zımbalanmış bir paket kâğıt uzattı, hâlâ gülümsüyordu. "Bunlar alçı talimatlarıdır. En önemli şey plastik bir torbaya sarmak ve duş alırken kuru tutmak. Lastik bir bantla mühürlemek en kolayı. Ve kaşınıyor olsanız bile alçının içine bir şey sokmayın çünkü kendinizi yaralayabilirsiniz. Ama bunu zaten yapacaksınız, özellikle de yılın en sıcak aylarında bu şeyi giyeceğiniz ve terleyeceğiniz için. Bu yüzden en azından tırnak törpüsü ya da ucu olmayan bir şey kullanmaya çalışın."

"Tamam, teşekkür."

"New York'a döndüğünüzde doktorunuzla görüşün. Ama muhtemelen dört ila altı hafta boyunca alçıda kalacaksınız."

Kaşlarımı çattım. "Harika. Yeni bir iş arama sürecindeyim. Ve tabii ki, ben bir sağcıyım."

Başını salladı. "İnsanlar baskın elleriyle yumruk atma eğilimindedir. Bir keresinde bir araba kazasında bileğimi kırmıştım. En kötüsü de sütyenimi bağlamaya çalışmaktı. O küçük kancaları takmak için elinizin ne kadar eğilip büküldüğünün farkında değilsiniz." Tedavi tepsisini yatağın kenarından aldı ve bir adım geri çekildi. "Ama işin bitti."

Aşağı atladım. "Her şey için teşekkür ederim. Gitmeden önce kullanabileceğim bir kadınlar tuvaleti var mı? Kulübeye dönmek için uzun bir yol var." Tabii orada kalacak olsaydım. Dawson'la ne halt edeceğimize dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Banyoya girip aynaya baktığımda dehşete kapıldım. Dün uçağa binmeden önce ilk kez takma kirpik taktırıştım, düğün için güzel görüneceklerini düşünmüştüm. Ama anlaşılan yapıştırıcı pek işe yaramamıştı, en azından sağ gözümde. Ama sol gözüm? O tek bir kirpiğini bile kaybetmemişti. Sanki bir gözüm diğerrinin iki katı büyüklüğündeymiş gibi görünüyordu. Sadece bu da değil, yatmadan önce yüz maskesi yapmıştım. Çamur sürdüğümde sarıydı ama kuruyunca yeşilimsi gri bir renk almıştı ve görünüşe göre sandığım gibi hepsini çıkarmamıştım. Yüzümde iki belirgin gri leke vardı, bunlardan biri burnumun üzerindeydi ve sol burun deliğini yumrulu gösteriyordu. *Bir de lekeler* vardı. Yalan söylemeyen açık bir cildim vardı, bu yüzden ne zaman gergin ya da üzgün olsam kırmızı lekeler çıkıyordu.

"Tanrım." Suyu açtım ve yüzümde kalan çamur maskesini ovmaya başladım. "Adamı yumruklamama gerek yoktu. Sadece ışığı açarak onu korkutabilirdim."

Birkaç dakika sonra, kalan kirpiklerim alınmış ve topak topak olmuş gri lekelerim gitmiş halde acil servisin lobisine doğru yürüdüm. Lekeli cildim için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dawson beni görünce ayağa kalktı.

"Lanet olsun." Koluma baktı. "Beyaz alçıları çıktı mı?"

"Hayır, pembenin sevimli olduğunu düşündüm. Renkler beni mutlu ediyor." "Madem öyle diyorsun. Sanırım parmak eklemlerin kırıldı?"

Başımı salladım. "Ve bana yalan söyledin. Onları tekrar aynı hizaya getirdiklerinde canım çok acıdı."

Dawson'ın dudağı seğirdi. "Yeterince stresli olduğunu düşündüm. Her şeye kusma isteğı uyandıran bir acı beklentisini eklemene gerek yoktu."

"Peki neden bana yüzümün neye benzediğini söylemedin?"

Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu. "Yüzündeki sorun neydi?"

"Görünüşe göre taktığım kirpikler uyurken bir gözümde çıkmış ve dün gece yaptığım çamur maskesinin bir kısmı yıkanmamış."

Dawson'ın gözleri yüzümde gezindi. "Yani burnun eğri değil mi?"

"Hayır! *Çamur* yüzünden. Biçimsiz görünüyordum."

Omuz silkti. "Yine de sevimli olduğunu düşünmüştüm."

Karnımda beklenmedik bir kıpırtı hissettim ama bunu görmezden geldim. "Kulübe konusunda ne yapacağız?"

Dawson elini belime koydu ve yürümeye başlamam için beni teşvik etti. "Bunu dönüş yolunda konuşabilir miyiz? Sol tarafımdaki adamın akciğeri çatlıyor. Sanırım tüberküloz olmuş."

Öksüren adama bir göz attım. "Tüberküloz mu? Bu biraz abartılı değil mi? Muhtemelen virüs ya da griptir."

"Adam terliyor ve zayıf. Belirtilere baktım. Ateş ve iştahsızlık tüberkülozun yaygın göstergeleridir."

Olduğum yerde durdum. "Aman Tanrım. Lily'nin Ben'in arkadaşlarından birinin savunma avukatı olduğunu söylediğinde ne dediğini unutmuşum."

"Ne dedi?"

Başım gülererek geriye eğildi. "Zeki, süper rekabetçi ve yakışıklı olduğunu ama aynı zamanda mikroplardan korktuğunu. Bu yüzden mi sabahın ikisinde duş alıyordun?"

"Dinlenme tesislerinde durdum. O iğrenç tuvaletlerde ne kadar bok yetiştigini biliyor musun?"

Neden bilmiyorum ama ne acil servisten çıkarken ne de Dawson'ın arabasının park ettiği yere doğru yürürken gülmekten kendimi alamadım.

Kaşlarını çatarak bana kapıyı açtı. "O kadar da komik değil."

Kıkırdayarak konuştum. "Sanırım uykusuz kaldım. Yorgun olduğumda bazen duygularım tuhaf bir şekilde güçlü oluyor. Ağlamadığım için şanslısın, onu da durduramayabilirim."

Arabayı işaret etti. "Bin yoksa seni burada bırakırım ve istediğin kadar ağlayabilirsin."

Normalde sağ elimle yaptığım için ekstra uzun süren emniyet kemeri takma işlemi boyunca gülmeye devam ettim.

"Kulübeyi ne yapacağız?" Dawson arabaya bindiğinde sordum.

"Burayı bize kiralayan kadına Airbnb web sitesi üzerinden e-posta gönderdim ama henüz yanıt vermedi. Saat daha altı buçuk ve biyografisinde Batı Yakası'nda yaşadığı yazıyor. Ama bu arada Ben'e mesaj attım. Lily düğün gecesine kadar kız kardeşinde kalacakmış. O zamana kadar onun kanepesinde kalabileceğimi söyledi. Yani ikimizden biri kış üstü yatmadan önce bunu çözmek için iki gecemiz var."

"Kulübenin parasını ikimiz de ödediğimiz halde seni kanepede yatırdığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Yatağı her zaman seninle paylaşabilirim..."

"Bir daha düşündüm de, Ben'le aynı odada kalmak kulağa eğlenceli geliyor."

Dawson kıkırdadı ve arabayı vitesine . "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kırk dakika sonra kulübeye yanaştık. İkimiz de burayı ilk kez gün ışığında görüyorduk. "Burası gündüzleri çok şirin oluyor."

"Barbados'ta olsaydı ve bir havuz barı ve oda servisi olsaydı daha şirin olurdu." Motoru durdurdu ama anahtarları kontakta bıraktı. "Sadece çantamı almam gerekiyor."

"Evet, tabii ki."

Önce ben girdim ama Dawson hemen önüme geçti. Alçak ve korkutucu bir sesle, "Dışarı çık," dedi.

Geniş omuzlarına bakınca Dawson'ı neyin koruduğunu gördüm. Evin içinde her yere saçılmış giysiler vardı ve biz o şekilde bırakmamıştık. Dawson'ın dolu valizinin olduğu yere baktım ve şimdi boş olduğunu gördüm. Leonardo kanepede, oraya sürüklemiş olması gereken bir kot pantolonun üzerinde mışıl mışıl uyuyordu.

"Bavulunu açık mı bıraktın?" diye sordum. "Olabilir."

Kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyordu."

Dawson'ın arkasından çıktım ve parmağımı sallayarak kanepeye doğru yürüdüm. "Leonardo, ne yaptın sen?"

Köpeğim kulaklarını indirdi, bu onun suçlu olduğunu gösteren bir işaretti - kanıtlar odanın her yerinde olmasaydı bile.

"Özür dilerim. Leonardo bavulları açmaya bayılır. Bavullar, kutular, çantalar... Ortalıkta bir şey bırakmam, yoksa ben yokken içini boşaltır. Geçen hafta onu parka götürdüm ve ben bir dakikalığına mesajlaşırken bir kadının çantasına bunu yaptı. Birinin onu soyduğunu sandı. Üzgünüm, çıkarken düşünemedim."

Dawson başını salladı. "Harika."

"Gerçekten özür dilerim. Temizlemene yardım edeceğim."

"Ben hallederim." Eğildi ve yerdeki giysileri toplamaya başladı. "Sanırım bana yeterince yardım ettin."

Kaşlarımı çattım. "Bu konuda huysuz olmana gerek yok. Leonardo'nun ayrılık kaygısı var. Onu bilmediği bir yerde bıraktığımızda muhtemelen strese girmiştir."

"Evet, *köpek* stresli," diye homurdandı Dawson. Tüm giysilerini toplamayı bitirdi ve onları tekrar bavuluna doldurdu. İç çekerek baktı

etrafta. "Sanırım hepsi bu kadar. Airbnb'deki kadından haber aldığım da size haber veririm."

"Bana ulaşmanız gerekirse diye size numaramı vereyim."

Dawson telefonunu çıkardı ve bana uzattı. Numaramı girdikten sonra geri verdim.

"Sanırım ondan haber alamazsam sonra görüşürüz."

"Sonra mı?" diye sordum.

"Prova bu gece."

"Tabii. Elbette." Kapıya doğru yürüdüm ve Dawson'ın bavulunu arabasına sürükleyişini izledim. "Hastaneye bıraktığın için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Morarmış göz için teşekkürler."

Gülümsedim. "Kıyafetlerindeki tükürük ve köpek tüylerini unutma. Mikrop fobin olduğunu duydum, bu yüzden bunu gerçekten seviyor olmalısın. Oh, ve muhtemelen şimdi de verem olmuşsundur."

Arabanın kapısını açtı ve üstünü tuttu. "Ve havlumu taşımama yardım ettiği için o küçük pisliğe teşekkür ederim, böylece az önce bana saldıran bir kadına kendimi gösterebildim."

Aklıma Dawson'ın orada durduğu, sekiz paketi ve uyluğunun ortasına kadar sarkan, hatta yumuşak olan büyük aletiyle bir görüntü geldi. Arabayı garaj yolundan çekip toprak yolda ilerlerken de orada kaldı. Çok kötü bir gece geçirmiştim ama yine de dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. İçimi çektim. *Leonardo'ya kesinlikle teşekkür edeceğim.*

Bölüm 3

DAWSON

"Sadece sen, Reed." Dostum Ben gülerken omuzları sarsıldı. "Yine de bir kadınla yatağa girdiğinde yumruk yiyeceğin yaşa gelmiş olman hoşuma gidiyor. Gecenin bir yarısı eve geldiğimizde yurt odamızdaki yatağında çıplak bir kadının seni beklediği günleri hatırlıyorum."

Başımı salladım. "O günler geride kaldı. Son on yılda böyle bir şey sadece psikotik bir müvekkilimi beş yıl hapis yattıktan sonra temyizde hapisten çıkardığımda oldu ve o da bana teşekkür etmek için daireme girdi."

Ben kıkırdadı. "Bunu unutmuşum. Emily seninleydi, değil mi? O da bundan memnun değildi."

Kaşlarımı çattım. "Emily hakkında konuşmayalım bile."

Ben ocakta pişirdiği krepleri ters çevirdi. "Nasıl gidiyor? Hatalı olan olmasına rağmen sana hâlâ soğuk mu davranıyor?"

Başımı salladım. "Berbat bir durum. Birimizin işi bırakması gerekiyor."

"Aranızın hiç düzelmeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Hiç sanmıyorum."

"Her zaman masanın diğer, daha asil tarafında çalışmaya gelebilirsiniz."

Ben ve Lily bölge savcı yardımcılarıydı. Ben Manhattan Organize Suçlar ve Racketeering Birimi'nde, Lily ise Brooklyn'deki Temyiz Bölümü'nde çalışıyordu. Arada bir mahkeme salonunda yollarımız kesişirdi ama çok sık değil. "Her iki işimizde de tek asil insanlar, günde kırk dolar karşılığında jüri koltuğunda oturan enayilerdir. Ayrıca, senin maaşımdan nefret ediyorum."

"Masrafları paylaşacak iki kişi olunca o kadar da kötü değil."

"Evet, o da gündemimde değil." Savcılık kazandığımın çok az bir kısmını ödese bile, ben sadece taşak geçiyordum. Dostum biliyordu ki

İşimi para için seçmedim, en azından başlangıçta. Gerçi bugünlerde, temsil ettiğim bazı insanlarla öyle hissediyordum.

"Yani sen ve Lily, Naomi'yle birlikte hukuk fakültesine gittiniz, değil mi?" "Evet."

"Nerede çalışıyor?"

"Şu anda hiçbir yerde. İki hafta önce New York'a taşındı ve kariyerinde bir değişiklik yapmaya çalışıyor."

"Gerçekten mi? Neden artık avukatlık yapmak istemiyor?" Ben omuz silkti.

"Hangi alanda çalışıyordu?"

"Virginia Savcılığı'nda çalışıyordu. Cezai kovuşturma." "söylemene şaşmamalı. İyi biri miydi?"

"Eğer ikiniz karşı karşıya gelmiş olsaydınız, mahkeme salonunda büyük bir kase patlamış mısırla oturup gösteriyi izlerdim. Virginia'da kendi bölümündeki en iyi sicile sahipti. Sadece bir duruşma kaybetti."

"Neden New York'a taşındı?"

"Yeni bir başlangıç arıyor. Nişanlısıyla geçen yıl ayrıldılar ve kız kardeşi orada yaşıyor. Frannie'nin bazı sağlık sorunları var."

İnsanlar nadiren *yeni bir başlangıç* isterdi, tabii hayatlarını terk etmelerini gerektirecek büyük bir olay olmadıkça. Ama Ben daha fazlasını teklif etmedi ve ben de ısrar etmedim. Hepimizin kendimize saklamaktan hoşlandığımız şeyler olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ben kahvaltıyı hazırladı ve birlikte masaya oturduk.

"Rendelenmiş hindistan ceviziniz var mı acaba?" diye sordum. "Biraz getirdiğimi sanıyordum ama sanırım evde unutmuşum."

"Sen ve senin lanet hindistan cevizi takıntın. Bu saçmalıktan hiç bıkmadın mı?"

"İyi bir beyin gıdasıdır, demir, magnezyum ve çinko ile doludur."

"Biliyorum. Biliyorum," diye sözümü kesti Ben. "Ve bakır, manganez ve selenyum. İnan bana, üniversitede seninle aynı odada dört yıl kaldıktan sonra besin değerlerini ezbere söyleyebilirim."

"O zaman şu anda buzdolabında olmalı." Ben kıkırdadı. "Tam bir mankafasın."

Bir bardak portakal suyu alırken esnedim. Saat dokuza yaklaşmış olmalıydı ve ben hâlâ gözümü bile kırpmamıştım.

"Lily bugün bana milyonlarca ayak işi yaptırıyor," dedi Ben. "Yemeğimiz biter bitmez seni rahat bırakacağım, böylece huzur içinde uyuyabilirsin."

bir süreliğine."

"Teşekkürler."

Morarmış gözüme bakarak kıkırdadı. "Bir kızın kışını tekmelediğine inanamıyorum."

"Karanlıktı. Bir yumruk attı."

Ben ağzına bir çatal dolusu krep tıktırdı. "Naomi çok tatlı, değil mi?"

"Lily başka bir kadına şirin dediğini duyarsa, aynı mor göz farını sürmeye başlarız, dostum."

"Evleniyorum, kör olmuyorum." "Çok

tatlı ama tipim değil."

Ben'in alını kırıttı. "Onun senin tipin değil?" "Bir köpeği var."

"Ne zamandan beri köpeklerden nefret ediyorsun?"

"Benim yok. Ama bir köpek ya da kedi, hatta lanet bir Japon balığı sahibi olmak bağlılık gerektirir. Benim yeni tipim kolay kolay bağlanmayan biri. Kolay gelen, kolay *gider*."

"Lanet bir kaplumbağanız var. Bu şeyler çok uzun yaşar, *ömür boyu* bağlılık gerektirir."

"Sheldon'ı dokuz yaşımdayken aldım. O zamanlar hiçbir şey bilmiyordum. Naomi'nin köpeği o kadar yaşlı değil."

"Yani üniversite günlerine geri mi dönüyorsun, her dönem yeni bir kız mı?" "Belki de." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "O zamanlar mutluydum.

Ayrıca,

Naomi çok bakımlıdır ve benim bununla işim bitti."

"Çok bakımlı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dantel pijamalar, çamur maskeleri ve hastanede *pembe* bir alçısı var. Köpeğinin tasmaında elmas taklidi var."

Ben sırtıttı. "Aynı zamanda vegan. Sanırım içinde biraz Elle Woods var."

"Kim?"

"Ciddi misin? Lily'nin onlarca kez izlediği bir filmde bir karakter. *Legally Blonde*."

"Biri az önce *Legally Blonde* mu dedi?" Paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve Lily gülümseyerek Ben'in kulübesine girdi.

"Günaydın, benim güzel gelin adayım." Arkadaşım kocaman, şapşal bir gülümsemeyle takıldı.

Gözlerimi devirdim. "Günaydın, Lil."

"Bu kadar erken ne yapıyorsun, Dawson?" Masaya doğru yürüdü ve yanağımdan öptü. "Gece yarısına kadar gelmeyeceğini sanıyordum, o yüzden hâlâ uyuyor olacağını düşündüm."

"İşler tam olarak planlandığı gibi gitmedi."

Çok kırbaçlanmış dostum çatalını bıraktı, sandalyesini masadan geriye itti ve dizlerini sıvazladı. Lily kıkırdayarak onun kucağına tırmandı ve yüzünün her yerine öpücükler kondurmaya başladı.

"Ugh," diye inledim. "Ben burada yiyorum."

"Dawson ilginç bir akşam geçirdi." Ben sırtıttı. "Naomi ile tanıştı..."

Lily'nin gözleri büyüdü ve yüzünü bir gülümseme kapladı. "İkinizin ya birbirinizden nefret edeceğinizi ya da sonunda sevişeceğinizi biliyordum."

"Dün geceki tek sevişme Leonardo tarafından yapıldı."

Lily'nin burnu kıristı. "Naomi'nin o doldurulmuş kaplumbağayı getirdiğini söyleme sakın. Bekle..." Elini uzattı ve başımı çevirdi. "Aman Tanrım. Gözün mü morarmış?"

Başımı salladım. "Bunun için arkadaşına teşekkür edebilirsin." "Kim? Naomi mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Ben Lily'ye hikâyeyi anlatmaya devam ederken ben sessiz kalıp tabağımdaki krepleri bitirdim. İşim bittiğinde arkadaşımın tabağında kalanları da koparıp onları da yedim.

"Yapılacaklar listemize Macy's'e uğramayı da eklememiz gerekecek," dedi Lily.

"Ne için?" Ben sordu.

"Dawson'ın o göz için kapaticıya ihtiyacı var."

"Makyaj mı?" Başımı salladım. "Makyaj yapmayacağım."

"Ama fotoğraflarda berbat görüneceksin."

"Onları fotoşopla."

İç çekti. "Ben de bu hafta sonu sen ve Emily'nin yumruk yumruğa kavga edeceğinden endişeleniyordum."

"Emily mi? Ben buradayken ve o New York'tayken neden onunla kavga edeyim?"

Lily'nin yüzü düştü. ". "Ne?"

"Sana söylemedi mi? Emily sana söyleyeceğini söylemişti!"

"Bana neyi söyleyecekmiş?"

"Her şeye rağmen düğüne gelmeye karar verdi."

"Üzgünüm geciktim!"

Naomi arabanın arkasından koşarak çıktı ve dün geceki halinden çok daha farklı görünüyordu. Yoksa bu sabah mıydı? Artık hangi gün olduğundan bile emin değildim. Ben'in evinde sadece birkaç saat uyumuştum.

Saçları aşağıdaydı, güzel yüzünü çerçeveleyen gevşek bukleler halinde şekillendirilmişti. Yanaklarındaki ve boynundaki kırmızı lekeler gitmiş, yerine pürüzsüz, soluk bir cilt gelmişti. İri yeşil gözleri artık aynı büyüklükteydi ve dikkat çekmek için takma kirpiklere ihtiyaç duymuyorlardı. Dolgun kırmızı dudakları elbisesinin rengiyle uyumluydu. Çok fazla ten göstermiyordu ama yine de çok seksi görünüyordu ve gelin partisindeki spor ayakkabı giyen diğer kadınların aksine, üzerinde başka hiçbir şey giymeden görmeyi umursamayacağım dört inçlik ışıltılı gümüş stilettolar vardı.

Geldiği araba uzaklaştı ve Ben'in bir süre önce düğün planlayıcısı olarak tanıttığı kadın Cat elini kaldırdı.

"Pekâlâ, sanırım başlamaya hazırız. Burası arabaların parka girebileceği uzak nokta. Buradan sonra golf arabalarını kullanacağız. Yarın akşam hepimiz bugün girdiğimiz gibi gireceğiz, ancak konuklara farklı bir girişten gelmeleri talimatı verildi, böylece biz törenin başlamasına hazır olana kadar kimse gelin partisini görmeyecek."

Arkadaşımla göz göze geldim ve kaşlarımdan birini kaldırdım, sanki *tüm bunlar da ne* demek istercesine.

Golf arabalarından oluşan bir kervan otoparka girdiği sırada omuz silkerek ve gülümseyerek cevap verdi.

"Her kulüp arabası dört kişi alıyor," diye devam etti düğün organizatörü. "Yarın damat ve sağdıç zaten tören yerinde olacaklar ama şimdilik gelin ve babasıyla birlikte gezecekler. Evelyn ve Jack, koridorda ilk siz yürüyeceksiniz, bu yüzden lütfen ilk arabanın ön sırasına oturun ve Naomi ve Dawson, lütfen aynı arabada arkaya bakan koltuğa oturun." Cat başka yönergeler de sıraladı ve sonra hepimiz bize tahsis edilen golf arabalarına yöneldik.

Naomi'nin yardım etmek için elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım.

Ben yanındaki koltuğa otururken elbisesini düzeltti. "Kabin sahibinden haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Daha önce sesli mesajına bir mesaj bırakmıştım."

"Kahretsin." Çantasını açtı ve telefonunu çıkardı. "Ben almadım.

Ya da en azından öyle düşünmüyorum. Cep telefonum kabinde çok kötü çekiyor."

Neden cevap vermediğini merak etmiştim. "Benimki de çok iyi değil. Bu öğleden sonra ofisimi aramak için otoyola çıkıp bir kamyoncu dinlenme tesisine park etmek zorunda kaldım çünkü servis sürekli gidip geliyordu."

"Kulübe sahibi ne dedi?"

"Görünüşe göre evi kiralamak için kullandığı uygulama, rezervasyonunuzu yaptığınız gün bir yazılım güncellemesi yapmış ve bir hata, zaten rezerve edilmiş olmasına rağmen rezervasyon yapmanıza izin vermiş. Haberi yokmuş."

"Ama depozito ödedim?"

"Para iadesini çoktan başlattı. Özür diledi ama bu durumumuza yardımcı olmuyor. Ne yazık ki sadece bir kabini var."

Naomi içini çekti. "Pekala... Kalacak başka bir yer bulacağım. Bunu düşündüm ve sen haklıydın. Rezervasyonu ilk sen yaptırdın, bu yüzden kulübeyi senin alman gerekir."

"Önemli bir şey değil. Asistanımdan bana bir yer bulmasını istedim. Yakında beni geri arar."

"Emin misin?"

"Çoktan yerleştiniz. Ve Leonardo burayı çoktan vaftiz etti."

"Bu bana şunu hatırlattı. Arkanda bir torba rendelenmiş hindistan cevizi bırakmış olabilir misin?"

"Evde bıraktığımı sanıyordum. Sanırım buldun?"

"Leonardo yaptı. Yırtıp açtı ve biraz yedi, ben de zorunda kaldım."

"Kahretsin."

" ne yapacaktın?" "Yiyecektim."

"Dev bir çantaydı. Costco'dan gelmiş gibi görünüyordu."

"Hindistan cevizini çok severim."

"Özür dilerim."

" değil. Lily bana prova yemeğinde hindistan cevizli kek sözü verdi."

"Oh, ve sanırım sana ait başka bir şey buldum." Sırtarak tekrar çantasını karıştırdı ve bu sefer bir şerit prezervatif buldu. "Sen gittikten sonra Leonardo bunlarla çıkageldi. Sanırım bunlar senin. Kulübede kendi vaftizini yapmayı mı umuyordun?"

"Bunları başka birinin bırakmadığını nereden biliyorsun?"

Yanakları pembeleşti. "Senin bedenine benziyorlardı."

Bu yorum ve paketlerin ön yüzündeki büyük XL beni çok mutlu etti. Ben de kötü bir gösteri yaptığımı düşünüyordum.

Naomi gözlerini devirdi. "Tamam, tamam, kafana girmesine izin verme. Sikin büyük ya da değil, yine de bir pislik gibi görünüyorsun."

"Ben ne yaptım?"

"Öncelikle, siz bir savunma avukatısınız. Bu bile başlı başına en büyük ipucu. Ama aynı zamanda Leonardo'ya hakaret ettiniz."

"Ve seni hastaneye götürdü..."

"Belki o kısım o kadar da sarsıntılı değildi. Bunu sana vereceğim."

"Ve ben sert bir kanepede yatarken senin kulübede kalman için ısrar etti."

Naomi'nin yüzü yumuşadı. "Hayır, kanepeler rahatsız mıydı?"

"İyi idi. Ama zor olabilirdi."

Kıkırdadı. "Hayır. Ben haklıydım. Sen bir pisliksin."

Golf arabaları tugayı bir açıklıkta yavaşladı. Düğünleri pek sevmezdim ama gördüğüm şeyden ben bile etkilendim. Bir ormanın ortasındaydık ama temizlenmiş küçük bir alanın çevresindeki her ağaç parıltıya ışıklarla sarılmıştı. Ön tarafta dallardan yapılmış bir düğün kemeri duruyordu ve konuklar için beyaz sandalyeler yerleştirilmişti. Ben'e ya da diğer çocuklara hiç haber vermemiştim ama bence çok güzel görünüyordu...

"*Büyülü*." Naomi kelimeyi tam düşündüğüm gibi fısıldadı.

Etrafına baktı, gözleri benden daha da fal taşı gibi açılmıştı. Aslında herkes sessizdi, aynı şeyi yapıyordu.

"Eee?" Lily söyledi. "Hepiniz ne düşünüyorsunuz?" Muhtemelen cevabı zaten bildiği için yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Burası bir düğün töreni için şimdiye kadar gördüğüm en havalı yerd.

Bayanların hepsi bayıldı.

Lily Ben'in elini sıktı. "İşte bu yüzden seni Michigan'a kadar getirttik. U of M'deki hukuk fakültemizin son döneminde ilk randevumuzda burayı bulduk. Yürüyüş yapıyorduk ve tesadüfen bu açıklığa rastladık. Işıkları ya da sandalyeleri yoktu elbette ama oturduk ve sekiz saat boyunca kalkmadık." Lily Ben'e baktı. "Sonunda parktan ayrıldığımızda müstakbel kocamla tanıştığımı anlamıştım. Dört yıl sonra Ben tam da bu noktada evlenme teklif etti ve yarın akşam burada evleneceğiz."

Her kadının ya gözleri yaşlıydı ya da burnunu çekiyordu. Naomi ilkiydi. Damlacıkları yakalamak için başparmağını kullanıyordu. Ben bile biraz tıkanıldığımı hissettim.

Düğün organizatörü öne çıktı ve boğazını temizledi. "Ben ve Lily'nin planladığı harika akşam yemeğine geç kalmamanız için hazırlıklarımıza başlasak iyi olur. Yarın gece geçici bir ahşap zemin döşenecek, böylece yürümek daha kolay olacak. Dünden önceki gün biraz yağmur yağdı ve toprağın burada kuruması biraz zaman alıyor, bu yüzden adım atarken dikkatli olun. Çimenler hala biraz lapa gibi ve ağaçların altında hiç büyüme olmayan yerlerde çamur var." Cat sandalyelerin arkasına yürüdü. "Gelin partisinin eşleriyle birlikte burada sıraya girmesini rica edebilir miyiz?"

Golf arabasından atladım ve Naomi'ye yardım etmek için etrafta dolaşmaya başladım ama daha oraya varamadan, ön sırada oturan Jack elini uzatmıştı bile. Bu adamın büyük bir hayranı değildim ve Ben'in hukuk fakültesinde neden onunla arkadaş olduğunu hiç anlamamıştım. Ama şu anda ondan daha da az hoşlanıyordum.

"Tanıştığımızı sanmıyorum." Elini uzattı. "Ben Jack Renner."

Naomi kibarca gülümsedi. "Naomi Heart. Tanıştığımıza memnun oldum."

Öpmek için elini ağzına götürürken Jack'le göz göze geldim ve ona her zamanki saçmalıklarını yapmaması için bir uyarı olarak anlayacağını umduğum bir işaret yaptım. Adam bok gibi sahtekârdı. Yine de Naomi'nin golf arabasından inmesine yardım etti, ben de önden yürüdüm. İki ya da üç adım attıktan sonra zeminin çok ıslak olduğunu fark ettim. Naomi'nin topuklu ayakkabıları oldukça inceydi, onu uyarmak için döndüm ama yarım saniye geç kalmıştım.

Sol ayakkabısı çimlere battı ve orada kaldı, geri kalanı ise ilerlemeye devam etti. Yalpaladı, ayağı ayakkabıdan çıktı ve dengesi bozuldu. Gerisi ağır çekimde gerçekleşti. Naomi'nin dizi büküldü. Alçılı elini uzatarak dengesini bulmaya çalıştı ama düşüşünü durduramadı. Jack hâlâ onun yanında yürüyordu ama nedimelerin geri kalanını kontrol etmekle o kadar meşguldü ki çok geç olana kadar ne olduğunu fark edemedi. Ona doğru uzandım ama zamanında yetişemedim.

Naomi tiz bir çığlık atarak dev bir çamur birikintisinin içine indi.

Kahretsin. İşe yaramaz Jack'i omuzlayarak yoldan çektim ve eğildim. "İyi misin?"

"Sanırım öyle. Ama ayakkabım hangi cehennemde?" çimlerin arasından aldım. "İşte burada."

Herkes bakarken ayakkabısını tekrar giydi. Ben ve Lily koşarak geldiler. "Aman Tanrım. Sen iyi misin?" Lily sordu. "Ne oldu?"

Naomi elbisesindeki çamuru fırçaladı. "Topuğum sıkıştı. Ben iyiyim. Sadece biraz utandım."

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Elim tutmaya gitti ama sonra dondu kaldı.

Onunki çamur içindeydi. "Ama sen mikropları sevmezsin."

Yine de elimi kirli elinin doladım ve Naomi'yi ayağa kaldırdım. "Sorun değil. Topraktan gelen kir beni insanlardan gelenlerden daha az rahatsız ediyor."

Ayağa kalktıktan sonra bile gitmesine izin vermedim. "Bileğin iyi mi? Burkulmuş gibi görünüyordun."

"Sanırım öyle." Gözlerini kapatmadan önce onu birkaç kez oynattı. "Aman Tanrım. Sana söylemedim ama dün gece hastanedeki hemşire bana polisi aramasını isteyip istemediğini sordu. Morarmış gözün ve elim yüzünden seni tacizci erkek arkadaşım sanmış. Yirmi dört saat içinde oraya *iki* alçıyla döndüğümü düşünsene. Seni kesinlikle tutuklatırlardı."

"Bundan kaçınmaya çalışacağız." Ayaklarına baktım ve başımı salladım. "Ne diye o ayakkabıları giyiyorsun ki? Diğer herkes spor ayakkabı giyiyor."

"Hiç getirmedim."

"Neden getirmedin?"

"Planladığım kıyafetlerin hiçbirine uymadılar. Bir çift babet getirmiştım ama bu elbiseye uymadı."

"Bu pek akıllıca değildi, değil mi?"

Dudaklarını büzdü. "Hatırlattığın için teşekkürler, Kaptan Belli."

Ona yukarıdan aşağıya baktım ama bu sefer çenemi kapalı tuttum.

"Ne?" dedi. "Devam et. Bir şey söylemek istediğini görebiliyorum."

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Tükür gitsin."

Ona ikinci kez baktım ve omuz silktim. "Ben de tam elbisenin çamura rağmen sana çok yakıştığını söyleyecektim."

Naomi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Seni yanlış duymuş olmalıyım, çünkü bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

"Sana bir borcum olduğunu düşündüm."

Küçük burnu buruştu. "Geri mi? Sana ne iltifat etmiştim?"

Elimi cebime attım ve prezervatif paketini çıkardım, göz kırparak ön yüzündeki XL yazısını işaret ettim.

Naomi gözlerini devirdi. Ama kasıklarına bakmadan önce değil.

Bölüm 4

NAOMI

"Sanırım tören bitene kadar seni balonlu naylona sarmak zorunda kalabilirim." Lily restoranın kadınlar tuvaletinde elbisemden kurumuş çamurları sıyırmamı izlerken başını salladı.

"Oyuncu kadrosu konusunda kendimi çok kötü hissediyorum. Fotoğrafların çoğunda bunu gizlemenin yaratıcı yollarını bulabileceğimizi düşünüyorum."

Lily bana el salladı. "Resimler umurumda bile değil. Yarından itibaren tek istediğim Ben'le evlenmek."

Verdiği cevap kalbimi kabarttı, çünkü gerçekten böyle hissettiğini biliyordum. İkisi gülünç derecede aşıktı. Birbirlerine nasıl baktıklarını görmek neredeyse ilişkilere olan inancımı tazeliyordu. *Neredeyse*, ama tam olarak değil.

Lily lavaboya yaslandı ve gözüme takıldı. "Sen ve Dawson yakınlaşıyor gibisiniz."

"Sana bunu söyleten ne? İlk karşılaşmamızda moraran gözü mü yoksa çamura düştüğümde bana yardım etmesi mi sana samimi hisler veriyor?"

Güldü. "Provadan sonra golf arabasına binerken seni süzdüğünü fark ettim."

Elbisemdeki son kurumuş pulları da sildim. "Göze hoş geliyor ama ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın? Geçenlerde seksi özlediğini söylemiştin."

"Biliyorum, ama bu adam muhteşem ve ukala. Bu da bela demek."

"Simon'la hâlâ mesajlaşıyor musun? Üniversitede çıktığın dışçıyle mi?"

Başımı salladım. "Görev gezisi için uzakta. Ama sanırım bir dahaki gelişinde bir araya geleceğiz. Belki kuraklık dönemimde bana yardımcı olabilir. Eskiden çok iyi bir kimyamız vardı."

Lily gülümsedi. "Hazır olduğunda kuraklık dönemini atlatacaksın." "Umarım o zamana kadar nasıl yapacağımı hâlâ hatırlarım. Çok uzun zaman oldu." Lily güldü. "Bisiklete ya da belki ata binmek gibi bir şey."

Dawson'ın çıplak halini düşündüm. Binmek için iyi *bir at* olurdu. Yine de içgüdülerim bana onun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Muhtemelen *eğlenceli bir fikirdi* ama yine de *kötü bir fikirdi*. "Sanırım bu sefer bir aygır yerine midilli arayacağım."

At gibi asılmış adamlardan

bahsetmişken...

Ben yerime yaklaşırken Dawson başka bir sağdıçla konuşuyordu. Ama gözleri bana kilitlendi ve gitmeme izin vermedi. Attığım her adım onun bakışları altında daha sıcak hissetmeme neden oluyordu.

"Burada mısın?" sandalyeyi işaret etti. "Buradayım."

"Affedersiniz." Dawson konuştuğu adamla konuşmayı bıraktı ve sandalyemi çekerek ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim."

Oturdu ve kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatarak masayı işaret etti. "Akşam yemeği seçeneklerinin olduğu menü orada. Şimdi sipariş almak için geliyorlar. Bir patlıcan yemeği var. Ben senin vegan olduğundan bahsetti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim hakkımda sık sık konuşur musun?"

"Bu sabah kapısına geldiğimde morarmış gözümü açıklamak zorunda kaldığım için sizden bahsettim."

Gülümsedim. "Bunun sadece bu sabah olduğuna inanabiliyor musun? Sanki üç gün önceymiş gibi geliyor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Prova yemeği yerel bir restoranda özel bir odadaydı. Uzun bir masada yaklaşık yirmi kişi oturuyorduk. Güzeldi, ama çok fazla yer yoktu, bu yüzden neredeyse omuz omuza sıkışmıştık. Bu kadar yakınen, Dawson'ın gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedim. Köşeli çenesi, düz burnu ve mavi gözlerini uzaktan bile fark etmemek imkânsızdı ama teni de çok güzeldi; güneşten öpülmüş ve pürüzsüzdü. Bu beni onun kökeni ve yüz bakımı yaptırıp yaptırmadığı konusunda meraklandırdı. Ayrıca gerçekten güzel kokuyordu.

O anın içinde kayboldum, ancak gözümü kırptığımda Dawson'ın az önce onu kontrol edişimi izlediğini fark ettim.

Sırıttı. "Bence sen de oldukça seksisin."

Çenem düştü. "Senin seksi olduğunu düşündüğümü kim söyledi?" "Sen söyledin. Gözlerinle."

"Morarmış gözüne bakıyordum. Ve aptalca yine kendimi kötü hissediyordum. Görünüşe göre, hissetmemeliymişim."

Sırıltısı genişledi. "Uh-huh."

"Kendini çok , değil mi?" "Gerçekçi olmaya çalışıyorum."

"*Gerçekten* kendini beğenmişsin."

"Parlak kişiliğim yüzünden kadınları cezbetmiyorum. Hıyarın teki olmaya meyilliyim."

"Oh, en azından bir konuda hemfikiriz."

Başını salladı. "Yakışıklı olduğum konusunda."

"Tanrım, Lily'ye ukala olduğunu söylediğimde gerçekten haklıydım."

Arkasına yaslandı ve zaten kocaman gülümsemesi, eğer mümkünse, daha da kendini beğenmiş bir hal aldı. "Arkadaşına benden bahsediyorsun. *Güzel*."

"Benim hakkımda konuşmanla aynı sebepten dolayı! Ona ne olduğunu anlatıyordum."

"Lily'ye bu sabah olanları zaten anlatmıştım." "Bunu tartışıyorduk."

"Ona çıplak ne kadar güzel görüldüğümü mü söyledin?" Yüzüm kızardı. "Hayır!"

"Ama sen öyle düşündün?"

"Işıltılı kişiliğinle kadınları neden cezbetmediğini kesinlikle anlıyorum."

Eğildi ve sesini alçalttı. "Utanmana gerek yok."

Bugün seni o pembe pijamaların içinde birden fazla kez düşündüğümü itiraf etmeliyim."

Gah! Karnımda kelekler uçuşmasından nefret ediyordum. Ama sesindeki boğukluk başka bir şeydi. Ne söylediğinin önemli olmadığından emindim. Adam telefon rehberini okuyabilirdi ve ben de tahrik olurdum.

Bir garsonun gelip o anı böldüğü için minnettarım. Bir şişe uzattı. "Şarap ister misiniz?"

"Kesinlikle," dedim. "Ve bolca doldurun lütfen. Bir egomanyağın yanında oturuyorum."

Dawson daha kendi kadehini almadan ben kadehin yarısını bir dikişte devirmiştim. Şarabını ağzına götürdüğünde bileğinde seksi, kalın bir saatle birlikte bir bilezik olduğunu fark ettim. Bileziği beni hastaneye götürdüğünde de fark etmiştim ama üzerinde harfler olduğunu ilk kez fark ediyordum.

"Bu bir arkadaşlık bileziği mi? Sen Swiftie misin?"

"Kesinlikle değilim."

"Ne yazıyor?"

Okumam için bana uzattı. A-S-S-H-O-L-E. Güldüm. "O şeye ihtiyacın olmadığına eminim. İnsanlar bunu kendi başlarına oldukça çabuk çözüyorlar."

Gülümsedi. "Ben, Virginia'da savcılık ofisinde çalıştığınızdan bahsetti."

Yüzüm düştü. "Sana başka ne söyledi?"

"Yakın zamanda New York'a taşınmış olman dışında pek bir şey yok. Lily ile birlikte savcılık ofisinde çalışmayı düşünüyor musun?"

Eğer oradaki savcılık ofisinin beni işe alacağını düşünüyorsa, Ben ona pek bir şey söylememişti. Başımı salladım. "Sanırım hükümet işleriyle işim bitti."

"Ben'in gitmesi için uğraşıp duruyorum. Özel muayenehanesinde iki katı maaş alabilir. Muhtemelen daha fazla."

Konuyu değiştirmek için sabırsızlanıyordum. "Asistanınızdan kalacak yer konusunda bir şey duydunuz mu?"

"Henüz değil. Otellere bakıyordu ama uygun bir şey bulamadı. Yakınlarda çok fazla yer yok. Bu yüzden Airbnb'den yer ayırttım. Genelde onlardan uzak durmaya çalışırım çünkü tutarsız olabiliyorlar. Eminim yarın VRBO'da ya da o sitelerden birinde bir yer bulacaktır."

İçimi çektim. "Tamam, bana haber ver."

"Bir şey çıkmazsa yatağını benimle paylaşmayı mı teklif ediyorsun?" Göz kırptı ve midem aptalca bir takla daha attı.

"Ben daha çok arabanda uyuyabileceğini düşünüyordum." "Ouch."

Güldüm. "Eğer bir şey bulamazsan muhtemelen düğündeki kadınlardan biriyle yatmama izin verebilirsin. Hannah burada yalnız. Kocasını kardiyoloji asistanı ve işten izin alabildiğini sanmıyorum."

"Son golf arabasındaki oydu, değil mi? Kızıl saçlı olan?" Başımı salladım. "Lily'nin kuzeni."

Dawson çenesini kaldırarak masanın diğer ucunu işaret etti. "O zaman umarım kocasının programı değişmiştir."

Döndüğümde Hannah'yı, kolunu omzuna atmış kocası Rob'la birlikte otururken buldum. "Oh. Sanırım sonunda kurtulmayı başardı."

"Belki *de* bütün gün düşünmeden edemediğim o pembe pijamaları görebileceğim..."

"Eminim bir yer bulacaksın. Ben olsam pijamalarını bu kadar erken toplamaya başlamazdım."

"Almayacağım. Çünkü onlara ihtiyacım yok. Çıplak uyumayı seviyorum."

Ertesi sabah Lily, Ben'in kulübesine uğramamı istedi. Büyükannesinin inci küpelerini bavuluna koymuştu ve Lily onları *eski bir şey* olarak takmayı planlıyordu ama düğün günü törene kadar damadı görmek istemiyordu.

Gerçi geldiğimde kapıyı açan damat değildi. Dawson gömleksiz ve terliydi. Geçen gece o kadar ki adamı tam olarak takdir etme şansım olmamıştı. Yakışıklı yüzü dikkatimi çekmişti ve sonra havlu çıktığında bakmam gereken başka *şişkin* şeyler vardı. Ama her yerinde oyulmuş kaslar olduğunu görünce şaşırmadım. Paketin geri kalanıyla uyumlu sayılırdı. Yine de gözlerim parlayan gövdesinden yukarı doğru uzanan ince saç teline takıldı.

Yutkundum ve gözlerimi Dawson'dan başka bir yere çevirerek başımı çevirdim. "Selam. Lily için küpe almaya geldim."

Paravan kapısını açtı ve başını dışarı uzatıp sola baktı. "Neye bakıyorsun sen?"

"Oh. Ben, uh, bir tavşan gördüm."

Dawson kapıyı sonuna açmadan önce yüzümü inceledi. "Uh-huh."

"Ben yaptım. Sadece zıplayarak uzaklaştı."

"Madem öyle diyorsun. İçeri gelsene. Ben mağazaya gitti ve küpelerden bahsetmedi. Ama birkaç dakika içinde döner."

Tereddüt ettim.

Dawson sıırttı. "Isırmayacağım. *Sen istemedikçe...*"

Gözlerimi devirdim ama o derin, gırtlaktan gelen sesi tekrar duyduğumda midemde o aptal kelebekler uçuşmadıysa kahretsin. Ya da belki bu sefer hareketliliği *biraz daha düşük* hissettim. Bu adam bazı şeyler söylediğinde vücudumun kendi aklı varmış gibi görünüyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri göğsümde gezindi ve sonra kalkıp benimkilerle buluştu. "Çok fazla pembe giyiyorsun."

"Ve...?"

Omuz silkti. "Ve hiçbir şey. Sadece dikkat çekiyorum."

"Kromoterapiye inanıyorum. Parlak renklerde giyinmek fiziksel ve zihinsel sağlığı iyileştirmeye yardımcı olabilir."

"Uh-huh."

"Turuncu teşvik eder nezaket. Belki de sen gerekir denegiyiyor bir ara."

Gözleri parlıyordu. "Ruh halin gayet iyi görünüyordu."

"İçeri girdiğinde *et* rengindeydi."

"Tanrım, tam bir pisliksin."

Kıkırdadı ve kenara çekildi. "İçeri gel artık. Sivrisinekleri içeri alıyoruz."

Evin içinde, koridorun duvarları arasına bir barfiks çubuğu sıkıştırılmıştı. Dawson sandalyeden bir havlu aldı ve ensesini sildi. "Beni yatıya davet etmeye karar verirsen diye biraz egzersiz yapmaya çalışıyordum."

"Sakın bana bir yer bulamadığını söyleme?"

Başını iki yana salladı. "Yöneticimin bulduğu en yakın şey bir saat uzaklıktaydı. Bu sabah kendim bile baktım. Yarın erkenden arabama atlayıp eve gideceğim."

"Kahretsin." Alt dudağını kemirdim. "Bunu yapmana izin veremem." "Önemli bir şey değil."

"Evet, öyle. Kulübe de senin hakkın. Paylaşabiliriz."

Dawson sırtıttı. "Yatağınızda uyumam için bana yalvarıyor musunuz, Bayan? Kalp mi?"

"Hayır! Demek istediğim... yatak odasını alabilirsin, ben de kanepede uyurum." "Olmaz." Bana el salladı. "Ben sadece seninle kafa buluyordum. Sana soramam

bunu yapmak için."

"Rica etmiyorsun. Israr ediyorum. Arabanda uyumayacaksın. Ayrıca, eğer uyursan ben asla uyuyamam. Ve uykumu gerçekten seviyorum."

"O kadar da büyük bir mesele değil."

"Benim için öyle. İkimiz de yetişkiniz. Kulübe bir gece için ikimize de yetecek kadar büyük." Bunun doğru olduğundan emin değildim ama bu işi yürütmek zorundaydık. "Sorun değil. Paylaşırız."

"Emin misin?"

Hayır. "Kesinlikle."

"Pekala. Ama sen yatak odasını alırsın, ben de kanepeyi. Zaten yarın sabah erkenden yola çıkmam gerekiyor, böylece uyanmamış olurum."

sen."

"Bana uyar. Geç saatlere kadar uyumayı severim."

"Ve kıyafet giymek zorunda kalacaksın."

"O da olur." Başımlı salladım. "Bekle. Elbette kıyafet giyeceğim."

Sırıttı. "Sanırım birimiz yapmalı."

"İkimiz de giyeceğiz ve uslu duracağız." Suratını astı. "Kulağā hiç eğlenceli gelmiyor."

"Gözünü bir kez daha morartmak zorunda bırakma beni."

"Endişelenme. Bir daha yatağına gizlice girmeye çalışmayacağım." "Güzel."

"Yine de *yalvardığında* geleceğim."

Beg. Çok gırtlaktan ve seksi. Böyle bir sese sahip olmak yasadışı olmalı.

"Yalvarmayacağım."

Dawson'ın gözleri parladı. "Göreceğiz."

Bölüm 5

NAOMI

"Lanet olası gerçek dışı."

"Ne?"

Dawson'ın çenesindeki kaslar esnedi. "Hiçbir şey."

Onun görüş açısını takip ettim ve parıltılı gümüş rengi bir elbise giyen muhteşem bir esmerle karşılaştım. "Kim o?"

"Hiç kimse."

Hepimiz park yerinde durmuş, golf arabalarına binip törene gitmeyi bekliyorduk. Konukların parkın diğer tarafına gelmeleri gerekiyordu ama daha önce hiç görmediğim bu kadın gibi birkaç kişi buraya gelmişti.

Diğer sağdıçlardan biri olan Jack gümüş Mercedes'i işaret etti. "Bu Emily değil mi?"

Dawson evet anlamına gelebilecek bir şeyler homurdandı ve gözlerini kaçırdı ama birkaç saniye sonra gözleri tekrar kadına takıldı. Lily, Dawson'ın eski sevgilisinin düğüne gelmeye karar verdiğinden bahsetmişti ve içimden bir ses o muhteşem kadının o olduğunu söylüyordu. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Ben yanına gitti ve elini Dawson'ın omzuna koydu. "Özür dilerim dostum. Onu getireceğinden haberim yoktu."

"Her neyse," diye Dawson. "Umurumda bile değil."

Ama çok umurunda olduğu belliydi. Dawson'ın yanında durmuş, kadının dikiz aynasına doğru eğilip rujunu düzelttikten sonra kasıla kasıla bize doğru gelmesini izliyordum. Kolunu kadının sırtına dolamış olan adamın saçları röfleliydi ve muhtemelen kardeşlik derneği serserilerinin görünüşünü seven bir markanın mankeni olabilirdi. İkili hepimizin beklediği köşeye doğru ilerledi ama Dawson'la göz göze geldiklerinde kadının adımlarının durakladığını fark ettim. *Kesinlikle eski sevgilisiydi.*

Düğün görevlilerinden biri yanıma geldi ve yakınlarda bekleyen golf arabalarını işaret etti. Bir an için gösterinin burada biteceğini sandım ama

Sonra kadın Dawson ve bana doğru yöneldi. Kocaman bir gülümseme takındı ve Dawson'ın onu burada görmekten mutlu olma ihtimali varmış gibi davrandı. En azından gözünü fark edecek kadar yaklaşıp kadar.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Yanımdaki adamdan yayılan gerginliği hissettim. Bu ikilinin arasında bir şeyler olmuştu ve içimden bir ses her ne olduysa Dawson'ın hatalı olmadığını söylüyordu. Kızgın görünüyordu, ama altında incinmişlik olduğunu hissediyordum.

"Tören yakında başlıyor," diye homurdandı. "iyi olur."

Bay Phi Kappa Douche kolunu kadının sırtına doladı. "Hadi bebeğim."

Bu kadının yanında biriyle durmasından ve Dawson'ın tek başına olmasından nefret ediyordum. Bu yüzden durumu dengelemeye karar verdim ve Dawson'ın kolunu tuttum. "Tatlım, beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Dawson döndü ve bana iki kafam varmış gibi baktı, ben de tabii ki iki büküm oldum ve daha da sokuldum. "Onu mazur görmelisin. Morarmış gözü yüzünden biraz utanıyor. Bu yeni hareketi deniyorduk..." Sesimi alçalttım. "Bir çeşit ters kovboy kız gibi, ama arkaya doğru eğiliyorsun ve sonra..."

Kadın da Dawson kadar şaşkın görünüyordu, ben de pozisyonu daha iyi açıklamak için kollarımı havaya kaldırdım ve sırtımı kamburlaştırarak gösterdim. Üzerimde bir düzine göz hissettiğimde, belki de çok büyük bir olay yarattığımı düşündüm, bu yüzden kollarımı tekrar yanlarıma getirdim. "Her neyse, bu benim hatam. Çarpınca çırpınmaya başladım ve zavallı Dawson'ın gözü bir yumruk yedi."

Esmerin ağzı sert bir çizgiyle düzleşirken, yanındaki dangalak adam pis bir sırıtışla gözlerini dekolteme dikti.

Dawson'ın kolunu tekrar tuttum ve yanına sokuldum. "Umarım bu TMI değildir."

Dawson alnıma dokunmaktan bir kelime daha uzaktaymış gibi baktı. Ama artık gemiyi terk edemeyecek kadar derindeydim. Kirpiklerimi kırıştırdım. "Belki de gecenin bir yarısı beklenmedik bir şekilde yatağa girdiğinde sana yumruk attığım gibi komik bir hikâye uydurmamız ki insanlar gerçekten yüzleşmekte zorlanmasın. Sanırım arkadaşını rahatsız ettim tatlım."

Kadının gözleri Dawson ve benim aramda gidip geliyordu. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemediği belliydi, ben de biraz daha yardımcı oldum. Yüzüme abartılı bir gülümseme yerleştirdim ve golf arabalarına doğru ilerledim. "Törene giden yol bu tarafta."

Başını salladı, hâlâ şaşkın görünüyordu ama sevgilisiyle birlikte uzaklaştılar. Golf arabasına binmelerini ve ormana giden patikadan aşağı inmelerini izledim, sonra Dawson'a sııttım.

"Kesinlikle kıskançtı."

"Ya da senin deli olduğunu düşündüm. O da neydi öyle?"

Gülümsemem düştü. "Sana yardım ediyordum."

"Bana ne yardımı?"

"Onun biraz kıskançlık hissetmesini

sağla." "Çok mu? Ben kıskanç

değilim."

Dudaklarımı büzdüm. "Dişlerini o kadar sıkımsıydın ki, inci gibi beyaz bir dişini kıracaktıydın gibi görünüyordu, Dawson."

"Çünkü o kadın buraya o göt herifle gelecek kadar taşaklı. O ve ben eskiden arkadaştık. Kıskandığım için değil."

"Kıskançlığı gördüğümde anlarım."

"Kolunuzdaki alçıyla başınızı mı vurdunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Pislik gibi davranmana gerek yok. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Dawson yüzünü işaret etti. "Gözüm morardı ve bu gece bir kanepede uyumak zorunda kalacağım. Bence yeterince şey yaptın."

Ben ve Lily'nin düğünü şimdiye kadar katıldığım en güzel törendi. Bugün ormada tek bir kuru göz yoktu. Ortağım bile birkaç kez gözlerini silmek zorunda kaldı. Gerçi onu tanıdığım kadarıyla, daha önce kıskanç olduğunu inkâr ettiği gibi muhtemelen gözyaşlarını da inkâr ederdi.

Bu arada, Bay Huysuz dans pistinin diğer tarafından gözüme çarptı ve bana doğru yürüdü.

Dikkatimi, bunu takdir etmeyen bir adam üzerinde daha fazla harcamak istemediğim için başka tarafa baktım. Ama benden önce geldiğinde elini uzattı. "Dans etmek ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Sırf düğünde eşin olduğum için beni dansa kaldırman gibi bir zorunluluk yok."

"Zorunluluk yok." "Lütfen?" diye ekledi.

Gözlerimi devirdim ama yine de elimi onunkine koydum. Dawson bizi dans pistine götürdü ve kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekti. Bunu asla itiraf etmeyecektim ama çok iyi hissettiriyordu.

"Sana bir özür borçluyum," dedi.

"Hmmm... Yüzünüzle parmak eklemlerimi kırdığınız, köpeğime hakaret ettiğiniz ya da sadece yardım etmeye çalışırken bana bağırdığınız için mi? Biraz daha spesifik olmanız gerekecek."

Gülümsedi. "Hepsini. Ama ben bu öğleden sonra Emily'ye yaptıklarından bahsediyordum."

"Adı Emily, ha?" Dawson başıyla onayladı.

"Lisede kışlık botlarımın Uggs değil de Schmuggs olmasıyla dalga geçen kaba bir kız vardı. Onun adı da Emily'ydi."

"Adına koşmalı."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Kötü bir kız mı yani?"

Dawson derin bir nefes verdi. "Her zaman öyle değildi." "İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

"Çok uzun değil. Üç ay. Ama yıllardır arkadaşlık." "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama bu cevabı bildiğimi varsayar. Rastgele çıkıyorduk, özel bir ilişkimiz falan yoktu. Bir gün bana başka biriyle çıkıp çıkmadığımı sordu. Dürüst davrandım ve evet dedim. Bu konuda üzgün görünmüyordu. Birkaç gün sonra ofisimize girdiğimde onu bir arkadaşımız tarafından azarlanırken buldum. Hem de benim lanet masamda."

Gözlerim büyüdü. "Bu berbat. Bugün burada birlikte olduğu adam mı?" "Evet, o."

"Ne olsun, dangalak bir birliğine benziyor." Dawson'ın dudağı seğirdi. "Onun adı lanet olası Tad."

"Bahse girerim çok fazla *bro* diyor ve muhtemelen *bruh* gibi de telaffuz ediyordur. *Bruh, dün gece çıktığın pilici gördün mü? Çok ateşliydi.*"

Dawson kıkırdadı. "Bu oldukça bir tespit. Gerçi kadınlar nedense onu çok seviyor."

"Sanırım bu sadece siz müsait olmadığınızda geçerli."

"Teşekkür . Egom da en az görüldüğüm kadar hırpalanmış hissediyordu."

"Ofisimize girdim' dediniz... Bu onunla çalıştığınız anlamına mı geliyor?"

Dawson başıyla onayladı. "O benim ortağım." "Oooh. Dağınık."

"Evet, hiç de ."

Göz ucuyla Emily'nin bizi izlediğini fark ettim. Mutlu görünmemesi beni gülümsetti. "Şimdi bakma, ama senin kötü kızın

Saat üç oldu ve aldığı kötü kararlardan pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. Sanırım onu kıskandırmak için yaptığım oyun işe yaradı."

"Zor bir iş değildi. Emily insanların kendisinden daha güzel olmasından hoşlanmıyor."

Sadece iyi davranıyor olsa bile karnımda yine o aptal çarpıntı başladı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi Dawson, "gerçekten kıskanmadım. Daha çok iş yerini cehenneme çevirdiği için kızgınım. Sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi davranıyor, masasında biriyle yatan benmişim gibi etrafta tepiniyor."

"Başka insanlarla görüştüğünü itiraf ederek onu incitmişsin ve o da seni incitmek istemiş gibi görünüyor."

Sallanıp durduğumuz şarkı sona erdi ve DJ herkesten yerlerini bulmalarını istedi. Dawson elini gevşetmedi.

"Bir dakika bekle."

Ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Hâlâ bir çifti mi oynuyoruz? Bilirsin, Emily'yi kızdırmak için." "Tabii. Eğer istiyorsa."

Bir elini sırtımdan yukarı kaydırды, sonra yanağımı okşamak için yanağıma getirdi. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi dudaklarımı gıdıkladı. Dawson başparmağıyla yanağımı okşadı. "O zaman seni öpsem iyi olacak. Bilirsin, eğer o izliyorsa."

Gözlerim Emily'nin durduğu yere kaydı. Şimdi sevgilisinin kucağında oturmuş, onunla öpüşme oyunu oynamakla meşguldü. Ama bakışlarım Dawson'a döndüğünde, onun bana bakışı nefesimi kesti. Daha yakına eğildi ve sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. "İzliyor mu?"

Başımı salladım.

Gülümsedi. Dudaklarının kenarlarının kıvrılışında neredeyse uğursuz bir şey vardı ve benim saçmaladığımı bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Ama ben bunu daha fazla düşünmeden yüzümü kendine çekti ve beni öptü.

Sadece dudaklarımızın hafif bir fırçalanmasıydı. Muhtemelen eski sevgilisini kıskandırmaya yetecek kadar, eğer izliyorsa, ama kesinlikle şu anda hissettiğim arzuyu bastırmaya yetmeyecek kadar. Beni neyin etkilediğinden emin değildim - belki bekârlık yılıydı, belki de birkaç dakika önce içtiğim bir kadeh şaraptı.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ve böylece... Onu almaya karar verdim. Tam burada, hemen şimdi.

Parmaklarım Dawson'ın saçlarına dolandı ve onu kendime çektim. Dudaklarımız ayrıldı, dillerimiz çarpıştı ve kibarlık pencereden uçup gitti. Öpücük hızla çaresizleşti. Dawson saçlarımın kalın bir tutamını yakaladı ve boynuma erişmek için başımı geriye doğru çekti. Aramızda bir inilti titreşti ve bunun benden mi yoksa ondan mı kaynaklandığından emin değildim. Sanki bu adam beni bütünüyle yutmak istiyordu ve o anda, dans pistinde bile ona izin verebilirdim.

Öpüşmemiz sona erdiğinde nefesim kesilmiş ve sersemlemiştim. Göğüslerimiz inip kalkıyordu ve ben bacaklarımı hissedemiyordum. Bulanık görüşüm odaklandığında *Emily*'nin yine beni izlediğini gördüm. Boğazımı temizledim ama sesim hâlâ kısıktı. "O gördü."

Dawson'ın yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kimin umurunda? Bu benim içindi, onun için değil."

Bölüm 6

DAWSON

O gece düğün bittikten ve biz kulübeye döndükten sonra banyodan çıktım ve Naomi'yi kanepede otururken buldum. Elleri yüzünü kapatmıştı ve omuzları titriyordu. *Kahretsin. Ağlıyordu.*

İçgüdülerim bana arkamı dönmemi, banyoya geri dönmemi ve sessizce kapıyı kapatmamı söyledi. Gözyaşları konusunda berbattım, özellikle de sarhoşken ve Naomi oldukça sarhoştü. Ama ikinci kez baktığımda kalbim sıkışmıştı ve bunu yapamazdım. Derin bir nefes aldım ve oturma odasına doğru yürüdüm.

"Hey. Neler oluyor?" En nazik sesimle sordum. "İyi misin?"

Homurdandı. "Aptal saçlarım."

"Ne?"

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve kocaman şapşal bir gülümsemeye dönüştü. *Şükürler olsun.* Ağlamıyordu; gülüyordu. Naomi kıkırdama nöbetleri arasında kelimeleri tükürüyordu, bu yüzden anlaşılması o kadar kolay değildi. Ama *saç ve fermuar* kelimelerini yakaladım ve ikisini bir araya getirmeyi başardım. Elbette, arkasına baktım ve elbisesinin fermuarına sıkışmış bir tutam saç buldum. Bu kadın tam bir felaketti.

"Her zaman bu kadar büyük bir tren enkazı mısın?"

Cevabı yüksek sesli, tiz bir *hıçkırık* oldu. Ondan sonra ikimiz de kendimizi kaybettik. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı ve Naomi hıçkırıklarının arasında hıçkırmaya devam etti. Kendimizi kontrol edebildiğimiz zaman, yanağında siyah bir rimel izi vardı.

Hiç düşünmeden başparmağımla sildim. "Göz makyajı," dedim.

Ama o kocaman yeşil gözleriyle bana baktığında bir şeyler değişti ve kahkahalarımız kesildi. O kadar yakın oturuyorduk ki, nefesinden düğün pastasının tatlı kremasının kokusunu alabiliyordum. Salyalarım aktı. Naomi'nin dili alt dudağında bir çizgi çizerek onu ıslattı.

ve tatmak için olgunlaşmıştı. Ama artık düğünde değildik, dans pistine bakan iki yüz elli kişinin güvenli ortamında değildik. *Yalnızdık*, yataklı bir evde sadece ikimiz vardık. Ve az önceki o öpücük, bir şeyleri ikinci kez başlatırsam, durdurabilmemin mümkün olmadığını acı bir şekilde fark etmemi sağladı. Bunu biliyordum ama yine de umursadığımdan emin değildim. İçimde küçük bir savaş sürüyor, iki santim eğilip *siktir et* mi desem yoksa kalkıp aramıza biraz mesafe mi koysam diye tartışıyordum.

Ama sonra Naomi yine hıçkırdı.

Sanki biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibiydi. Benim kafam iyiydi ama o *sarhoştı*. Pek çok boktan şey yaptım ama kadınlardan faydalanan bir adam değildim - yine de ona bu kadar yakın olmak kesinlikle ahlakımı test ediyordu.

Ayağa kalktım. "Muhtemelen biraz uyumalıyız. Yarın sabah erkenden yola çıkmam gerekiyor."

Naomi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Oh. Evet, tamam."

O da benim gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ben yine de ellerimi güvende tutmak için ceplerime soktum. "İyi geceler."

"İyi geceler, Dawson."

Seksi kışının koridordan yatak odasına doğru süzülüşünü izlerken içimden küfrettim. Ufak tefek bir kıza göre bagajında epey bir şey vardı. *Altında olduğunu bildiğim tangayı dişlerimle koparmak için neler yapmazdım.*

Gösteri bittikten ve kapı arkasından kapandıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım. Bir ev arkadaşım olacağını bilmiyordum, bu yüzden uyumak için yanıma eşofman falan almamıştım. İç çamaşırımla idare etmek zorundaydım. Naomi zaten geç uyuduğunu söylemişti, bu yüzden muhtemelen o daha uyanmadan ben kalkmış ve dışarı çıkmış olacaktım. Gerçekten de erkenden yola çıkmam gerekiyordu. Ayrıca, beni zaten çıplak görmüştü ve ben de pek mütevazı sayılmazdım.

Lambayı söndürdüm, battaniyeyi silkeledim ve küçük kanepede rahat etmek için elimden geleni yaptım. Ancak birkaç dakika sonra, açılan bir kapının sesi gözlerimin açılmasına neden oldu. Ayak sesleri yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Dawson?" Naomi fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Fermuar için yardıma ihtiyacım var. Yine kendim yapmaya çalıştım ama sanırım daha çok saçım takıldı."

Saçının sıkıştığını tamamen unutmuştum. Gülümsedim ve doğruldum. "Uyarayım, yanıma pijama almamışım, o yüzden iç çamaşırımla duruyorum."

"Oh." Bana sırtını döndü. "Zaten bu tarafa bakmam gerekiyor."

Ona yaklaştığımda lanet olası kalbim küt küt atmaya başladı ve vücudum onun ne kadar güzel koktuğuna tepki verdi - çiçek kokusu, biraz da tatlı. Şimdiye kadar fermuarına yardım edip de yatağa girmediğim tek kadın annemdi. Karanlık olması ve üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olması da işe yaramadı. En son ne zaman bir kadından bu kadar etkilendiğimi hatırlayamıyordum. Emily seksiydi, ama neredeyse sert, yapay bir şekilde. Naomi komşu kızıydı. Arkamı dönerse kendimi utandırmak istemedim, bu yüzden fermuara uzandığımda gözlerimi kapattım ve annemmiş gibi davranmaya çalıştım.

Ama annem bu kadar güzel kokmazdı. Ve hiçbir zaman parmaklarımı annemin çıplak omzunda gezdirip yumuşak tenine dokunma isteği duymadım. Ve kesinlikle fermuarıyla uğraşırken taş gibi sertleştiğimi hiç hissetmedim.

Bunu hızlıca yapmalı ve kıcımı kanepeye geri koyup yorganın altına girmeliydim. Ama lanet saçları gerçekten birbirine karışmıştı. Bir iki dakika sonra, bu karışıklığı karanlıkta düzeltmeyeceğim anlaşıldı.

"Daha iyi görebilmem için şu lambayı yakabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette. Ben yaparım." Naomi sehpaye doğru yürüdü ve lambayı çevirdi. Işık açıldı. Karanlıkta sadece beş dakika kalmıştım ama anlaşılan göz bebeklerim alışmıştı. Işığın şoku gözlerimin kapanmasına neden oldu. Birkaç saniye sonra gözlerimi kırptırarak açtım, gözlerim hâlâ kısıktı. Naomi gözlerini kocaman açmış, iç çamaşırmındaki şişkinliğe bakıyordu. Yarı sert değilmişim gibi davranmaya bile çalışmadım.

"Özür dilerim. Ben... Gerçekten güzel kokuyorsun."

Gülümsedi ve ağzını kapattı. "Sırlarımı anlatmak için onlardan birine sahip olmadığımıza memnunum."

Gözlerim göğsüne kaydı. Göğüs uçları elbisesinin ipeksi kumaşını delip geçiyordu. İnledim. "Arkanı dön, yoksa ben fermuarla uğraşırken kıcını dürteceğim."

Ne yazık ki Naomi'nin arka tarafı da ön tarafı kadar güzel görünüyordu, bu yüzden bu işi halletmem ve yatak odasının kapısının kilitli olması için dua etmem gerekiyordu. Saçının büyük bir kısmını fermuara nasıl sıkıştırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsini kurtarmak biraz zaman aldı.

"Saçın çıktı ama fermuarın kendisi hâlâ yerinden oynamıyor." Metal çekeceği salladım. "Kırmak istemiyorum."

"Sorun değil. Fermuarı değiştirebilirim. Gerekirse kır. Elbisenin içinde uyumak istemiyorum."

"Pekâlâ." Bu sefer, nazıkçe çekmek yerine, iyice, sertçe çektim. Bu işe yaradı. Fermuar açıldı, ama ne yazık ki Naomi'nin beline kadar, zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamama yetecek kadar açıldı: Naomi sütyen giymiyordu.

"Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Ama sütyen giymiyorsun. Bu yüzden muhtemelen odana doğru yürümeli ve arkana dönmemelisin."

"Elbise düşmeyecek çünkü fermuarı açık. Ön tarafım hâlâ kapalı. Ben iyiyim."

"Olabilirsin. Ama artık kesinlikle değilim."

Gülümseyerek döndü ve gözleri daha da büyüdü. "Oh, vay canına." Hıçkırdı. "O şey daha da büyümüş."

Koridoru işaret ettim. "Git!"

Dolgun alt dudağını dişledi ve dolu iç çamaşırlarıma bir kez daha baktı.

"Şimdi git," dedim sertçe.

"Neden?"

"Çünkü bir centilmen olmaya çalışıyorum."

Naomi suratını astı. "Berbatsın."

"Bu sarhoşken emmenden daha iyi. Ve seni dizlerinin üzerine çöktürüp sana yapmak istediğim centilmenlik dışı şeyleri göstermeme beş saniye kaldı."

Dudakları aralandı. Gözleri kapandığında, az önce söylediklerimi hayal ettiğini anladım. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Gerçekten diğer odaya gitmen gerekiyor. Ve lanet kapıyı kilitle."

"En azından bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz. Sen sarhoşsun." "Daha önce öpüştüğümüzde çakırkeyiftim."

"Bu uydurmaydı."

Yüzü düştü. "Bana hiç inandırıcı gelmedi." Uzun bir süre sonra iç çekti. "İyi geceler, Dawson."

Duygularını incittiğim için nefret ediyordum ama sabah pişman olabileceği bir şey yapmaktansa biraz incinmiş olarak uzaklaşması daha iyiydi.

"İyi geceler, Naomi. Kendine iyi bak."

Bölüm 7

DAWSON

2 haftalar sonra

Birkaç gün önce etiketlendiğim fotoğraflara *-muhtemelen onuncu kez-* isteksizce tıkladım. Şimdiye kadar kendimi Lily'nin gönderdiği düğün fotoğraflarıyla sınırlayarak tavşan deliğinin dış kenarında kalmayı başarmıştım. Ama daha fazlasını arzuluyordum. Ve bu öğleden sonra birkaç saat içinde kendimi ikinci kez sosyal medyada buldum. Yapacak çok işim vardı. Ama belki merakımı biraz doyurursam odaklanabilirdim.

Evet, bu .

Etikete tıklamam ve Naomi'nin sayfasına göz atmam *gerekliyordu* - bunu bir kez ve tamamen sistemimden çıkarmam *gerekliyordu*. Akıllıca bir şey yapıyordum, aptalca bir şey değil...

Kendi saçmalıklarımı ancak bu kadar uzun süre satın alabileceğimi çok iyi bildiğimden, fikrimi değiştirmeden önce grup fotoğraflarından birine ilerledim ve *Naomi Heart'a* tıkladım.

Karşıma çıkan ilk resim o ve fare köpeğiydi. İki gün önce paylaşılmıştı. Doğum günlerinden biri olmalıydı çünkü hem Gumby hem de Naomi tepesinde tüylü ponponlar olan parlak mor parti şapkaları takmışlardı. Çok saçmaydı ama yine de kendimi gülümserken buldum.

Araştırmaya devam ettim. *Anneler Günü Kutlu Olsun* etiketli bir fotoğraf beni kız kardeşi Frannie Heart-Mason'a götürdü ve o damar da beni bir sürü aile fotoğrafına götürdü. Naomi ve kız kardeşi birbirlerine benziyorlardı, ancak kız kardeşi daha uzun boylu ve çok zayıftı, Naomi ise seksi kıvrımlara sahipti. Kız kardeşinin biri kız biri erkek iki çocuğu vardı. İkisi de on yaşın altında görünüyordu ama oğlan daha büyük gibiydi. Daha geride, Naomi'nin kepli ve cüppeli bir resmini buldum, arkasında Virginia Üniversitesi yazan büyük bir tabela vardı. Boynunda birden fazla püskül vardı, bu yüzden muhtemelen onur derecesiyle mezun olmuştu ve belki de bir kız öğrenci birliğindeydi. Aile barbekülerinin, tatillerin, bir sürü doğum gününün fotoğrafları vardı - kadınların paylaştığı tipik şeyler. Fakat

Gözle görülür şekilde eksik olan şey çift fotoğraflarıydı. Ben, Naomi'nin nişanlandığından bahsetmişti ve ben de Naomi'nin nasıl bir erkeği tercih ettiğini merak ediyordum.

Naomi'nin Facebook sayfası kız kardeşininkinden daha eskiye dayanıyordu; lisede amigo kızmış ve mezuniyet kepinin üstü bir şeyle süslenmişti ama ne olduğunu anlayamadım. Biraz daha araştırınca hukuk fakültesi mezuniyetine ve Lily ile gülümsedikleri fotoğraflara ulaştım. Ama hâlâ eski sevgilisiyle çekilmiş fotoğraflarını göremiyordum; nişan fotoğrafları ya da bir erkekle çekilmiş fotoğrafları yoktu. Muhtemelen ayrıldıklarında onları silmişti - fotoğrafta birinin yüzünü karalamanın günümüzdeki karşılığı.

Tam başka bir resim klasörünü karıştırmak üzereydim ki lobideki kapının açılıp kapandığını duydum. Takvimimde bugün için hiçbir randevu yoktu ve çalışanların hepsi çoktan gitmişti. Bu iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya soyuluyordum ya da ortağım *Emily* buradaydı.

Karoların üzerinde tıkırdayan topuklar bana o maskeli suçluyu dilettili. "Oh iyi. Hâlâ buradasın." Emily ofisime girmesine yardım etti, misafir sandalyelerimden birinin arkasına yaslanmıştı. "Ne istiyorsun?"

"Ben gidiyorum."

Tam olarak neden bahsettiğinden emin değildim ama ellerimi başımın arkasında kavuşturdum, dirseklerimi dışarı çıkardım ve sandalyemde geriye yaslandım. "Ülke, umarım?"

Dudaklarını büzdü. "Ofis. Sen kazandın. Alabilirsin." "Bunda ne var?"

"Hiçbir şey. Yeni bir yer buldum. Daha büyük ve daha iyi."

Kariyerim boyunca yaptığım en büyük hata ortağımla ilişkiye girmek olmuştu. Emily iyi bir avukattı ve iyi arkadaşlık. Kalemimi asla şirket mürekkebine batırmamalıydım. Geriye dönüp baktığımda, onun kinci olduğunu hep biliyordum. Bir davayı kaybederse, karşı tarafın avukatı yeminli düşmanı olurdu. Sözde en iyi arkadaşı, bilet aldığı bir film galasına kendisinden başka birini davet ettiğinde, *on beş yıllık* arkadaşıyla bir daha asla konuşmadı. Babasını aldatırken yakaladığında ona yaptığı kötülüklerden hiç bahsetmeyeyim bile. Ama bize karşı, bunu anlayamadım. Kindar olmasını gerektirecek bir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmış olan oydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Mükemmel. Ne zaman çıkabilirsin?"

Emily doğruldu. "En azından bu konuda biraz üzölmüş gibi davranabilirsin."

"Sanırım seni masamın üzerinde arkadaşım tarafından becerilirken bulduğum gece rol yapma noktasını geçtik."

Gözlerini devirdi. "Aş artık bunu."

"Öyleyim. Şu an üzerinde olduğum şeyin gitmesini istiyorum. Tekrar ediyorum, ne zaman çıkabilirsin?"

"Nakliyeciler hafta sonunda burada olacaklar."

"Mükemmel."

Emily kapıya doğru yürüdü, durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Oh... ve personeli ben alıyorum, bu yüzden etrafta patronluk taslayacak yeni insanlar bulman gerekecek."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Kim?"

Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hepsi."

Şu anda bizimle çalışan beş kişi vardı: bir avukat, iki yardımcı avukat, bir ofis müdürü ve resepsiyonistimiz. Personel avukatımız Lisette, Emily'nin arkadaşıydı, bu yüzden gemiden atlamasına şaşırmadım ve Renee, ortak olmadan önce ikimizin çalıştığı firmada Emily'nin paralegaliydi. Resepsiyon görevlisi LeeAnn, ofis müdürü gibi nispeten yeniydi ama avukat yardımcım Margaret önceki firmadan benimle gelmişti. Avukatlığa başladığım günden beri benimle birlikteydi.

"Yalan söylüyorsun. Margaret senden hoşlanmıyor bile."

"Belki değil, ama beslemesi gereken üç boğaz var. Ona büyük bir zam yaptım. Ayrıca hepsine bir iş sözleşmesi imzalatmışım, o yüzden daha iyi bir teklif yapmaya çalışmayın."

"İnanılmazsın."

Tırnaklarına baktı ve tekrar gülümsedi. "Oldukça , değil mi?" "Defol git ofisimden."

Sürtük bana bir öpücük verdi.

Dört gün sonra, bir Cumartesi öğleden sonrası ofisin lobisinde durmuş, kutuların taşınmasını izliyordum. Emily sadece tüm çalışanlarımızı almakla kalmamış, aynı zamanda kiraladığı ekipmanları da bir şekilde ortak şirketimizden yeni solo şirketine aktarmayı başarmıştı. Artık hiç yardımcım yoktu, ayrıca fotokopi makinem ya da video konferans ekipmanım da yoktu ve adamın biri

Şu anda *Reed & Miller* yazan kanal harflerinin yarısını sökerek resepsiyon alanındaki duvarı mahvediyor.

Arkadaşım Ben içeri girdi ve Emily'nin masasının üstünü taşıyan iki adam tarafından neredeyse eziliyordu. Balayından daha dün dönmüştü. Onu bu sabah telefonda boşaltarak karşıladığım için nefret ediyordum. Bir şişe tekila uzattı. "Bir içki arkadaşına ihtiyacın olacağını düşündüm."

Başımı salladım. "Eğer bu saçmalığa başlarsam, geçirdiğim haftadan sonra beni eve taşımana ihtiyacım olabilir."

Evcil kaplumbağam Sheldon, köşede saklandığı yerden dışarı çıktı. Ben onu görünce çenesini kaldırdı. "Bugün oğlunu işe getirme günü mü?"

"Alarm şirketinden bir telefon aldığımda günlük güneş ışığı için parktaydım. Emily nakliyecilere anahtarını vermiş ama anlaşılan alarmı kapatmaları için gereken kodu vermemiş. Bir şeyler olduğunu anlamamın tek nedeni buydu. Aksi takdirde daha sonra ortaya çıkıp soyulduğumu düşünebilirdim."

Emily'nin soyadını kaldırmaya çalışan adam tabelanın Emily'ye ait kısmını kurtardı ama artık benim soyadımı taşıyacak bir şey kalmamıştı, o yüzden adam bıraktığında *Reed* duvardan sarktı. Adam bana baktı. "Üzgünüm, dostum."

Ona el salladım. "Sorun değil. Yine de adı ve işareti ile bağlantılı olduğu için tabelanın o parçasıyla ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. "*Ve Miller*" yazan bir şey asacak değil ya."

Kaşlarını çattı. "Hayır, o değil. Bayan Miller tabelanın bu kısmını indirmemizi söyledi çünkü tabela ona aitti. Ama ayrılmadan önce alt kattaki çöp kutusuna atmamızı söyledi."

"Adamım..." Ben başını salladı. "Bu soğuk. Sadece senin istemedim. Sanki masasında arkadaşını beceren senmişsin de tam tersi değilmiş gibi."

"Özrünü kabul etmediğim ve hiçbir şey olmamış gibi davrandığım için hâlâ kızgın."

"O salağı düğüne getirdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Yapabilirim. Onun bir randevusu olduğu ve benim olmadığım için kazanmış gibi hissediyor. Onun için her şey bir yarışma. Ortaklığımızı bitirmek için bu yeterli değildi. Kazandığını hissetmek için tüm personeli çalması ve tüm ekipmanı alması gerekiyordu. Müşterileri için bu kadar acımasız davrandığını görmüştüm ama bunun bana da dokunacağını hiç düşünmemiştim." İçimi çektim.

"İyi tarafından bak."

"Bir tane olduğunu fark etmemiştim."

"Resepsiyon görevlinizin genizden gelen sesi beni deli ediyordu ve artık uğradığımda bunu duymak zorunda kalmayacağım. Benim için kazanç." Ben omzumu okşadı. "Ve onun neler yapabileceğini birkaç yıl sonra öğrenmektense şimdi öğrenmen daha iyi."

Sonraki on dakikayı lobide oturup nakliyecilerin girip çıkmasını izleyerek geçirdik. Çok fazla kutu vardı, bu yüzden banyoda tuvalet kağıdı bile olmayacağından oldukça emindim. Ama ondan kurtulmak için buna değdi. Ayrıldığımızdan beri geçen son birkaç ayı oldukça berbat hale getirmişti.

"İşte bu kadar," dedi nakliyecisi adam.

"Emin misin? Sanırım pantolonumun cebinde almadığın bir tüy var."

"Özür dilerim. Sadece yapmak için işe alındığımız şeyi yapıyorduk."

"Biliyorum."

Bahşiş istediğini anlayana kadar birkaç rahatsız kalp atışı bekledi. "Dostum, bahşiş seni işe alan kaltaktan gelecek. Benden değil."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

Adam giderken Ben kıkırdadı. "Buradan çıkıp üzüntülerini barda boğmak ister misin?"

"Ofisteki tüm sandalyeleri aldığına eminim, o yüzden başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Sheldon'a baktı. "Peki ya o?"

"Taşıyıcısı bende. Sahibi umursamaz. Sheldon müşterilerinin yarısından daha iyi kokuyor."

O'Malley's karanlık ve kasvetli bir yaşlı adam barıydı. Bir avuç adam tek başlarına oturmuş, sohbet etmek istemiyorlarmış gibi birbirlerinden uzakta içiyorlardı. Bu iç karartıcı ortam benim ruh halime uygun düşüyordu. Ben bir votka yedili, Ben de bir bira sipariş etti.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

diye sordum. Gülümsedi.

"Harika."

Ben de gülümsedim. Michigan'dan döndüğümünden beri yaşadığım ilk gerçek mutluluk hissi olabilirdi bu. Tabii Naomi'nin fotoğraflarına bakarken dizüstü bilgisayarına dişlerimi gösterdiğim çok fazla zamanı saymazsanız.

"İtalya nasıldı? Nereye gitmiştiniz?"

"Roma'da başladık ve sonra Amalfi sahiline doğru yola çıktık."

"Nasıl oldu bu?"

"Güzel. Ama bu insanlar deli gibi araba kullanıyor. New Yorkluları uysal gösteriyorlar."

Barmen içkilerimizi getirdi. Ben kaldırdı ve yudumladı. "Peki düğünden sonra ne oldu? Ertesi sabah çok erken ayrıldın, seninle konuşamadım. Lily, Naomi'yle kulübeyi paylaştığınızı söyledi."

Başımı salladım.

"Yaptık." "Ve..."

"Ve hiçbir şey. Ben kanepede uyudum, o da yatak odasında. Ertesi sabah kalktım ve gittim."

"Gerçekten mi? İkinizin takılacağından emindim. Dans pistinde yüzünüzü emerken gördüm."

"Bu Emily'yi kızdırmak içindi."

"Oturduğum yerden bundan çok daha fazlası gibi görünüyordu." İçkimi geri çektim. "Hayır."

Ben çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Biliyorsun, Naomi iş arıyor."

"Bundan daha önce de

bahsetmiştin." "Ve bir avukat yardımcısına ihtiyacınız var."

"Kariyerini değiştirmek istediğini sanıyordum."

"Öyle. Ayrılmadan önce birkaç ay Virginia'da stajyer avukat olarak çalıştı."

"Neden bunu yapmak istesin ki? Tüm angarya işleri yaparak bir avukatın kazanacağını yarısı kadar para kazanacak."

Ben omuz silkti. "Neden olduğu önemli mi? O akıllı ve müsait biri ve senin de birine ihtiyacın var."

Ama ihtiyacım olan son şey işle zevki tekrar karıştırmaktı. Ve eğer bunu dostuma söylersem, Naomi'yi zevk olarak gördüğümü itiraf etmiş olacaktım ve o da karısına söyleyecek, karısı da dişlerini geçirecek ve asla bırakmayacaktı. Lily'yi severdim, Ben için harika olduğunu düşünürdüm. Ama çiftli şeyler yapmaya bayılırdı ve arkadaşı ile kocasının en iyi arkadaşının potansiyel olarak bir araya gelme fırsatını gördüğünde acımasız olurdu.

"Hayır, teşekkürler. Tamamen erkeklerden oluşan bir personel alıyorum." "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü hayatımdaki erkekler beni fazladan on bin dolar ve harcırah için terk etmezler." Başımı salladım. "Margaret'in bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Ben sırtıttı. "Seni terk etmem için en az yirmi kişi gerekirdi." "Sağ ol dostum."

"Konuyu dağıtmak istemem ama Naomi senin yükünü hafifletebilir. Bir paralegalden daha fazlasını yapabilir - sınıfımızdan ikinci olarak mezun oldu ve Lily onun tanıdığı en iyi araştırmacı olduğunu söylüyor."

"Öyle mi? O zaman neden sen ya da Lily onu savcılık ofisinde çalışması için işe almıyorsunuz? Her zaman birilerini ararlar."

"İkimiz de denedik. Onu işe almadılar."

Kaşlarım çatıldı. "Neden işe almadılar?"

"Uzun hikâye, benim anlatacak bir şeyim yok."

Bu beni meraklandırdı. Ancak zorlamamayı başardım ve bunun yerine kadından uzak durmak için bir başka neden olarak ekledim. Belli ki dolabında bazı iskeletler vardı.

Bölüm 8

DAWSON

"Ne kadar izin alacağım?"

"Her ay bir buçuk tatil günü kazanacaksınız. Bu da yılda on sekiz güne denk geliyor."

"Onları ilerletebilir miyim?"

"Bu şu anda tatil politikasının bir parçası değil, ancak sanırım bunu duruma göre değerlendirebilirim."

"Tamam, güzel. Çünkü grubum birkaç konser alırsa bu yaz bir ya da iki haftaya ihtiyacım olabilir."

"Senin... grubun mu?"

Adam başını salladı. "Bir heavy-metal grubunda çalışıyorum. Konserlerimiz çoğunlukla hafta sonları oluyor ama bazı Cuma günleri bir gösteriye yetişmek için erken çıkmam gerekebilir."

"Uh-huh."

"Pazartesi günleri de uzaktan çalışabilseydim, bu harika olurdu. Bazen hafta sonları zor oluyor ve toparlanmak için fazladan bir güne ihtiyacım oluyor." Bir elini kaldırdı. "Ama endişelenmeyin. Kafam oyundayken çok çalışırım."

"Peki bu ne sıklıkla oluyor?" "Elimden geleni yapıyorum."

"Harika." İçimi çektim.

Bu hafta onuncu görüşmemdi. Ne yazık ki en kötüsü bile değildi. Daha iyi bilmesem, birinin bana şaka yaptığını düşünebilirdim. Dünkü adam *annesiyile* geldi. Sonra da biz görüşmemizi yaparken onun için bir şeyler *atıştırıp* atıştıramayacağımı sordu. Adam çok ciddiye.

Albüm anlaşması yapana kadar tam zamanlı maaşlı yarı zamanlı bir iş isteyen bu adamla konuştum ama verdiği cevapların çoğunu dinlemedim. O gittiğinde, bu günü bitirmeye hazırdım.

Ne yazık ki saat beşte bir görüşmem daha vardı, Lily'nin eskiden birlikte çalıştığı bir adamla.

Saat dört kırk beşte ofis kapısı gıcırdayarak açıldı, ama bir müşteriyle telefondaydım, bu yüzden sessize bastım ve birkaç dakika içinde çıkacağımı bağırdım. Ben işimi bitirirken iki telefon daha geldi ve onları sesli mesaja yönlendirmek zorunda kaldım. Bu arada başka bir müşteri durmadan cep telefonumu çaldırıyordu. Eğer bu son kişi biraz olsun düzgün biriyse, ki Lily'nin tavsiyesiyle geldiğine göre öyle olacağına inanıyordum, onu işe alacaktım - en azından deneme amaçlı olarak, sırf şu lanet telefonlar konusunda biraz yardım alabilmek için. En azından bir resepsiyoniste ihtiyacım vardı.

Ellerime biraz el dezenfektanı sıktım ve başım önümde lobiye doğru yürüdüm, müşteriye kısa süre içinde ona geri döneceğimi mesaj attım. "Beklettiğim için özür dilerim."

Ama bir kadın sesi cevap verince durdum. Ve bu herhangi bir kadın sesi değildi... "Naomi?"

Gülümsedi ve daha dün teslim edilmiş olan kanepeden kalktı. "Merhaba, Dawson. Nasılsın?"

"Umm...kafam karıştı. Burada ne yapıyorsun?"

Alnı kırıştı. "Görüşme için buradayım."

"Görüşme için mi? Ben, Lily'nin eskiden birlikte çalıştığı birinin uygun olacağını düşündüğünü söyledi."

"Oh." Gülümsemesi soldu. "Ne olduğundan emin değilim. Lily saat beşte gelmemi söyledi. Geleceğimi bildiğini sanıyordum."

Yanlış anlamış olabilir miyim? Hiç sanmıyorum. Ben dün ve bugün bütün gün mahkemedeydi ama dün gece mesaj atmış ve avukat yardımcılığı işi için görüşmeye gelenlerden herhangi birini işe alıp almadığımı sormuştu. Hayır dediğimde, benim için mükemmel bir adam bulduğunu yazmıştı. *Ne kadar sürede gelebileceğinden* başka bir soru sormadım. En azından mükemmel adam dediğini düşündüm. Telefonumu cebimden çıkardım ve geri kaydardım. Yeterince eminim, yazdığı şey buydu.

Naomi'ye göstermek için telefonumu çevirdim. "Erkek dedi."

"Sen..." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Gitmemi ister misin?" "Hayır, ama..."

Omurgasını dikleştirdi. "Güzel. Çünkü bildiğim kadarıyla Başlık Yedi, işe alımlarda cinsiyete dayalı ayrımcılığı hâlâ yasaklıyor."

Yasanın ilgili bölümünü doğru anladı, bu da onu görüştüğüm diğer herkesten daha iyi bir aday yapıyordu. Ama...

"Şu yüzünü görmelisin." Naomi güldü. "Şaka yapıyorum. Ama gelenin ben olduğumu bildiğini sanıyordum."

Gülümsemesi beni günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissettirdi. Bu bile tek başına bir tehlike olmalıydı. Yine de görüşmeyi şimdi yapmamazlık edemezdim - işin içinde federal ve eyalet yasaları varken olmazdı. En azından beni ofisime kadar takip etmesi için el sallarken kendime böyle söyledim.

Naomi oturdu. "Gözün tamamen iyileşmiş." "Yine de hâlâ ağrıyor."

"Oh, hayır." Elini göğsüne götürerek kalbini kapattı. "Çok özür dilerim."

Sırıışımı gizleyemedim. "Şaka yapıyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Bu çok kabaydı."

Kıkırdadım ve . "Elin nasıl?"

"Ameliyat olmam gerektiği ortaya çıktı. Kemikler yanlış yerleşmiş, bu yüzden iğneler falan takmaları gerekiyor." Naomi pembe alçısını kaldırdı. "Bu şeyi birkaç ay daha takacağım. Bu yüzden bir iş bulamadım."

"Kahretsin. Özür dilerim."

Gözleri parlıyordu. "Şaka yapıyorum.

Anladım." Başımı salladım. "Sanırım bunu

hak ettim." "Gerçekten de hak ettin."

Sandalyeme geri oturdum ve parmaklarımı dikleştirdim. "Peki... özgeçmişiniz var mı?"

"Biliyorum." Deri çantasını açtı ve bir dosya çıkardı. İçinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine koydu ve kaydırmaya başladı, sonra durdu. "Aslında, bunun üzerinden geçmek yerine önce niteliklerim hakkında konuşsak sorun olur mu?"

Omuz silktim. "Elbette."

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldı. Sonraki on beş dakika boyunca Naomi deneyimlerini anlatıp durdu. Birkaç ay Virginia'da küçük bir genel avukatlık firması olan Watson & Portnoy'da stajyer avukat olarak çalışmıştı ama işini biliyor gibiydi. Müvekkil alımından şikâyet taslağı hazırlamaya kadar her şeyi yapmıştı.

"Kalifiye olmaktan çok daha fazlasısınız gibi görünüyor. Ama sormak zorundayım... Neden artık avukatlık yapmak istemiyorsun?"

kaçırdı. "Paralegal olmak çok daha az stresli."

Bunun doğru olduğundan emindim ama yine de hikayede daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Beklememe ve ona zaman vermeme rağmen, yine de bunu teklif etmedi.

özenli.

"Tamam. Ben, Virginia'daki savcılık ofisinde çalıştığımı söyledim."

Başını salladı. "Richmond İlçe nda çalıştım." "Duruşma avukatı mıydın?"

"Evet."

"Orada ne kadar kaldın?" "Dört

yıl."

"Bana bundan biraz daha bahset. Ne tür vakalar üzerinde çalıştınız?"

"Beşinci ve altıncı sınıf suçlarla -hayvanlara eziyet, çocuk ihmali, sahtecilik- başladım. Bir yıl sonra büyük davalara terfi ettim. Cinayetten haraç toplamaya kadar her konuda çalıştım."

"Yani keşif taleplerini, itiraz dilekçelerini, tanık ve delil listelerini hazırlamayı biliyorsunuz?"

"Çok."

"Müşteri kabulü ve telefonlara cevap verme konusunda iyi misin?"

"Bir iş için ne gerekiyorsa yaparım. Çalışkan biriyimdir."

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Ben de daha derine indim. "Bana üzerinde çalıştığınız zor bir davadan bahsedebilir misiniz?"

Naomi başını salladı ve bana savcılık ofisinde parçası olduğu bir cinayet davasından bahsetti. Bir adam, karısının ilişki yaşadığı patronunu öldürmekle suçlanıyordu. Duruşmanın ortalarında, katil olarak o sırada yargılanmakta olan kocayı değil, karısını işaret eden yeni bilgiler ortaya çıktı. Bunun üzerine eyalet kocaya karşı suçlamaları düşürdü ve karıyı suçladı, ancak kocanın kürsüye çıkıp cinayeti itiraf etmesi gerekti. Naomi, çifte tehlike, eş ayrıcalığı ve kusurlu kanıtlar da dahil olmak üzere davanın tüm karmaşıklıklarını açıkladı. Hatta ezberlediği belli olan medeni usul kural numaralarını bile gösterdi.

O konuştukça, etkilendiğim bir kadını işe almanın kötü bir fikir olduğunu hatırlamak daha da zorlaşıyordu. "Ne kadar maaş istiyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Son işimde elli beş bin kazandım. Ama burada daha fazla kazanmayı umuyorum çünkü hayat pahalılığı Virginia'dakinden daha yüksek."

Onca tecrübeye rağmen elli beş bin mi? Margaret'in çok daha azı vardı ve ben ona seksen binden fazla ödedim. İyi avukat yardımcılara altı haneli rakamlar ödeyen avukatlar tanıyordum. New York'ta hayat pahalılığı daha fazlaydı ama Washington DC dışında yaşamaktan çok da fazla değildi. Neden bu görüşmeyle ilgili her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu?

"Ne zaman başlayabilirsin?"

"Hemen. Bir ajans aracılığıyla bazı geçici işler yapıyorum ama bunlar gününbirlik işler."

Birisi bu kadını tüm tecrübesiyle kapacaktı. Onu hemen işe almak istiyordum ama bir şey beni engelledi. "Kalifiyeden daha fazlası gibi görünüyorsun ama görüşmem gereken birkaç kişi daha var. Bir ya da iki gün içinde size haber verebilir miyim?"

Gülümsedi. "Tabii. Kulağa harika geliyor."

Ayağa kalktım ve Naomi'yi kapıya doğru yürüttüm. "Bu kadar geç saatte geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil. Benimle röportaj yapmak için kandırıldıktan sonra zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Lobide durduğumuzda gariplik başladı ya da en azından ben öyle hissettim. Nasıl veda edeceğimden emin değildim. Sanırım bunun nedeni gerçekten veda etmek *istememem* olabilirdi. Ben kafamda aptalca şeyler düşünmekle meşgulken Naomi elini uzattı.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Kucaklaştık. "Sanırım numaran düğünde bana verdiğin zamandan beri değişmedi?"

"Hayır, olmadı."

"Harika. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Naomi bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda lobiden koridora açılan cam kapıyı açtım. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

İki adım attı ama aniden durdu ve kapının kolunu tuttu. "Bekle! Sana söylemem gereken bir şey var."

Bu iyi bir şey olamaz. "Ne?"

"Neden avukat yardımcılığı işi aradığımı konusunda tam olarak dürüst değildim." "Tamam..."

"Paralegal bir iş daha az stresli olduğundan değil. Evet, öyle ama artık avukatlık yapmamamın nedeni bu değil. Aslında savcılıktaki işimi seviyordum."

"Tamam..."

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Şu anda stajyer avukat olarak çalışıyorum çünkü yapmama izin verilen tek iş bu. Barodan ihraç edildim."

"Ne oluyor lan?"

Masamda oturup duvara bakarak geçirdiğim yarım saatin ardından nihayet telefonu elime aldım ve Ben'in cep telefonunu aradım.

İçini çekti. "Birine ihtiyacın var ve Naomi işinde harika."

"Bu hangi iş ? Paralegal mi yoksa avukat mı? Bir dakika, *barodan ihraç edildiği* için artık avukatlık yapamıyor mu?"

"Sana söyledi, ha?"

"Neredeyse yapmadığına eminim. Mülakat sırasında da onu hemen işe almaya çok yaklaşmıştım. Neyse ki bir şey beni engelledi."

"neden kaybettiğini söyledi mi?" "Ağır saldırı."

"Sana detayları anlattı mı?"

"Hayır. Ve onları ben istemedim. Barodan atılmış bir avukatı tutamam."

"hissetmeni anlıyorum. Naomi'yi bu kadar iyi tanımıyor olsaydım muhtemelen aynı şeyi hissederdi. Ama Naomi iyi bir insan."

"İnsanlara saldıran..."

"Bir kişiydi."

"Kime saldırdı?" Başımı salladım. "Biliyor musun? Bilmek bile istemiyorum. Bunun bir önemi yok. İçgüdülerim bana onunla görüşmememi söyledi ve sen oyun oynamasaydın görüşmeyecektim."

"Özür dilerim dostum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Naomi gerçekten çok zeki. Lily onu Belediye için işe almayı çok istiyordu ama savcı ağır cezayı aşamadı."

"Çünkü savcı *akıllıdır*." Başımı tekrar salladım. "Gitmem gerek. Zamanımı boşa harcadığın için teşekkürler." Cevap beklemeden telefonu kapattım ve cep telefonumu masamın üzerine fırlattım.

Saatler sonra eve döndüğümde hâlâ öfkeli duygularımdan kurtulamamıştım. Naomi ile olan tüm etkileşimlerimi kafamda tekrar tekrar canlandırmaya devam ettim. Ne arıyordum? Emin değildim. Ama kırk beş dakikalık bir koşu ve ardından yarım saatlik bir halter çalışması beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Kendimi... huzursuz hissediyordum, tıpkı bir duruşma sırasında işler istediğim gibi gitmediğinde ve dava yakında jürinin önüne geldiğinde hissettiğim gibi.

Sıcak bir duştan sonra biraz iş yapmaya çalıştım. Tanrı biliyor ya, personelim ve ortağım olmadığı için üç ay boyunca beni meşgul edecek yeterince işim vardı. Ama odaklanamıyordum. Gözlerim Word'de hazırlamam gereken hareketten dizüstü bilgisayar ekranının altındaki Google simgesine gidip duruyordu.

Ben'e Naomi'nin hikayesini bilmek istemediğimi söylemişim ama bu öfkenin konuşmasıydı. Ve belki biraz da hayal kırıklığı. Daha fazlasını öğrenmeden bu konuyu kapatamayacak kadar meraklı bir insandım. Yine de ekranımdaki önerenin ilk paragrafını üç kez daha okudum ve bir on dakika daha eski güzel kolej denemesini yaptım. Ama sonunda pes ettim. Fareyi ekranın altına getirerek Google simgesine çift tıkladım.

"*Ne yapıyorum ben böyle?*" Arama çubuğuna bir şeyler yazarken homurdandım.
N-A-O-M-I H-E-A-R-T

Bir ton sonuç geldi. İlk başlık bana aradığım şeyi verdi ve uzun süre ona baktım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle öyle değildi:

Richmond Bölge Savcı Yardımcısı Naomi Heart masum bir adama saldırmaktan tutuklandı.

Ne oluyor lan?

Kime saldırdığını bilmem gerekiyordu.

Bir yıl önce, 3 Kasım tarihli makaleye tıkladım ve taramaya başladım.

Richmond Bölge Savcılığı'nda bölge savcısı yardımcısı olarak görev yapan 28 yaşındaki Naomi Heart dün gece bir kez saldırı suçuyla itham edildi. 3 Kasım günü saat 17:05'te Richmond County Aile Mahkemesi'nden gelen 9-1-1 çağrısına memurlar yanıt verdi. Mahkeme kayıtlarına göre, Bayan Heart daha önce mağdurun karıştığı bir ceza davasında baş savcıydı. Kurban Richmond'daki Our Lady of Lords Hastanesine nakledilmiştir.

Bir sonraki bağlantıya tıkladım ve tekerlekli sandalyedeki bir adamın fotoğrafı açıldı. Gizliliğini korumak için yüzü bulanıklaştırılmıştı. Başlıkta şöyle yazıyordu: ADA'nın şiddetli saldırısının kurbanı MKC Rehabilitasyon Merkezinden ayrılıyor.

Yüce . Şiddetli saldırı mı? Adam felçli mi?

Yarım düzine makale arasında gezindim. Hepsi de aynı türden bilgiler veriyordu; baş savcı, saldırı, tutuklama. Ancak ne olanları açıklayan ne de medya kurbanın ismini izin almadan yayınlamadığı için duruşma hakkında bir şey söyleyen bir şey bulamadım. Sonunda Virginia Eyalet Barosu'nun internet sitesine girdim ve disiplin bölümünü buldum. Arama çubuğuna Naomi'nin adını yazdığım da bir sonuçla karşılaştım.

Virginia Eyalet Barosu Disiplin Kurulu, 1 Şubat tarihli kararıyla Naomi Heart'ın Commonwealth'te avukatlık yapma ruhsatını iptal etmiştir.

Virginia. İptal edilmesine rıza gösterdiğine dair yeminli beyanına dayanılarak böyle bir karar verilmiştir. Disiplin şikayeti, soruşturma ve yargılamanın devam ettiği bir zamanda onayını sunarak Heart, şikayetin maddi gerçeklerinin doğru olduğunu açıkça kabul etmiş ve eylemleri için başarılı bir savunması olmadığını kabul etmiştir.

Yani barodan atılmakla bile mücadele etmedi mi?

Biraz daha araştırınca, denetimli serbestlik ve kamu hizmeti cezasının azaltılması karşılığında ağır saldırı suçunu kabul etmediğini de öğrendim. Okuduğum son makalede adliyeden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Yüzü, kaldırdığı bir ceketle kısmen korunuyordu ama o olduğuna şüphe yoktu.

Lanet olsun. Onu işe almaya çok yaklaşmış olmamın yanı sıra, ilk tartışmamızdan sonra ondan gerçekten hoşlanmıştım. Komikti, biraz tuhaftı ve benim saçmalıklarına . Çok güzel olduğundan bahsetmiyorum bile.

Fotoğrafına birkaç dakika daha baktım.

Senin hikayen ne, Naomi Heart? Hayatımın son on yılını insanları, çoğunlukla da suçluları okuyarak geçirdim ve bilginin sadece yarısını aldığımda bunu anlamakta çok iyiydim. İçimden bir ses Naomi Heart'ta görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Bölüm 9

NAOMI

"Burası harika bir yer." Ben ve Lily'nin oturma odasına baktım. "Sadece birkaç haftadır burada olduğunuza inanamıyorum."

Lily, "Ben'in kız kardeşi bir iç mimar ve yastıklar ve pencere uygulamaları gibi tüm aksesuarları o seçti," diye açıkladı. "Ortaya çıkan şeye bayıldım ama sakın üst kattaki yatak odalarına çıkmayın çünkü oralar bir erkek öğrenci yurdundan daha kötü görünüyor. Daria'nın indirimiyle bile bir servet tutuyor, o yüzden şimdiye kadar sadece alt katı hallettik."

Ben ve Lily balayından döndükten iki gün sonra, Yukarı Doğu Yakası'ndaki küçük bir daireden Brooklyn Heights'ta satın aldıkları bir kahverengi taşa taşınmışlardı. Birkaç hafta sonra, yeni eve taşınma partisi düzenlemeye başlamışlardı bile.

"Şu dolaptan benim için kesme tahtasını getir lütfen." Lily işaret etti. "Hâlâ peynirleri kesmem, salatayı yapmam ve - kahretsin, aperiatifler için fırını önceden ısıtmadım. İnsanlar her an gelmeye başlayabilir. Bir de Dawson için o aptal hindistan cevizini doğramayı unutamam."

"Dawson geliyor mu?"

Lily kaşlarını çatı. "Evet. Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. O Ben'in en iyi arkadaşı, bu yüzden gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Evet, tabii ki." Dawson'ın davet edileceğini tahmin etmişim ama onu göreceğimi duymak beni biraz tedirgin etmişti. Gerçi gergin olmak için gerçek bir nedenim yoktu. "Sorun değil."

"Seni işe almadığı için hâlâ onun bir pislik olduğunu düşünüyorum." İçimi çektim.

"Onu gerçekten suçlayamam."

Lily arkasındaki tezgâhtan bir hindistan cevizi aldı ve büyük bir bıçak çıkardı.

"Bu adamın hindistan cevizleriyle ne işi var?" diye sordum. "Düğününüz için Michigan'a gelirken yanında koca bir torba rendelenmiş hindistan cevizi getirdi."

"Bu konuda garip bir takıntısı var. Her gün taze bir tane kesiyor ve kendi hindistan cevizi suyunu yapıyor. Dikkatini çekmek istiyorsanız, elinize bir tane sürmeniz yeterli. Yemin ederim Pavlov gibi salyası akacaktır."

Kıkırdadım. "Pavlov'un köpek değil, bilim adamı olduğundan oldukça eminim. Ve sanırım o adam için kendime bir şey sürmeyi es geçeceğim. Yine de o hindistan cevizi ve doğranması gereken diğer her şeyi kesmekle ilgileneceğim. Sen de başka ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Sakıncası olmadığına emin

misin?" "Hiç de değil."

"Tamam. Teşekkürler."

Lily evin içinde koşturarak her şeyi düzeltti. İşi bittiğinde, yan yana çalışarak kestiğim her şeyi servis tepsilerine hazırladık.

"Görüşmelerden bir şey çıktı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Belki de kariyerimi değiştirmeli ve hukuku tamamen bırakıp hemşire falan olmalıyım."

"Sahil temizliği için gönüllü olduğumuzda parmağımı kestiğimde bayılmıştın."

"Doğru. Belki bir öğretmen? Yazları tatil kulağa geliyor." Lily içini çekti. "Evet, ama hukukta çalışmayı seviyorsun."

"Neyi daha çok seviyorum biliyor musun?" "Neyi?"

"Yemek yiyecek. Her şey olup bittikten sonra yasal masraflar biriktirdiklerimi gerçekten tüketti. Kız kardeşimin kanepesinde kalsam bile, biriktirdiklerim daha dayanmayacak. Ve bir noktada kendime kalacak bir yer bulmam gerekecek - belki de çok geçmeden çünkü buraya gelirken kendimi Barry Manilow'u mırıldanırken buldum ve geçen gün bir Neil Diamond şarkısının tüm sözlerini bildiğimi fark ettim."

Lily güldü. "Kız kardeşinin müzik zevki çok kötü. Kendini nasıl hissediyor?"

"Yorgun. Tedaviler onu gerçekten çok yoruyor. Ama kendini toparlıyor ve hala işe falan gidiyor."

Ben üst kattan yeni düş almış bir halde indi. Lily'nin alnından öptü ve ben doğrarken omuzlarımı ovmak için yanıma geldi.

"Bana hala kızgın mısın?"

Geçen hafta Dawson'ın ofisinin önündeki kaldırımdan onu azarlamak için aradığımdan beri ilk kez konuşuyorduk.

"Olmalıyım ama hayır. Sadece yardım etmeye çalıştığımı anlıyorum."

Ben başımın üstünü öptü. "Seni işe alma fırsatını kaçırdığı için aptalın teki."

Hüzünle gülümsedim. "Lily'ye de söyledim, okula geri dönmeyi ve kariyerimi tamamen değiştirmeyi düşünüyorum. Eğer bir ceza avukatı beni işe almazsa -geçimlerini *suçluları* savunarak sağlayan insanlar- o zaman kimse beni işe almaz."

"Bir şeyler bulacaksın."

İlk misafir kapının zilini çaldı, böylece sohbetimiz sona erdi ve ben de minnettar oldum. Son zamanlarda insanların bana sorduğu tek şey buymuş gibi geliyordu. *Görüşmende şansın yaver gitti mi? İş bulabildin mi?* Hayır dediğimde gülümsüyorlar ve bir şeyler çıkacağını söylüyorlardı. İyi niyetliydim. Bunu biliyordum. Ama hayatımda daha fazla şey varmış gibi davranmak için birkaç saat istedim.

Yarım saat sonra Ben ve Lily'nin mutfak ve oturma odasında yirmi kadar insan kaynaşıyordu. Belirli bir adam henüz gelmemiştii ve her açıldığında gözlerim ön kapıya takılıyordu. Bir kadeh şarap ve bir yarım saat daha rahatlamama yardımcı oldu ve sonunda Dawson'ın gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladım. En azından ön kapı açılana ve muhteşem bir avukat içeri girene kadar - yanında içki içecek yaşta bile görünmeyen aynı derecede muhteşem bir kadınla.

Midem bulandı. *Ugh*. Beni işe almak istememesi yeterince kötüydü; şimdi de onu bir randevuyla görmek zorundaydım. Onu görmezden gelmeye ve Lily'nin bir iş arkadaşıyla yaptığım sohbele kendimi kaptırmaya çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı. Ve ikinci kez ait olmadıkları bir yerde dolaştıklarında Dawson'ınkilerle karşılaştılar.

Ben ona doğru yürüdü ve bir bira uzattı, sevgilisine de bir kadeh şarap verdi. Dawson tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. Coors şişesini bana doğru eğdi ve ben de gözlerimi o anda bir şey hakkında konuşan kadına çevirmeye zorladım.

Bir süre sonra tuvalete gittim ve çıktığımda dar koridorda bekleyen biriyle karşılaştım.

"Tanrım, çok üzgünüm..." Sesim kesildi ve kaşlarımı çattım. "Oh. Sadece sen varsın."

Dawson kaşlarını kaldırdı. "Bu üzgün olmadığın anlamına mı geliyor?"

"İnsanları ürkütmeyi gerçekten bırakmalısın. Gerçi artık gözün iyileştiği için neler olabileceğini unutmak senin için kolay sanırım..."

Dawson elime baktı. "Hâlâ alçıda, ha?"

"Umarım bu Cuma günü çıkar."

Henüz tanışmadığım bir adam koridordan geldi. Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Tuvaleti mi bekliyorsun?"

"Daha yeni bitirdim." Dawson'ı işaret ettim. "Ama o öyle."

"N'aber, Jake?" Dawson çenesini kaldırdı. "Hepsi senin. Tuvaleti kullanmama gerek yok."

"Harika, teşekkürler." Adam geçerken bana başıyla selam verdi.

Kapı kilitlendikten sonra Dawson'a baktım. "Yani tuvaletin önünde eğlenmek için mi duruyordun?"

Dudağı seğirdi. "Seninle konuşmak istedim." "Ne hakkında?"

"Geçen hafta ofise geldiğinde yaptığım davranışlar yüzünden kendimi kötü hissediyorum."

"Nasıl davrandığını düşünüyorsun?"

"Ben'in size görüşme için gelmenizi söylediğini bilmediğim için hazırlıksız yakalandığım için kaba davranmış olabilirim."

"Gerçekten fark etmedim. Sanırım bu bana senin genel kişiliğin gibi geliyor."

Dawson gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Birkaç rahatsız edici saniye boyunca birbirimize baktık.

Dawson ellerini ceplerine soktu. "Bir şey mi?" "İş mi demek istiyorsun?"

Başını salladı.

"İster inanın ister inanmayın, bugünlerde barodan ihraç edilen avukatlar için piyasa oldukça kasvetli."

Dawson kaşlarını çatı. "Özür dilerim."

"Peki ya sen? Yeni bir avukat yardımcısı bulabildin mi?"

"Hayır. Ve büyükbabam gibi konuşmak pahasına, bugünün gençlerinin nesi var böyle? İşe giren herkes evden çalışmayı ve daha fazla izin ve hastalık izni almayı bekliyor. Asla yetkin birini bulamayacağımı düşünmeye başladım."

Gülümsemeye zorlamak zorunda kaldım, çünkü *yetkin olduğumu* düşünüyordum. Ama her neyse. Ehliyeti iptal edilmiş birini işe almak istemedikleri için insanları suçlayamazdım. Bu benim yaptığım yataktı.

Dawson'ın yakışıklı yüzüne bir kez daha baktım. "Partiye geri dönmeliyim."

"Tabii. Evet." Başını salladı. "Seni gördüğüme sevindim."

Bir süre sonra beni kapıya kadar geçirirken Lily, "Yarın sana mesaj atarım," dedi. "Bugün yeni bir avukat yardımcısına ihtiyacı olan biriyle ilgili bir ipucu buldum. Nick'le tanıştın mı? Ben'in Cumartesi sabahları basketbol oynadığı kişi."

"Sanırım mı?"

"Şey, üvey annesi öldüğü için son iki cumartesi oynamadığını söyledi."

"Tamam..."

"Babası bir avukat ve karısı da onun yardımcısıydı."

Gözlerim büyüdü. "Ne yapacaksın? Babasını arayıp 'Başınız sağ olsun ama ofisinizde hâlâ sıcak olan sandalyeye oturacak biri var' mı diyeceksiniz?"

"Tabii ki hayır!"

"Tanrıya şükür."

"Yarın sabah basketbol antrenmanına uğrayacağım ve Nick'e özgeçmişini götüreceğim. Seni babasına tanıtmayı bir yabancıya tanıtmaktan daha iyi olur."

İçimi çektim. "Henüz o kadar çaresiz değilim."

"Biliyorum. Ama seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum. Aklıma gelmişken, seni koridorda Dawson'la konuşurken gördüğümde pek de asık suratlı görünmüyordun. Orada bir şeyler var. Bunu söyleyebilirim."

"Beş dakikadan az konuştuk ve sonra gecenin çoğunu sevgilisinin yanında geçirdi."

"Randevusu mu?" Lily güldü. "O Dawson'ın küçük kız kardeşi. On dokuz yaşında. Sarah şehre ziyarete gelmiş ve onu da getirip getiremeyeceğini sordu." "Oh." Bunu öğrendiğimde anında hafiflemiş hissetmekten nefret ediyordum.

Sırıttı ve yüzümü işaret etti. "Ondan hoşlanıyorsun. Yüzün bütün gün gergindi. Burada kimseyi tanımadığın için olduğunu düşünmüştüm. Ama o güzel kadının Dawson'ın kavalyesi olmadığını söylediğim anda alnın düzeldi."

"Sen delisin."

Lily alnıma baktı. "Hayır, hayır. Sanki botoks yaptırmışsın gibi. Endişen tamamen yok oldu. Neden biraz daha kalmıyorsun? Dawson gittiğinde, geri gelmeye çalışacağını söyledi. Kız kardeşi bir doktoru görmek için şehre gelmiş."

Barclay Center'daki konserine gitmiş. Oraya güvenli bir şekilde ulaştıklarından emin olmak için gitti."

"İlk karşılaşmamızda elim kırılmıştı. İkincisinde, bir pozisyon için beni pas geçti. Üçüncü raunt için burada kalmak beni mazoşist yapabilir." Arkadaşımın yanağından öptüm. "Şirketine geri dön ve en iyi ev sahibesi ol. Seninle sonra konuşuruz."

İki ev aşağıdaki kaldırımda Dawson'ı gördüğümde ön merdivenlerin dibine kadar gelmişim. Adımlarım duraksadı.

"Gitmiyorsun, değil mi?" Köşeyi dönüp ön avluya girdi.

"Bir balkabağına dönüşmeden önce yabancılarla ancak bu kadar uzun süre sohbet edebilirim."

Dawson gülümsedi. "Ben de öyleyim."

Başımı öne eğdim. "Yine de daha fazlası için geri mi döndün?" Dawson gözlerime baktı. "Aslında seni görmek için geri geldim." Hain kalbim çırpındı. "Ne için?"

"Sana bir açıklama borçluyum." Ben ve Lily'nin evinin kapısına baktı, sonra kaldırımdan aşağı baktı. "Bir şeyler içmek ister misin? Sokağın aşağısında küçük, boktan bir bar var."

"Vay canına. Boktan küçük bir bar mı? Bu teklifi nasıl reddedebilirim?" Dawson kıkırdadı. "Boktan bedava yer fıstığı da veririm."

Alt dudağımı kemirdim. Eve dönmek için acele etmemi gerektirecek bir şey yoktu ama defalarca reddedilmek de hoşuma .

"Gitsem iyi olacak. İlk kez Brooklyn'e metroyla gidiyorum ve şehre dönerken trene çok geç binmek istemiyorum."

"Sadece bir içki. Ben de sana eve Uber çağırayım."

Muhtemelen birkaç saat içinde pişman olacaktım ama bedava bir Uber'e kim hayır diyebilirdi ki? Ayrıca, ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyordum. "Tamam. Neden olmasın?"

Dawson elini belime koydu. "Mükemmel. Bu taraftan."

"Burayı gerçekten iyi tarif etmişsin," dedim ona.

"Ne demiştim ben?"

"Boktan dedin."

Dawson güldü. "Neden sen bize bir masa bulmuyorsun, ben de içkilerimizi getireyim?" Neredeyse tamamen boş olan bara baktı. "Onlar

hızla doluyor."

Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor." "Ne içiyorsun?"

"Bir bardak merlot alayım, lütfen."

"Tamamdır."

Bir kabine kayarak girdiğimde, Dawson'ı yandan düz bir çizgiyle görebiliyordum. Dirseklerini bara dayamış, barın arkasında duran yaşlı adamla konuşuyordu. Tişörtünün kumaşının pazularının esnekliği etrafında nasıl gerildiğini fark etmekten kendimi alamadım. Kulübedeki fiyaskodan sonra o adamın kaslarının neye benzediğini unutmam bir haftadan uzun sürmüştü. Birden keşke kapıda Lily'yle çene çalmasaydım da beş dakika önce çıksaydım diye düşündüm. O vücutla olan şehvet ilişkimi yeniden alevlendirmek yerine şimdi metroyla eve dönüyor olurdum.

Dawson içkilerimizi masaya taşıdı ve karşıma oturdu. "Teşekkür ederim."

Yudumladım. "Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" " önce konuştuğumuzda birini işe alıp almadığımı sormuştun, ben de Dışarıda yetkin kimse yok gibi bir şey. Bunu söylediğimde yüzünüzü gördüm ve sizi de bu kategoriye dahil ettiğimi düşündüğünüzü fark ettim. Özür dilemek istiyorum çünkü öyle değildim."

Başımı salladım. "Aslında bunu düşünmemiştim. Barodan ihraç edildiğim için dikkate alınmadığımı sanıyordum."

Dawson başını salladı ama yüzünde aynı fikirde olduğunu gösteren bir ifade yoktu.

"Beni işe almak istememenizin nedeni... bu muydu?"

Gözlerimiz buluştu. Kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Sonunda başını eğdi ve yere baktı. "Tam olarak değil. O gün beni duraksattı ama geçen hafta bunu çok düşündüm - olması gerekenden daha fazla - ve asıl neden bu değildi."

"O zaman asıl sebep nedir?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Bana yalan söylenmesinden gerçekten hoşlanıyorum. Avukat olarak çalışmayı bu yüzden sevdim."

Dawson bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bence sen gerçekten çok güzelsin."

Gözlerimi kırptım. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Yani... sadece çirkin kadınlarla mı çalışıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ederdim. Ama hayır, daha önce de güzel kadınlarla çalıştım. Ve benim için iyi sonuçlanmadı."

"Emily gibi mi demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Ne yazık ki böyle aptalca bir şeyi ilk kez yapmıyorum."

"Resepsiyonistinizle de yattınız mı?" Alay ettim. "Ben onun altmışlı yaşlarında ve genizden gelen bir sesi olduğundan bahsetmişti?"

Dawson sırtıttı. "Ukala. O benim tipim değil. Sarışınlara karşı zaafım var."

Emily'nin esmer olduğunu belirtmeye zahmet etmedim. "Bir dakika geri gidebilir miyiz? Bakalım doğru anlamış mıyım. Benim güzel olduğumu düşünüyorsun ve bu da demek oluyor ki, eğer senin ofisinde çalışsaydım, seninle yatar ve bebeklerini doğurmak isterdim?"

"Neredeyse oldu bile."

"Yani düğünden sonra, kulübede mi?" Başını salladı.

"Sarhoştum ve bir *düğündeydik*. Havada romantizm vardı.

Senin aksine, işte kendimi kontrol edebileceğimi düşünüyorum." Dawson kaşlarını kaldırdı.

"Bundan emin misin?" Midem bulandı. "Ben mi söyledim?"

Dawson başını salladı. "Ne zaman senin hakkında bir şey sorsam, bana senin hikâyeni anlatacağını söylüyor."

"Ben çok sadık bir adam." Hüzünle gülümsedim. "Nereden biliyorsun o zaman?"

"Sen gittikten sonra merak ettim ve seni Google'da arattım. Dava açtığınız birine saldırmaktan suçsuz olduğunuzu kabul etmişsiniz. Ondan sonra Ben'in haklı olduğunu ve bu hikâyeyi senin anlatacağını düşündüm." Dawson birasını yudumladı. "Dinlemek isterim, eğer paylaşmak istersen..."

"Hoş bir hikâye değil. Darius Flint'le ilgili hiçbir şey hoş değildir."

"Bununla başa çıkabilirim. Bütün gün, her gün korkunç şeylerle uğraşıyorum."

İçimi çektim. "Gelişimsel engelli genç yetişkinlere yönelik bağımsız bir yaşam tesisinde çalışan bir hemşire, on altı yaşındaki bir çocuğun amcası tarafından istismar edildiğinden şüphelendiğini bildirdi."

"Yüce İsa."

"Evet. Yürek parçalayıcı bir vakaydı. Lizzie altı buçuk aylıkken alkolik bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Anne hamileyken kızamıkçık kapmış ve enfeksiyon bebeğe de bulaşarak bazı ciddi fiziksel ve zihinsel sorunlara yol açmış. Lizzie'nin annesi, o bir yaşından küçükken karaciğer yetmezliğinden öldü. Onu ziyaret eden tek kişi amcasıydı. Kızın yasal vasisi oydu ve fiziksel velayet devletteydi. Zor bir davaydı

Çünkü Lizzie konuşamıyordu. Ama onunla görüştüğümde, amcasının kendisine dokunduğu yerleri gösterebildi."

"Jüri neden mahkum etmedi?"

"Çünkü o pislik sadece bir pedofil ve tecavüzcü değil, aynı zamanda zekiydi. Ne yazık ki tahmin ettiğimden daha zekiymiş. Lizzie rutini severdi ve YouTube'da gördüğü dansları ve diğer şeyleri ezberlemekte çok iyiydi. Kimsenin haberi olmadan amcası ona 'Head, Shoulders, Knees and Toes' şarkısını öğretmişti ama amcası ona dokunduğu her yeri işaret ettiriyordu. Lizzie'nin jüriye amcasının onu taciz ettiği tüm yerleri göstermesini sağladıktan sonra, savunma bir müzik kutusu çıkardı ve bu şarkıyı çaldı. Lizzie gülümseyip dans ederken hemen aynı yerleri göstermeye başladı."

"Vay anasını."

Başımı salladım. "Lizzie'nin tanıklık için güvenilir olduğunu tamamen geçersiz kıldı. Buna bir de daha önce *iki* çocuk tacizi suçlamasını -biri dokuz yaşındaki yeğenim, diğeri de ergenlik çağındaki bir komşum- mahkemeye taşımama izin vermeyen bir yargıç eklendi. Bunun çok önyargılı olacağını düşündü. Fiziksel kanıtlarımız da aramadaki teknik bir hata yüzünden reddedildi. Yani jüri hepimizin gördüğü resmi görmedi."

"Bu korkunç."

"Gömleğinin kolunda kızın vücut sıvıları vardı. Onun yapmamış olmasına imkan yok."

"Peki nasıl oldu da onunla birlikte oldun?"

"Duruşma bittikten sonra Lizzie'yi ziyaret etmeye devam ettim. Tüm bu gelişimsel sorunları anlatıyorum ama o hala çok şey anlıyordu. Ve ziyaretçi kabul etmeyi çok severdi. Işıl ışıl parlıyordu. Onunla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım. Birlikte bazı TikTok dansları öğrendik." Kaydettiklerimizi oynattığımda nasıl güldüğünü düşünerek gülümsedim. "Neyse, uzun lafın kısası, duruşma bittikten birkaç ay sonra bir gün onu ziyarete gittim ve hemşirelerden biri bana Lizzie'nin ayrılacağını söyledi. Amcası onu tüm hayatını geçirdiği destekli yaşam tesisinden çıkarıp evine götürmeye karar vermişti."

"Bu nasıl olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu durdurmak için mahkemeye dilekçe verdim ama amcanın avukatı beni hoşnutsuz bir savcı olarak gördü. Lizzie'nin davası kaybettiğim ilk davaydı. Ve suçsuz bulunduğu için, bu yargıcın

Adam masumdu. Suçlu olmamakla masum olmak arasında fark olduğunu savundum ama o yine de buna izin verdi."

"Ne boktan bir gösteri."

Başımı salladım. "Neyse, hikâyenin sonuna gelirsek, yargıç kararını açıkladığı öğleden sonra kendimi kaybetmişim. O sübyancıyı koridorda göremeyeceğimi ya da onunla aynı asansöre binemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden adliyedeki kadınlar tuvaletine gittim ve orada yıkılıp ağladım. Saat zaten geç olmuştu, bu yüzden çok geçmeden mahkeme memurlarından biri kafasını içeri sokarak kapattıklarını söyledi. Adliyenin üçüncü katındaki koridorlar oldukça boştu - ya da ben öyle sanıyordum, ta ki merdivene giden dönemeci dönüp Bay Flint'i orada dikilirken bulana kadar. Bana Lizzie'nin her gece yatağında kendisine ait olması için nasıl sabırsızlandığını anlatırken gülümsüyordu. Sinirlendim ve onu ittim. Dengesini kaybetti ve mermer merdivenlerden aşağı düştü. Boynunu kırdı ve boynundan aşağısı kalıcı olarak felç oldu. Mahkeme binası kameralarla dolu, bu yüzden her şey elbette videoya kaydedildi. Onun bir pislik olmasından başka bir savunmam yoktu, bu yüzden saldırı suçlamasını kabul ettim ve bunu arkamda bırakmak için barodan atılmaya razı oldum."

"Tanrım, Naomi. Bunu hak eden bir adam için çok büyük bir bedel ödüyorsun."

Omuz silktim. "Bundan iyi bir şey çıktı. Artık Lizzie'ye dokunamaz."

"Sizin yerinizde olsaydı farklı bir şey yapacak çok fazla insan tanımiyorum. Başınıza gelenler için üzgünüm."

Başımı salladım. "Teşekkür ." Bir ikimiz de sessiz kaldık. Sonunda konuşan ben oldum. "Şimdi sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Elbette. Yaklaşık sekiz inç, iyi bir günde sekiz buçuk inç."

Kıkırdadım. "Hayır, ciddi. Hayatını kazanmak için suçluları nasıl temsil ediyorsun?"

Yarısı boşalmış birasına baktı. "Böyle savaş hikâyeleri anlatmaya devam edersek bunlardan bir tane daha içmem gerekecek."

"Bu raundu benden almaya ne dersin? Benim iç karartıcı hikayemi dinledikten sonra bunu hak ettin."

Dawson gülümsedi. "O kadar çabuk değil. Henüz benimkini duymadın."

Bölüm 10

DAWSON

Barda içkilerimizi beklerken kabine bir göz attım. Naomi'nin hikâyesi bambaşkaydı. *Kadın* gerçekten de bambaşkaydı; güzel, *kıvrımlı*, zeki, ukala ve aynı zamanda belalı. Bana sorarsanız, sopanın sivri ucunu almıştı. O pisliğin bir daha asla bir çocuğa dokunamamasını sağladığı için ödül alması gerekirdi, uğruna çalıştığı her şeyden mahrum bırakılması değil.

Masaya , ona yeni bir kadeh şarap uzatırken kendimi ondan daha da fazla etkilenmiş hissetmemeye çalışıyordum.

"Teşekkür ederim." Yudumladı. "Merakımı uyandırdığınızı söylemeliyim.

Tüm ceza avukatlarının para dolu ceplerinde sakladıkları gibi, her insanın savunma hakkı vardır türünden hazır cevaplardan birini bekliyordum."

Kollarımı kabinin arkasına doğru açtım. "Bu ifadeye bakılırsa, savunma avukatlarına pek değer vermiyorsunuz gibi görünüyor.

Yine de bir iş yerinde çalışmak üzere mülakata geldiniz. Neden?" Dolgun alt dudağını ısırdı. "Gerçek mi?"

Onun kitabından bir sayfa aldım. "Hayır, bana yalan söyle. Biz serseri savunma avukatları bunu severiz."

Gülümsedi. "Suçluları temsil etme düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Ama buraya taşındığımdan beri en az elli mülakata girdim ve konuştuğum kişi barodan atıldığını duyar duymaz özgeçmişimi dosyalıyor. Sizinle daha iyi bir şansım olabileceğini düşündüm."

"Ben ve Lily benim arkadaşlarım olduğu için mi?"

Dudağı seğirdi. "Hayır, çünkü siz bir ceza avukatı olduğunuz için ahlaki standartlarınız muhtemelen daha düşüktür."

Elimle kalbimi kapattım. "Ah." Kıkırdadı.

"Özür dilerim."

Bir savcılık ofisinde çalıştıktan sonra böyle hissettiği için onu suçlayabileceğimden emin değildim. Bektan müvekkillerini kurtarmak için oldukça bektan taktiklere tanık olduğuna şüphe yoktu. "Sorun değil. Anlıyorum. Bazı günler kolay bir iş değil."

Şarabını yudumladı. "Peki *senin* savaş hikayen ne?"

Suçluları savunma işine girmemin nedenini çok az kişi biliyordu. Ben biliyordu ama o da benim gibi ağzı sıkı biriydi ve bir arkadaşının özel hayatını tartışmazdı. Naomi'ye neden bir hikayem *olduğundan* bahsettiğimden bile emin değildim ama belki de bunu paylaşması onun saygısını kazanmamı sağlamıştı.

"Oldukça iyi durumda olan bir ailede büyüdüm. Annem çalışmıyordu, yazlık bir evimiz vardı ve ben özel okula gidiyordum. Babam bir aracı kurumda yöneticiydi. Yedinci sınıftayken eve geldiğimde bir grup federal ajanın evimi bastığını gördüm. Otuz kişi kadar vardılar. Annem çimenlerin üzerinde durmuş ağlıyordu, küçük kız kardeşime sarılmıştı. Sanırım Sarah o zaman iki ya da üç yaşındaydı."

"Federaller baban için mi oradaydı?"

Başımı salladım. "Çalıştığı şirket bir saadet yürüttüğü için soruşturuluyordu. *O da* soruşturuluyordu. Federaller ailemin tüm mal varlığını dondurdu ve tüm arkadaşları ve aileleri hızla dağıldı. Kimse bu pis kokunun onlara bulaşmasını istemiyordu. Annem berbat bir avukatın parasını ödemek için annesinin mücevherlerini satmak zorunda kaldı ve adamın babamı anlaşılmaya zorladığını hatırlıyorum çünkü aleyhinde çok fazla kanıt vardı. babam kabul etmedi. Yanlış bir şey yapmadığı konusunda kararlıydı ve suçu üstlenmek için tuzağa düşürülüyordu. Uzun lafın kısası, babam suçlu bulundu ve yirmi yıla mahkum edildi. Cezasının dokuzuncu ayında hapisyanede intihar etti."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ama daha da kötüsü var. Kısa bir süre sonra, aynı firmada muhasebe bölümünde çalışan bir adama son dönem kalp yetmezliği teşhisi kondu. Hiçbir şeyle suçlanmamıştı ve hiçbir şekilde davanın bir parçası olmamıştı. Bir gün yerel karakola gitti ve muhasebe defterlerinde sahtekarlık yapıp yüz milyonlarca doları bir offshore hesabına aktaranın kendisi olduğunu itiraf etti. Babamı temize çıkarmak için tüm kanıtları teslim etti çünkü ölmeden önce işleri yoluna koymak istiyordu." Alay ettim. "*Kimin* için işleri yoluna koymak, bilmiyorum. Ama olan buydu. Yıllar sonra, hukuk fakültesindeyken, Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası kapsamında Adalet Bakanlığı'ndan babamın dava dosyalarını aldım ve anneme de babamın avukatının dosyalarını aldırđım. Hala öğrenciydim ve hükümetin davasında avukatının gözden kaçırdığı milyonlarca delik açabilirdim."

"Yani bunun tekrarlanmasını engellemek için ceza hukukuna girmeye mi karar verdiniz?"

Başımı salladım. "Beyaz yaka davaları karmaşıktır. Dolandırıcılık yapan insanlar genellikle savcılardan ve savunma avukatlarından daha zekidir. Bu yüzden masum bir insanı savunmak için daha çok çalışmanız gerekir."

Naomi kabine geri oturdu. "Vay canına. Yani ikimiz de hukuk sistemi insanları yüzüstü bıraktığı için çok şey kaybettik."

"Yalan söylemeyeceğim, parası da oldukça iyi. Ama bu alana girme nedenim bu değil."

"Bu hikaye sana daha farklı bakmamı sağlıyor."

"Öyle mi?" Biramı içtim. "Benimle eve gelmek ve bana bir süreliğine unutturmak ister misin?"

Gülümsedi. "Hiç şansım yok. Ama belki, sadece belki, düşündüğüm kadar büyük bir pislik değildir."

"Biraz zaman ver." Göz kırptım. "Bu fikrini sorgulamanı sağlayacağım."

İkimiz de güldük. Çok geçmeden içkilerimiz yine boşaldı. Onun bardağını işaret ettim. "Bir tane daha ister misin?"

"Gitsem iyi olacak."

Hayal kırıklığı beni olması gerekenden daha sert vurdu. "Pekala. Sana bir Uber çağıracağım."

"Oh, gerçekten bunu yapmak değilsin. Metroya binebilirim."

Telefonumu açtım ve uygulamayı çağırdım. "İki kadehten sonra trene binmene asla izin vermem."

Uber sadece dört dakika uzaklıktaydı, bu yüzden uygulamayı hızla kapattım ve birlikte beklemek için dışarı çıktık.

"İçkiler için teşekkür ederim," dedi Naomi. "Ve eve bıraktığın için."

Siyah bir Acura kaldırıma yanaştı. Plakanın sürücüyü eşleşip eşleşmediğini iki kez kontrol ettim ve arabanın arka kapısını açtım. "Bu sensin."

"Sanırım seni mutlu çiftin ev sahipliği yapacağı bir sonraki etkinlikte göreceğim." Gülümsedi. "Belki gelecek yıl bir bebek partisi olur."

İçimi tuhaf bir panik kapladı. Hamilelik dokuz ay sürmüştü ve Ben ile Lily'nin birkaç yıl boyunca bir aile kuracaklarını düşünmüyordum. Bu kadını uzun süre göremeyeceğim düşüncesi kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu. Göğsümü garip bir gerginlik kapladı.

Naomi son bir kez el salladı ve arabanın arkasına katlandı. Kapıya doğru uzandığında, içimdeki kapalı his tam anlamıyla bir panik atağa dönüştü. Tam kapanmak üzereyken kapıyı tuttum.

"Bekle!"

Naomi'nin kaşları birbirine çatıldı. "Sorun nedir?"

Görünüşe göre aklımı kaçırmışım. "Gel benim için çalış. Eğer istersen iş senindir."

"O kadar da komik değil."

Ben karnını tutarken o kıcıyla kıkırdamaya devam etti. "Yanılıyorsun. Bu çok histerik."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Neden ona arkadaşınla çalışmasının iyi bir fikir olmadığını söylemiyorsun? Ona benim nasıl bir pislik olduğumu söyle."

"Ben mi? Neden bunun iyi bir fikir olmadığını düşüneyim ki? İş yerinde biriyle yatarak kendimi *tekrar* mahvedecek olan ben değilim. Bu *senin* uzmanlık alanın."

Başımı salladım ve gözümü halıya diktim. "Ona iş teklif ederken ne düşünüyordum ki?"

"Yanlış kafayla düşünüyorsun dostum."

Sokakta on dakika dikilip az önce yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamaya çalıştıktan sonra bardan Ben ve Lily'nin evine doğru yürüdüm. Naomi'yi bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni neden panikletmişti? Bariz cevap ondan hoşlandığımdı, ki hoşlandığımı inkâr edemezdim, ama yattığım kadınlardan da hoşlanıyordum ve asla günde sekiz saatimi onların etrafında geçirmek istemiyordum. Tanrı biliyor ya, Emily de bunu doğrulayabilirdi.

Ben elini omzuma koydu. "Harika olacak."

Sorun bu değildi. Naomi'nin zeki olduğundan ve bu işi yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama... ama... bir suçluya saldırdığı için barodan atılmıştı. Bazı pislik müvekkillerimle nasıl başa çıkacaktı? Bay Wendell bir kamu görevlisine rüşvet vermekle suçlanmıştı ama karısı hikayesini desteklemeyince onu merdivenlerden aşağı itmişti. Bu kesinlikle eve yakın bir yere isabet ederdi. Ve Dr. Elgin, aslında burun estetiği ve çene implantı yaptığı halde araba kazalarından sonra rekonstrüktif cerrahi için faturalandırma yaptığı için Medicare dolandırıcılığıyla suçlandı. Yüzü haberlere çıktığında, *on iki* kadın, muayeneleri sırasında kendilerini okşadığını iddia etmek için öne çıktı. Müvekkillerim Naomi'nin parmaklıklar ardına koymayı sevdiği insanlardı, serbest kalmalarına yardım etmeyi değil.

"Ya bir müşteriye saldırırsa?"

Ben başını salladı. "Zaten duyduğun bir kadını işe alarak yarattığın karmaşadan kurtulmak için bir neden arıyorsun. Naomi iyi bir insan. Şiddet yanlısı değil. O adam sadece onu kızdırdı."

"Ya müşterilerimden biri onu kızdırırsa?"

"Ya bir gün onlardan biri *senin* altına girerse? Tanrı biliyor ya, biz çocukken çok sinirliydin. Her şey olabilir."

"Evet, ama benim için öyle *değil*. onun gibi bir geçmişim yok."

Ben buzdolabına gitti ve iki şişe bira çıkardı. Birinin kapağını çevirip bana uzattı, sonra kapağı başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp parmaklarını şıklattı. Doğrudan çöp kutusuna uçtu.

"İyi atış."

"Teşekkür . Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Kesinlikle hayır."

Sırıttı. "Çünkü duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğimi biliyorsun."

"O zaman belki de bunu kendine saklamalısın."

"Bizim arkadaşlığımız böyle yürümez. Birbirimize sadece saçmalıklarımızı söylemekle kalmayız, aynı zamanda diğerinin de yapacağına güveniriz. Bu bizim denge ve kontrol versiyonumuz."

İnledim. "Neden buraya geri geldim ki? Eve gitmeliydim."

"Bence onu işe aldınız çünkü ona karşı bir şeyler *hissediyorsunuz*, sadece fiziksel bir çekimden daha fazlasını."

"Duygularla işim olmaz."

"Hayır, duygularla hareket *etmek istemezsin*. Ama bazen onları durduramazsın, dostum."

"Onunla aramdaki mesafeyi her zaman en az üç metre tutuyorum."

Ben gülümsedi. "Bu konuda iyi şanslar. Özellikle de onun masası *senin* ofisinin kapısından yaklaşık bir metre uzakta olduğu için."

Bölüm 11

DAWSON

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Bir hafta sonra, sabah altı kırk beşte on dördüncü kattaki asansörden indiğimde Naomi'yi ofisin dışında beklerken buldum.

"Erken bir başlangıç yapmak istedim," dedi.

"Saat dokuz için erken bir başlangıç sekiz buçuk olur."

Gülümsedi. "Endişeliydim."

Cebimden anahtarlarımı çıkardım, siyah kalem eteğinin altından çıkan bacaklarının ne kadar pürüzsüz görüldüğünü fark etmemeye çalışarak homurdandım. "Geçen hafta yeni kilitler taktırdım. Bugün sana bir takım anahtar yaptırırım." Ofisin içinde ışıkları yaktım. "Alçınız gitti mi?"

Elini açtı ve kapattı. "Cuma sabahı çıktı. Son randevumda doktor *muhtemelen* çıkacağını söylemişti ama önce röntgen çekmek istedi ve iki hafta daha kalması gerekebilirdi. Neyse ki böyle bir şey olmadı, çünkü Google'da *alçıyı altıgen testereyle çıkarmayı* birden fazla kez araştırmıştım."

Gülümsedim. Naomi buraya daha önce de gelmişti, dolayısıyla ofisimin yolunu biliyordu. Önce onun gitmesi için elimi uzatmaya başladım ama durdum. "Kokuyu alıyor musun?"

Naomi başını yana eğdi. "Ne kokusu?" "El kremi sürmüş olabilir misin?"

"Bu sabah duştan çıktıktan sonra losyon sürdüm." "Ne kokusu bu?"

"Frezya."

Eğildim ve dikkat çekmeden koklamaya çalıştım ama . Koku güçlendikçe ağzımın suyu aktı. Naomi geri çekildi, yüzü buruşmuştu. "Ne yapıyorsun sen?"

Farkında olmasa bile kullandığı bir şeyde hindistan cevizi olmalıydı. Ya da belki de bir hastalığa yakalanmıştım. Bir keresinde bir egzersiz dergisinde okuduğum bir makaleyi hatırladım.

koku alma tepkisi genellikle hastalığın ilk belirtisidir, ancak çoğu insan bunu görmezden gelir.

Belki de bir doktordan randevu almalıyım?

Belki bir akıl sağlığı uzmanı, çünkü kaçırdın, Reed...

Başımı salladım. "Yok bir şey. Bu . Önden buyurun."

Ne yazık ki centilmenlik girişimim, onu koridorda takip ederken kıcına bakma fırsatına dönüştü. Harika bir kıcı vardı ve o lanet etek kıvrımlarını neredeyse gözlerim kadar yakından takip ediyordu.

Kapımın önünde duran masanın önünde durduğunda neredeyse yakalanıyordum. "Buraya mı oturacağım?"

"Ummm..." *Her zaman en az 10 adım.* "Evet, orası senin masan olacak ama yerini değiştireceğim. Pek çok görüşmeyi hoparlörden yapıyorum ve kapım açık olduğunda oldukça rahatsız edici olabiliyor. Eşyalarımı ofisime yerleştirmem için bana birkaç dakika verin, ben de yerlerini değiştireyim."

"Tamam." Etrafına bakındı. "Kahve makinesi var mı? Keurig kapsülleri ve biraz öğütülmüş çekirdek ve krema da getirdim. Bize bir demlik hazırlayabilirim."

Koridorun aşağısını işaret ettim. "Sağdaki ilk kapı."

"Mükemmel. Teşekkürler. Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benim için fark etmez. Ben zaten kendiminkini yapacağım."

"Tamam, teşekkürler. Ben siyah alıyorum. Dolapta kupalar var. Hangisinin benim olduğunu tahmin . Ben'den bir ofis ısınma hediyesiymi."

Gülümsedi. "Tamam. Geri döneceğim."

Birkaç dakika sonra masasını daha güvenli bir yere taşıdım ve Naomi elinde dumanı tüten iki kupayla döndü. Üzerinde "*Fresh out of Fucks to Give*" yazanı kaldırdı. "Bu ve "*Üfle Bana, Ateşliyim*" yazanı arasında kaldım."

"O ahmak bana bunu da aldı." Başımı salladım. "Bazen ona neden bir şeyler anlattığımı bilmiyorum. Bir müşterimi kovduktan bir gün sonra bana sakso çekmesini söyleyip telefonu kapattıktan sonra elinde bununla çıkageldi."

Burnunu buruşturdu. "Bu, savcılık ofisinde çalışmaktan düşündüğümünden daha farklı olacak."

"Umarım kolay kolay alınmazsınız."

Gözüme takıldı. "Sadece insanlar kıcımı süzdüğünde."

Gözlerim büyüdü.

Dudağı seğirdi. "Anladım."

Nereden biliyordu ki?

Güldü. "Takılıyordum. Ama sanırım az önce itiraf ettin."

Hiçbir şeyi kabul etmiyordum, bu yüzden onu takip etmesi için el salladım. "Hadi gel. Sana ofisin geri kalanını gezdireyim." Koridorda birkaç adım ilerledikten sonra arkama dönmeden konuştum. "Kıçıma bakmasan iyi edersin."

"Ben daha çok önkol kızıyım."

Kendime not, yarın spor salonunda ekstra ters bilek bukleleri yap.

Naomi'ye ofiste hızlı bir tur attım. O kadar büyük değildi, bu yüzden masasına dönmemiz uzun sürmedi. İşaret ettim. "Üst çekmecende bir dizüstü bilgisayar var. Faturalama ve zaman tutma için Caret kullanıyoruz ve tüm olağan araştırma yazılımları o bilgisayarda zaten yüklü olmalı. Sadece hesapları ayarlamanız gerekecek, bunu da size firmanın alan adını içeren bir e-posta atadıktan sonra yapabilirsiniz."

"Tamam, harika."

"Her Pazartesi sabahı, eski avukat yardımcım ile saat 10'da bir araya gelir ve davalarımın durumunu gözden geçirirdik. Bu birkaç saat sürüyordu, ancak duruşmalar ve duruşmalar için genellikle uzun süreler ofis dışında oluyorum ve müvekkiller için hikayelerini en baştan anlatmak zorunda kalmadan, ulaştıklarında biriyle konuşabilmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Neden bugün bunu yapmıyoruz? Bu size her dava hakkında biraz arka plan bilgisi verecektir."

"Mükemmel."

"Hâlâ bir avukat ve başka bir yönetici bulmaya çalışıyorum. Ama sonunda yeni bir resepsiyonist işe aldım. Sekizden dörde kadar çalışıyor. Geldiğinde sizi tanıştıırım."

"değil. Bunu kendim yapabilirim, böylece sen de gününe başlayabilirsin."

Sırıttım. "Bu harika olurdu, özellikle de şu anda onun lanet adını hatırlayamadığım için."

Naomi güldü. "Öğrendiğimde seni bilgilendiririm."

"Teşekkürler." Omzumun üzerinden ofisimin kapısına doğru ilerledim. "Telefonlar çalmaya başlamadan önce halletmem gereken birkaç iş var. Neden yerleşmiyorsun, sonra konuşuruz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Naomi beni durdurduğunda ofisimin kapısına kadar gelmişim. "Hey, Dawson?"

Döndüm. "Evet?"

"Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum." Gülümsedim. "Hayal kırıklığına uğratmayacağına eminim."

"Çok sessizdin." Naomi'yle birlikte gözden geçirmek için konferans odasına getirdiğim dosyaları bir yığın haline getirdim. "Davaların üzerinden çok mu hızlı geçtim?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Hâlâ nasıl stajyer avukat olacağımı anlamaya çalışıyorum. Haddimi aşip bir avukat gibi davranmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık bir avukat olmasam da zihnim hala bir avukat gibi düşünüyor. Bu yüzden davalar hakkında konuştuğunuzda, bir önergeyi daha güçlü hale getirmek veya bir rüşvet davasında tuzak olup olmadığı hakkında fikirlerle araya girmek istiyorum. Ama bu benim görevim değil."

"Tuzak mı? Gregor davası için mi?" Naomi başıyla onayladı.

"Nasıl bir tuzak var?"

"Muhbir bilinen bir uyuşturucu bağımlısı, değil mi?"

"Evet. Narkotik onu bu şekilde ele verdi. Zengin piç burnuna uyuşturucu sokmak için gümüş kaşığı kullanıyor."

"Savcı, inşaat müfettişinin iyileşmekte olan bir bağımlı olduğunu biliyor muydu? Eminim . Soruşturdukları kişinin önüne cazip bir şey attılar ve o da yemi yutunca muhbir uyuşturucuyu paylaştı ve ardından devlet fonlarını rüşvet olarak verdi. Bu bana göre sınırı aşmaktır."

"Hmm... İyi bir nokta. Araştırmaya değer. Muhbirin ifadesini alalım ve ADA'nın ona ne talimat verdiğini ya da müfettişin uyuşturucu kullandığını söyleyip söylemediklerini öğrenelim."

Bir yerden gürültülü bir ses geldi. Sanki içinde hava olan borulardan su geçiyormuş gibiydi. Etrafıma bakındım ve Ağustos ayında kaloriferin yanmayacağını fark ettim. Klima çalışıyordu. Naomi'yi işaret ettim. "O... senin miden miydi?"

Yüzünü kapattı. "Bundan kurtulmayı umuyordum. Dünden beri bir şey yemedim. Gergin olduğumda iştahımı kaybediyorum."

"Ne için gergindin?" "İlk günüm."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" "Evet, daha iyiyim."

"Hadi karnını doyuralım o zaman. Öğle yemeğini sorun etmezseniz, sokağın aşağısındaki şarküteriden sandviç sipariş edeceğim. Geri kalanını dinlemek isterim."

Son iki saat boyunca ben bu davalar hakkında saçmalarken kendine sakladığın düşüncelerin."

Gülümsedi ve gözlerim bir kalp atışı kadar uzun süre dudaklarında kaldı. Onları uzaklaştırdım ve boğazımı temizleyerek hızla konferans odasının kapısına yöneldim. *Her zaman 10 adım, Reed.* "Ne için havandasın?" Güvenli bir mesafeden sordum.

"Ne alıyorsun?"

"Çavdar ekmeğinde pastırma ve bir sipariş biftek kızartması." Küçük burnu . "Ben et yemem."

Dilimin ucuna bir şaka geliyordu ama kendimi kontrol etmeyi başardım. "Salataları var."

"Kulağa hoş geliyor." "Ne tür bir şey istiyorsun?"

"Herhangi bir şey."

"Hindi ve domuz pastırması olmayan bir cobb?" "Aslında ben yumurta ya da peynir de yemem." "Yani... marul mu?"

Güldü. "Siparişi benim vermeme ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Çekmecelerinizden birinde Gem Deli'nin menüsü var. Onlar teslim ediyor ve bizim de orada bir hesabımız var."

"Harika. Çavdar ekmeğinde pastırma ve bir sipariş biftek kızartması?" "Bir daha düşündüm de, iki sipariş biftek kızartması olsun." "İki mi?"

"Ben de kahvaltı etmedim. Bu sabah spor salonuna gittim. Orada bir protein-shake barı var ve genellikle çıkarken bir tane alırım ama nedense bugün açık değildi."

"Bugün spor salonuna mı gittin? Ama saat altı kırk beşte buradaydın?"

"Ben erken kalkarım."

"Bu alçı çıktığına göre kıcıımı spor salonuna geri götürmeliyim."

"Popon bana oldukça iyi görünüyor." Göz kırptım.

Yanaklarının biraz pembeleşmiş olabileceğini düşündüm ama bunu anlayacak kadar yaklaşmamıştım. "Sipariş için teşekkürler."

"New York'a taşınmana ne sebep oldu?" Ağzıma bir kızartma tıkiştırmadan önce sordum. "Ben kız kardeşinin burada yaşadığından bahsetti. Siz o bölgede falan mı büyüdünüz?"

Naomi başını salladı. "Hayır. Biz Virginia'da büyüdük. Kız kardeşim kocasıyla üniversitede tanıştı ve o Brooklyn'liydi. Mezun olduktan sonra Manhattan'a taşındılar. Ben bir değişiklik arıyordum ve kız kardeşime daha yakın olmak istedim. Frannie AML, yani akut miyeloid lösemi hastası. Yedi yıl önce teşhis konmuş ama remisyona girmiş. Üç ay önce geri geldi ve tedavi onu çok zorladı. Annemiz de aynı şeyden öldü. Ailede görülmemesi gerekiyor ama..." Omuz silkti. "Gerçekten kemik iliği nakline ihtiyacı var. Onun en iyi umudu bendim ama uygun değildim."

"Özür dilerim."

Başını salladı. "Teşekkür . Şu anda iki küçük çocuğu olan bekâr bir anne, ben de yardım edebileceğimi düşündüm. Onunla kalıyorum. Finans bölgesinde yaşıyor. Ya da Fidi, dedikleri gibi. Bir New York kısaltma sözlüğüne ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Taşınmadan önce burada hiç vakit geçirmiş miydin?"

"Yıllar boyunca orada burada bir hafta sonu, ama uzun bir süre değil. Aslında kız kardeşim tekrar hastalanmadan önce Kaliforniya'ya taşınmayı düşünüyordum. San Diego'yu seviyorum. Ama New York bana yeni bir başlangıç sunamıyorsa, en azından bir süreliğine kaybolmama izin verecek kadar büyük diye düşündüm."

"Burada Lily ve Ben dışında tanıdığın biri var mı?"

"Bir kişi daha var. Simon. Eski bir arkadaş. Sanırım teknik olarak eski erkek arkadaşım. Üniversitede birkaç yıl birlikte olduk. Mezun olduğumuzda iyi şartlarda ayrıldık. O Teksas'ta tıp fakültesine gitti, ben de hukuk fakültesine gitmek için Michigan'a gittim. Birbirimizi çok sık göremesek de yıllar boyunca görüşmeye devam ettik. Kendisi bir ağız cerrahı, ancak yakın zamanda Hindistan'da Sınır Tanımayan Doktorlar türü bir programa katılmak için üç aylık bir izin aldı. Yarı damak ameliyatları ve çene rekonstrüksiyonu konusunda uzman. Sekseninci Cadde'de yaşıyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Dört yıl önce, ortak bir arkadaşımızın düğününde. Ama aslında bugün eve uçuyor. Kız kardeşi Cumartesi günü evleniyor. O yüzden son altı hafta için Hindistan'a dönmeden önce bir araya geleceğiz. Cuma akşamı yemek yiyeceğiz."

Midemin çukuruna hoşuma gitmeyen huzursuz bir his yerleşti.

"Peki ya sen?" Naomi uzandı ve patates kızartmalarımdan birini çaldı. Ona baktığımda patatesin yarısını ağzına götürürken durdu. "Sakıncası var mı?"

"Fark eder mi? Sen zaten ."

Gözlerini devirdi. "Benimkinden biraz alabilirsin."

"*Salata* istemiyorum. Ve belli ki sen de istemiyorsun, sipariş etmiş olmana rağmen."

"Aş artık bunu."

Tavrı beni gülümsetti. "Buraya, New York'a çok iyi uyum sağlayacaksın."

Naomi çatalıyla salatasını itti. "Peki senin New York hikayen nedir? Connecticut'ta büyümüş olmalısın çünkü Ben de oralı ve ikiniz uzun zamandır arkadaşsınız. Buraya ne zaman taşındınız?"

"Üniversite için geldim. Lisans için Columbia'ya gittim ve orada hukuk fakültesine de gittim. Hiç ayrıldım."

"Ben'le ortak olmamanıza şaşırdım."

Başımı salladım. "İkimiz de hukuk fakültesindeki ikinci yılımızdan sonraki yaz burada, Şehir'de bir ceza davası stajı yaptık. Emily de yaptı."

"Sen mi? Savcılık mı? Savunma değil mi?"

"Numaraları diğer taraftan öğrenmek istedim."

"Emily ile böyle mi tanıştın?"

"Hayır. Emily ve ben hukuk fakültesinde tanıştık. Ben sınıf birincisiydim, o da ikinciydi. Ben münazara mahkemesinin baş editörüydim; o da hukuk dergisinin baş editörüydü. Her fırsatta birbirimize karşı rekabet ettik ama bu ikimizin de daha çok çalışmasını sağladı, bu yüzden rekabetten çok şey kazandık. Mezun olduğumuz gün bana babasının şirketinde onunla birlikte çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Babası kendi bürosunu açmadan önce on yıl boyunca Kings County Bölge Savcısı olarak görev yapmıştı. Ondan çok şey öğrenebileceğimi düşündüm ve işi kabul ettim. Bir yıl sonra Emily ofise her zamankinden daha erken geldi ve babasını birinci sınıf bir ortağına oral seks yaparken yakaladı. O sırada annesiyle evliydi. İşler sarpa sardı, Emily işi bıraktı ve biz de birlikte iş yapmaya karar verdik."

"Evlat, New York'taki tüm avukatlar böyle mi? Emily'nin babasının bir ortağıyla ilişkisi vardı. Sen ortağıyla yatmaya başladın. Burada bir tema seziyorum."

Omuz silktim. "Çok fazla saat çalışıyoruz. Özel muayenehanede günde on ya da on iki saat çalışmayan birini tanımıyorum. Bu da dışarıdaki ilişkiler için çok fazla zaman bırakmıyor."

Naomi plastik salata kabını kapattı. "Sanırım artık avukat olmamam iyi bir şey. İş yerinde daha güvende olacağım."

Gözlerim dudaklarına kaydı. *Bundan o kadar emin olmazdım.*

Sandviçimin ambalajını bir top haline getirdim ve her şeyin içinde teslim edildiği poşete atarak Naomi'ye çöpünü atması için uzattım. Masadan kalkarak ayağa kalktım. "Hazır olduğunuzda ofisime uğrayın. Sana Gregor'un dava dosyasını vereceğim, sen de bir ifade alma randevusu ayarlamaya çalışabilirsin. Belki başka ilginç bir şey olup olmadığını görmek için de dosyayı inceleyebilirsin. Savcılıktan geldiğiniz için farklı bir bakış açınız var."

"Tamam. Önce kadınlar tuvaletini ziyaret edeceğim."

Birkaç dakika sonra Naomi kapıma geldiğinde telefonla konuşuyordum. İşimi bitirmek üzereydim, bu yüzden ofisimin diğer tarafındaki dosya dolabını işaret ettim. O da ipucunu aldı ve Gregor dosyasını çıkardı. Sonra bir parmağımı kaldırarak ben telefonu kapatırken beklemesini söyledim.

Naomi ofisi taradı, duvarlardaki sanat eserlerine, raflardaki kitaplara ve son olarak da sergilediğim çerçeveli fotoğrafa baktı. Telefonu kapattığımda fotoğrafı işaret , belli ki bir soru soracaktı ama ben sözünü kestim.

"Size henüz deşifre edilmemiş bir polis görüşmesi olduğunu söylemek istedim, bu yüzden dosyada yok. Davayı incelerken herhangi bir nedenle ihtiyacınız olursa, videonun kendisi e-dosyada."

"Tamam, teşekkürler."

Fotoğrafı unutacak kadar dikkatini dağıttığımı düşünmüştüm ama görünüşe göre durum öyle değildi. Benim ve Bailey'nin kol kola çekilmiş fotoğrafını işaret etti. "Bu başka bir kız kardeş mi?"

Başımı salladım. "Bende sadece bir tane var."

Gözlerimiz buluştu. Başka bir soru soracakmış gibi görünüyordu, ben de bir kez daha ondan önce davrandım. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Gregor dosyasında ilginç bir şey bulursan bana haber ver."

Bölüm 12

DAWSON

15 yıl önce

"Güzel şapka."

Kız kaşlarını çatı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama otobüs durağında sadece ikimiz vardık. "Bunun nesi bu kadar havalı?"

Bunu giyen oydu, yani o da havalı olduğunu düşünmüyor muydu? Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım farklı renklerdeki kot parçaları hoşuma gitti."

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Ama neden yalan söyleyeyim ki? Uzun bir dakikadan sonra yüzü hafifçe yumuşadı. "Teşekkürler."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. *Ben hangi cehennemdeydi?* Acele etmezse bu yıl da okulun ilk günü otobüsü kaçıracaktı. Ayakkabılarını mı boyuyordu yoksa bu yaz kütüphaneden *eğlence* olsun diye aldığı fen kitabını okumayı mı bitirmişti?

Şapkalı kız başını çevirdi. Gözlerimiz karşılaştı ve hemen gözlerini kaçırdı. Bir dakika sonra bu ikinci kez oldu, ben de bir kez daha buzları eritmeye çalıştım. "Yeni falan mısın?"

Başını salladı ve sokağın aşağısını işaret etti. "Annem ve ben Oak Sokağı'na yeni taşındık."

"Kaçınıcı ?" "Sekizinci."

"Ben de öyle. Ben Dawson, bu arada."

Gülümsedi. Sanırım. "Bailey."

"Otobüs ilk gün hep geç kalır, genellikle de tüm hafta boyunca." "Oh, tamam."

Okula döndükten sonraki ilk ay genellikle sıcak geçerdi, ancak bugün Eylül'ün ilk haftasından çok Temmuz ortası gibi hissettirdi. Ve hava

Berbat okul otobüslerinde nadiren klima olurdu. Çoğu şoförün gösterge paneline monte edilmiş vantilatörleri vardı, ancak bunlar sadece kendilerini gösteriyordu.

Alnımdaki teri sildim. "O şapkanın içinde sıcaklamıyor musun? Kavruluyorum."

Bailey'nin yüzü düştü. Cevap vermek yerine bana sırtını döndü ve beklediğimiz süre boyunca öyle kaldı. Garipti, özellikle de otobüs durağında sadece ikimiz olduğumuz için. *Tamam o zaman.* Yeni kıza iyi davranmaya çalışmak buraya kadarmış.

Sarı okul otobüsü gümbürdeyerek durduğu sırada Ben bloktan aşağı koştu. "Ne oluyor be? İlk günü kaçıracağını sanıyordum."

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Ders çalışıyordum ve saatin kaç olduğunu unuttum."

"Çalışmak mı? Ne çalışıyor olabilirsin ki? Daha derslere bile başlamadık."

"Matematik. Cebir bu yıl kolay olmayacak."

Başımı salladım ve yeni kızın arkasından otobüse bindim. "Neden seninle takılıyorum ki? Tam bir ineksin."

Ben beni son sıraya kadar takip etti. Garrett ve Will çoktan oturmuşlardı. Normalde sadece dokuzuncu sınıflar arkada otururdu ama bu çocuklar benim takım arkadaşlarımdı, bu yüzden bir istisna yaptılar. Ben benim gibi futbol, basketbol ya da beyzbol oynamıyordu ama geçen yıl buraya taşındığımdan beri en yakın arkadaşımdı ve birbirimizden hiç kopmadık, bu yüzden iyi bir koltuğun avantajlarından yararlandım. Sanırım bu adil bir durumdu, çünkü ben de zeki bir arkadaşına sahip olmanın avantajlarından yararlanıyor ve kendi ödevimi yapmak istemediğimde onun ödevini kopyalıyordum.

Yeni kız birkaç sıra önümüzde bir koltuğa kaydı. Keman çantasını yanına koymuştu. Okula doğru yol alırken pek dikkat etmedim, en azından sesinin yükseldiğini duyana ve koltuğun üzerinden bir şeye uzandığını görene kadar.

"Ver şunu bana!"

Lenny Gleason aşırı büyümüş bir pislikti. Bir eliyle Bailey'nin kot kova şapkasını havaya kaldırdı, diğer eliyle de kafasını işaret etti. "Saçını nerede kestirdin? Lawnmowers R Us'ta mı?"

Neden bahsettiğine daha yakından baktım. Bailey'nin kısa, kahverengi, kıvrıkcık saçları vardı ve bazı kısımları eksikti. Lenny Gleason hıyarın tekiydi ama haklıydı, sanki biri çim biçme makinesini alıp rastgele yerleri tıraş etmiş gibi görünüyordu.

Bailey ağlamanın eşiğinde gibiydi, ben de ayağa fırladım ve yanına gittim.

Lenny bir yaş büyük ve bir iki santim uzun olabilirdi ama ben ondan daha geniş, daha güçlü ve daha taşaklıydım. Onun kabadayı kışını bir çırpıda tekmelerdim. Şapkayı elinden kaparak, onunla burun buruna gelecek şekilde yaklaştım. "Birine sataşmak mı istiyorsun, Gleason? Kendi boyunda birine ne dersin? Ben buradayım."

Kırmızı teni kızardı ve meydan okumayı kabul etmeyi düşünüyormuş gibi gözleri kısıldı, ancak uzun bir bakıştan sonra ofladı ve oturdu.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Şapkasını geri vermek için döndüğümde Bailey'nin yanağından koca bir damla gözyaşı süzüldü. "Seni etkilemesine izin verme. O bir moron. İkiz kardeşi ön sırada oturuyor. Ana rahmindeki tüm beyinleri aldı."

Bailey burnunu çekti ve şapkasını geri alırken gülümsemeye çalıştı.

"Teşekkürler." "Sorun değil."

Birkaç dakika sonra okulun önünde durduk. Bailey otobüsten önümde indi ve ben de ona yetişmek için koştum.

"Sınıfta kim var?"

"Bay Johnson, sanırım. Oda iki on sekiz."

"Ben birinci kattayım ama isterseniz size sınıfın yerini gösterebilirim."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" "Öyle olduğumu fark etmemiştim."

"Ben hayır kurumu değilim," diye tersledi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Adamım, bu kızın omzunda bir çip vardı. Muhtemelen çekip gitmeli ve öfkesini başkasından çıkarmasına izin vermeliydim. Neden yapmadığımdan emin değildim. Ama ona ayak uydurdum. Kapıya vardığımızda açtım ve soldaki merdivenleri işaret ettim.

"Bunlar sadece yukarı çıkmak için. Koridorun diğer ucunda aşağı inmek için bir set var."

"Oh, tamam, teşekkürler."

"Sınıfım aşağıda, ama seni yukarı çıkarayım."

Bana doğru baktı ve bunu yapmak zorunda olmadığımı söyleyecekmiş gibi bir hisse kapıldım, bu yüzden ellerimi kaldırdım. "Hayır kurumu olmadığını biliyorum. Annem ve ben buraya daha geçen yıl taşındık ve ben yeni çocuktum. Arkadaşım Ben ilk gün bana etrafı gösterdi. Ben sadece karşılığını veriyorum."

Merdivenleri çıkarken sessiz kaldı. İkinci kattaki koridorun ortasında, sol taraftaki bir kapıyı işaret ettim. "Bu Johnson'ın odası. Geçen yıl İngilizce dersine ben girmiştım. Masasından en az üç sıra geride oturmaya çalışın. Ağzının köşelerinde o iğrenç beyaz tükürük topları oluyor ve bazen uçup önlerine çıkan her şeye çarpıyorlar."

"İğrenç." Gülümsedi. "Ama ipucu için teşekkürler." Sınıfına varmadan hemen önce durdu ve yere baktı. "Kötü bir saç kesimi değil. Bende alopesi var. Bu, saçlarınızın dökülmesine neden olan otoimmün bir hastalık. Bazen hiç saçım olmuyor."

Bu berbat bir şeydi. Özellikle de ortaokuldaki kızlar günlerinin yarısını aynada kendilerine bakarak, saçlarını ve makyajlarını düzelterek geçiriyor gibi göründükleri için. Geçen yıl Haziran ve Eylül ayları arasında ne olduğundan emin değildim ama hepsi saç maşasını ve makyajı keşfetmiş gibiydi. Omuz silktilim. "En azından havalı şapkalar falan takabiliyorsunuz. Gleason çirkin yüzü için hiçbir şey yapamıyor."

Bailey'nin gülümsemesi genişledi. "Otobüste araya girdiğin için teşekkür ederim. Annem her zaman eylemlerin sözlerden daha önemli olduğunu söyler, belki de her şeye rağmen bir pislik değildir."

Kaşlarım çatıldı. "Her şeye rağmen bir pislik değil misin? Bu *neredeyse* bir iltifat gibi geldi." Uyarı zili tepemde çaldı, gitmem gerekiyordu. İki parmağımı alnıma götürerek selam verdim. "Gitmem gerek. Geç kalırsam ceza alırım ve ceza alırsam Koç antrenman yapmama izin vermez. Bugün iyi şanslar."

"Ne oynuyorsun?" "Futbol."

"Bu işte iyi misin?"

"Ben her şeyde en iyisiyim."

Bailey güldü ve bu içimi ısıttı. Bu, sekizinci sınıf dansına davet etmeyi planladığım Allie Papadopoulos'un yanında hissettiğimden farklı sıcaklıktı, ama iyi bir his bütün gün benimle kaldı.

En azından eve gidip annemle konuşana kadar.

"Günün nasıl geçti tatlım?"

"Tamam." Kitap çantamı mutfak adasına fırlattım ve açılmamış bir paket Oreos alarak kilere doğru ilerledim. "Sarah nerede?"

"Geç yattı, hâlâ uyuyor." Annem sütü çıkardı ve bir bardağa uzandı. "Çok fazla kurabiye yeme. Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacak. Sheldon'ı beslemeyi de unutma. Bugün marketten biraz daha filiz ve tofu aldım."

"Tofu sevmiyor."

"Nereden biliyorsun? O yiyor."

Paketi yırtıp açtım ve ağzıma bir kurabiye attım. "Çünkü kimse bu saçmalığı sevmiyor." Annemin elindeki sütü işaret ettim. "Onu bana vermeyeceksin, değil mi?"

Annem buzdolabını açtı ve tam yağlı süt kutusunu hindistan cevizi sütüyle değiştirdi. "Allah korusun." Tezgâhın diğer tarafına doğru yürüdü ve bana uzun bir bardak doldurdu. "Bana okuldaki ilk gününü anlat."

"Öğle yemeği menüsüne parmak tavuk eklemişler. Geçen yılki çiğnenebilir nuggetlardan çok daha iyi."

"Bu çok iyi. Peki ya asıl derslerin?" Omuz

silktim. "Tamam. Sanırım."

"Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"Hayır." Tekrar omuz silktim ve hindistan cevizi sütü bardağının yarısını geri devirdi. "Bir dakika. Aslında gördüm. Otobüs durağında yeni bir kız vardı."

"Oh? Adı ne?" "Bailey."

Annemin yüzü düştü.

"Ne?"

Başını sallayarak başka tarafa baktı. "Hiçbir şey."

"Belli ki *bir şey* var, çünkü Bailey'nin adını söylediğimde yüzünü gördüm."

İç çekti. "Bu sabah kasabadaki kafede annesiyle tanıştım. Sıradaydık ve konuşmaya başladık. Kızının ilk günü için heyecanlıydı."

"Durumu yüzünden mi?"

Annem birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sana durumundan bahsetti mi?"

"Gleason denen pislik şapkasını kopardıktan sonra bunu yapmamak biraz zordu. Saçları yamalı."

Annemin eli kalbini kapadı. "Oh, bu korkunç. Bailey'nin annesi Miriam, Bailey'nin kimsenin bilmesini istemediğini söyledi. Görünüşe göre, son okulunda çocuklar ona farklı davranmış ve bu da Bailey'i üzmüş. Bu yüzden

Burada işleri sessiz tutmayı planlıyordum. Yeni okul, yeni başlangıç. Geçen yıl bizim yaptığımız gibi."

"Saçları yüzünden ona farklı mı davrandılar?"

"Şey, sanırım genel olarak hastalığı yüzünden. Çok fazla okula gidemiyordu."

"Okul dışında mı? Tek belirtinin saç dökülmesi olduğunu sanıyordum."

Annem başını salladı. "Hayır, oldukça kötüleşebilir. Kusma, halsizlik, bitkinlik. Tedavi kötü hücreleri yok ediyor ama aynı zamanda iyi hücrelere de zarar verip seni bir köpek kadar hasta bırakabiliyor. Miriam bir keresinde o kadar uzun süre baygın kalmıştı ki evde eğitim vermeye başlamak zorunda kaldığını söyledi."

"Vay canına. Hiç . TikTok'ta böyle bir kız var. Kel ama her zaman kendini iyi hissediyormuş gibi dans ediyor."

"Eminim herkes bunu farklı şekilde ele alıyordur ama belki de o kişinin tedavisi bitmiştir ve enerjisi geri gelmiştir."

Biraz daha hindistan cevizi sütü içtim ve bir Oreo daha aldım. "Bunun için sana nasıl bir tedavi uyguluyorlar?"

"Pek çok şey olabilir - radyasyon, kök hücreler, immünoterapi... Ama bence saçınızın dökülmesine neden olan genellikle kemoterapidir."

"Kemoterapi mi? Alopesi kemoterapi ile mi tedavi ediliyor?"

Annemin alnı kırıştı. "Alopesi mi? Bailey'de alopesi yok. Kanseri var."

Bölüm 13

NAOMI

Cuma sabahı Dawson'ın bir ifadesi vardı, bu yüzden ofiste sessizlik hakimdi. Yine de yapmam gereken çok iş vardı. Bu daha ilk haftamın sonuydu, ama bana çok az talimatla bir görev verebileceğini ve benim de bunu yerine getirebileceğimi anlaması uzun sürmemişti.

Fotokopi makinesinin başında durmuş, bir önerenin eklerini yazdırıyordum ki arkamdan derin bir ses geldi.

"Ne topuklu ama."

İrkildim ve elimdeki kâğıt yığını havaya fırlattım. Kalbim küt küt atarken yere doğru süzıldüler. "İnsanlara sinsice yaklaşmamayı öğrenecek misin?"

"Bana kemer taktığın gece sana gizlice yaklaşmadım. Orada olduğundan haberim yoktu." Dawson sırttı. "Ayrıca, eğilmek zorunda kalmamak için üç metre öteden söyledim."

"Belki bir dahaki sefere beni korkutmazsın." Eğildim ve kâğıtları bir araya topladım.

Dawson çömelip bana katıldı ve benim ulaşamadıklarımı yakaladı. "Her zamankinden daha fazla makyaj yapmışsın." Gözleri yüzümden açık gömleğime kaydı. "Güzel kırmızı dantelli sütyenin de var."

Kâğıtları göğsüme doğru çektim ve ayağa kalktım. "Sen bir İK kabususun."

"Biliyorum. Bu yüzden bir İK departmanım yok." Göz kırptı. "Tüm eğlenceyi mahvederler."

Kıkırdadım. "Sen gerçekten bir ."

"Kıçlardan bahsetmişken... Gerçekten güzel görünüyorsun. Ateşli bir randevun mı var?"

"Hayır. Bir arkadaşım ile buluşacağım. Sana daha önce söylemiştim." "Erkek bir arkadaş mı?"

"Bu seni ilgilendirmez ama evet. Bir erkek arkadaş." Dawson'ın gözleri kısıldı. "Bekle. Bu senin eski sevgilin mi?"

"Simon, evet. Bir süredir Hindistan'da ama New Yorklu. Kız kardeşinin düğünü için geldi."

"Bunu yeniden canlandırmak mı istiyorsun?" "Hayır."

"Bana pek öyle gelmedi." "Pardon?"

Omuz silkti. ". Sanki bir randevuya gidiyormuşsun gibi. Adama yanlış bir izlenim verebilir."

Boştaki elimi kalçama koydum. "Her şeyden önce, *süslenip püslendin* mi? Kaç yaşındasın, doksan mı? Bu büyükbabamın söyleyeceği bir şey. İkincisi, biraz makyaj yapmak ve güzel bir kıyafet giymek bir erkeğe nasıl yanlış bir izlenim verir?"

"Sadece ne gördüğümü söylüyorum." "Tam olarak ne görüyorsun?"

Dawson'ın gözleri ayak parmaklarıma kaydı ve vücudumda yavaşça ilerledi. Onu neredeyse tenimde hissedebiliyordum. Yutkundum, ağzım aniden kurudu.

"Çok güzel görünüyorsun." Çenesi sıkıştı. " tadını çıkar." "Bu bir randevu değil."

"Her neyse."

"Bilmesem kıskandığını düşüneceğim."

Bunu daha iyi bildiğimi düşündüğüm için söylemiştim ama Dawson'ın yüzü kıpkırmızı oldu. *Aman Tanrım. Gerçekten kıskanıyor mu?*

Döndü ve arkasına bakmadan uzaklaştı. "Yapacak işlerim var. Ofisimde olacağım."

Dawson'ın kapısı öğleden sonra boyunca kapalı kaldı. İyi de oldu. Adam dikkatimi dağıtıyordu ve benim de bir sürü işim vardı. Saat beş olduğunda, henüz başaramadığım bir şey yaparak zamanında çıkmaya hazırlandım. Simon'la saat beş buçukta erken bir akşam yemeği için buluşacaktım çünkü o saat değişikliğine henüz alışmamıştı ve evde kısa bir süre kalacağı için alışmamaya çalışıyordu.

Dawson'a haber vermek için kapıyı çaldım. "İçeri gel!"

Kapıyı ben açtım. Dawson'ın bütün öğleden sonra benden kaçıp kaçmadığını merak etmişim ama görünüşe göre boğazına kadar işe batmıştı. Masasının üzeri kâğıtlarla ve yarım düzine kırmızı dosya klasörüyle kaplıydı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı ve kravatı yoktu. Bir süredir çalıştığından oldukça emindim.

bir elini kalın saçlarında gezdiriyordu. Dağınık görüntüsünü tuhaf bir şekilde seksi buldum.

"Ne ?" dedi.

"Ben çıkıyorum. Emerson dosyasıyla ilgili önergeyi size e-posta ile gönderdim ve Catalano ile ilgili keşif talebi için her şeyi bir araya getirdim."

"Teşekkürler."

"Geç mi geleceksin?"

"Muhtemelen. Bölge Savcısı, önümüzdeki hafta duruşması yapılacak olan Fanning davasıyla ilgili iki son dakika tanığı gönderdi. Bunların ne işe yaradığını anlamaya çalışıyorum. Bulacağım şey tüm stratejimi değiştirebilir ve duruşma hazırlıklarını neredeyse bitirmiştım."

"Tüh. Tamam, yardıma ihtiyacın olursa bu hafta sonu her zaman gelebilirim."

"Teşekkürler. Ama bir yolunu bulacağım." Bacaklarına hızlıca bir göz attı ve kaşlarını çattı. "Gitsen iyi olur, böylece *randevuna* geç kalmazsın."

Son kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi. Gerçi gözleri tekrar masasının üzerindeki işine döndü, belki de ben yine bir şeyleri yanlış okuyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne?" Yukarı baktı.

"Sence o gece kulübede sarhoş olmasaydım ne olabilirdi?"

Omuz silkti. "Sanırım beni baştan çıkarmaya çalışmazdın." "Ya yapsaydım?"

"Ne vardı?"

"O gece seni baştan çıkarmaya çalıştım ama ayıktım?"

Cevap vermeden önce Dawson'ın gözleri gözlerimin içine baktı. "Ne olmuş olabileceğini merak etmeme gerek yok, çünkü *biliyorum*. Ertesi gün yürüyemezdin."

Aman Tanrım. Çenem açık kaldı.

Dawson kaşlarını kaldırdı. "Başka sorunuz var mı?" "Umm... Hayır."

"*Randevun* seni nereye götürüyor?"

"Bu bir randevu değil. Biriyle görüşüyor. Biz sadece iki eski arkadaşın hasret gidermesiyiz."

"Ben olsam bunun bir randevu olduğunu düşünmediğinden o kadar emin olmazdım." "Simon hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Olmayabilir. Ama bir erkeğin ilgi duyduğu bir kadınla sadece arkadaş olmak istemesi nadirdir ve belli ki siz ikiniz daha önce çıkmışsınız."

"Simon bunun bir randevu olduğunu düşünmüyor. İkimiz de düşünmüyoruz."

"Hayır mı? Akşam yemeği için nereye gidiyorsun? Buna bakarak bu adamın niyetini anlayabilirim."

"Nasıl?"

"Lily gibi biriyle akşam yemeğini nerede yiyeceğim ile bir randevuyu nereye götüreceğim arasında fark var. Le Pavilion, Veronika ya da Raoul's? Seni etkilemeye çalışıyor ve seni eve götürmek istiyor. Fresco, Meat ya da Oscar Wilde? Uber'e bindiğinizden emin olur ama peşinizden binmeye çalışmaz."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Bu öğleden sonra Simon'ın mesaj atıp yemeğe *çıkmayı* onun evinde sipariş vermekle değiştirdiğini paylaşmamın imkânı yoktu. Bu yüzden onu görmezden geldim. "İyi geceler."

Dawson kalemını aldı ve bir bloknottun üzerine yazmaya başladı. "Ben de aynısını söyledim," dedi başını kaldırmadan. "Ama ciddi olmadığım şeyleri söylemem."

"Dünya'dan Naomi'ye..."

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve Simon'ı bana bakarken buldum. "Özür dilerim." Zorla gülümsedim. "Beynim işte takılı kaldı." Teknik olarak bu bir yalan değildi. Dawson ofiste "*Ertesi gün yürüyemezdin*" demişti. İki saat sonra bile sözlerinin kafamda tekrarlanmasına engel olamıyordum.

Simon da gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor. Sen de ders çalışırken kafanın içinde kaybolurdun. Şarap ister misin diye sordum?"

"Oh, tabii. Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı. "Ailesi kendi şaraplarını yapan küçük bir kızın yarık damak ameliyatını yaptım. Ameliyat sonrası kontrol için geldikleri gün bana iki şişe getirdiler. Şimdiye kadar tattığım en iyi Cab. Denemen için bir tanesini eve , çünkü en sevdiğin şarap olduğunu biliyorum."

"En sevdiğim şarabı hatırladığına inanamıyorum."

"Blue Ridge Dağları'nda kiraladığımız kulübede yeterince içtik. Hatırlıyor musun, barda tek başına oturan yaşlı adamın Mick Jagger olduğuna yemin edip duruyordun? 'I Can't Get No Satisfaction' şarkısını açmıştın ve dans pistinde rol yapıyordun."

Gülerken yüzümü kapattım. "Aman Tanrım. Neden *her şeyi* hatırlamak zorundasın? Fotoğrafını çekmek istediğimde ve ona kim olduğunu düşündüğümü söylediğimde o *kadın* hiç mutlu olmadı."

Mutfaktan bir *patlama* sesi geldi, ardından kadehlere doldurulan şarabın *gluck-gluck* sesi duyuldu. Simon oturma odasına geri döndü, tam da ben son Çin yemeğini de çantadan çıkarmayı bitirmiştım.

"Altı kişiye yetecek kadar sipariş verdiniz."

"Ne alacağıma karar veremedim. Cuma gecesi Çin yemeği siparişimi özledim."

Bana bir şarap kadehi uzattı ve çaprazımdaki halıya, sehpanın üzerine oturdu. Masada yemek yerine bu şekilde yemeyi önermesi hoşuma gitmişti. Beni üniversite günlerimize geri götürdü. "Salı günleri de pizza yapıyor musunuz?"

Karton kaplardan birini açtı ve yemek çubuklarını kullanarak tabağına biraz karides ve brokoli koydu. "Tabii ki. Ama artık bütün bir turtayı yemiyorum, çünkü kaloriler eskiden olduğu gibi spor salonunda yarım saatlik bir egzersizle yakılmıyor."

Simon mütevazı davranıyordu. İyi görünüyordu. *Gerçekten iyi.* Mumbai'den bütün gece yolculuk ettikten sonra bile.

"Bu akşam yemek yememize izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Çok yorgunum."

"Tabii ki."

"Eleven Madison Park adındaki süslü vegan mekanda rezervasyon yaptırmaya çalıştım. Sizi oraya götürmek için kışımı yırtardım. Ama üç aydan fazla bir süredir yer açmamışlardı."

"Bu mükemmel." Tabağıma biraz sebzeli lo mein koydum ve kaplarımızı değiştirip gülümsedik.

"Bana şu bulduğun işten bahset," dedi. "Hoşuna gidiyor mu? Kötü adamlar için çalışacağın günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Dürüst olmak gerekirse, bir işim olduğu için mutluyum."

"Barodan atılmak için mücadele etmediğine hâlâ inanamıyorum."

"Kavga bir şey yoktu. Ben yaptım. Hikayenin sonu." "Ama kıskırtılmıştın."

"Ne yazık ki bu geçerli bir savunma değil."

Simon ağzına bir karides attı. "Peki bir avukat asistanı tam olarak ne yapar? Sekreter gibi bir şey değil, değil mi?"

"Hayır. Avukatlara yardımcı oluyorsunuz ama bir idari asistan gibi değil. Dava dilekçelerinin hazırlanması ve tanık listelerinin hazırlanması gibi pek çok ayak işi yapılıyor. Bu gerçekten de stajyerin üstesinden gelebileceği iş seviyesine bağlı."

"Görünüşe göre sizi işe alan avukat tam puan almış. Üstesinden gelebileceğiniz iş seviyesi *onun işi*. Umarım sizi takdir ediyordur."

"O bir erkek ve Dawson çoğu zaman bir eşek olsa da, bana bir şeyler açıklamak zorunda olmadığı için zaten minnettar olduğumu düşünüyorum."

"Adam götün teki mi?"

" gelemeyeceğim bir şey yok." *Hallet*. Adam halleder. "*Ertesi gün yürüyemezdin*." Harika. Şimdi beynim tekrar oraya, Simon'ın dairesine bir saat süren, en fazla yarım saat sürmesi gereken yolculuğa geri dönmüştü. Ama Dawson'ın yaptığı yorum beni o kadar şaşırtmıştı ki, *şehir merkezi* yerine *şehir merkezine* giden A trenine binmişim. Belediye binasına varana kadar da fark etmemiştim. Neyse ki ben yanlış trenden iner inmez şehir merkezine giden bir ekspres tren gelmişti de Simon fazla beklemek zorunda kalmamıştı. Ama aklımı çukurdan çıkarmam gerekiyordu.

Simon'ın alnı kııştı. "Naomi?"

Gözlerim ona kaydı. "Öyle mi?"

Komik bir şekilde gülümsedi ve bana bir karton uzattığını fark ettim. "Yengeç ragoon denemek ister misin diye sordum? Bunlar vegan, yani yengeç muhtemelen tofu, ama bir deneyebiliriz diye düşündüm."

"Tabii. Evet. Teşekkürler." Dalgınlığım kabaydı ve konu değişikliği kesinlikle gerekliydi. "Bana Hindistan'da yaptığın işten bahset."

Simon yardım ettiği çocuklardan bahsederken gözleri parlıyordu. Bana doğuştan yüzündeki şekil bozuklukları nedeniyle konuşamayan altı yaşındaki bir kızıdan bahsetti. O ve ekibi kıza beş ameliyat yapmışlar ve kız geçen hafta geri gelip adını söylediğinde odada tek bir kuru göz bile yokmuş. Ailesi, kızın bütün gün ve gece *Dr. Andrews*'la çalıştığını söylemişti.

"Bu geziyi yapmak istediğimi uzun zamandır biliyordum. Ama onlara yardım edeceğimi düşünüyordum. Onların bana ne kadar yardım edeceğini fark etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İhtisasımı bitirdikten sonra artık benim zamanım geldi diye düşünmeye başladım." Simon başını salladı. "Yıllarca okula gidiyorsun, sonra

Bok gibi para kazanın ve ihtisasınız boyunca köpek gibi çalışın. Şu anda çalıştığım muayenehanede işe başladığımda nihayet iyi bir maaş alıyordum. Şehirde yaşarken ihtiyacım olmayan süslü bir Mercedes aldım, ayda otuz dokuz doksan dokuz dolarlık spor salonu üyeliğimi ayda dört yüz dolarlık Equinox üyeliğiyle değiştirdim ve hatta daire satın alıp manzarası olmadığı için bu kira kontrollü yerden ayrılmayı bile düşünüyordum." Simon tekrar başını salladı. "Hayatta yanlış şeylere değer veriyormuşum. Hindistan bana neyin önemli olduğunu hatırlattı. Mutluluğu maddi şeylerden almazsınız; hayatınızdaki insanlardan alırsınız. Benim gereken yer orası." Elini uzattı ve benimkini onunkine koyduğumda sıkıldı. "New York'a taşınmaya karar vermene sevindim."

Bölüm 14

NAOMI

Simon'la gece yarısına kadar konuşmuş olmamıza rağmen ertesi sabah erkenden kalktım. Telefonumda bir saat boyunca düşüncesizce gezindikten sonra kıcıımı yataktan sürükleyerek çıktım ve pilates dersi için spor salonuna gittim. Kız kardeşime dönerken buzlu bir kahve aldım ve metroya binmek yürümeye karar verdim. Dawson'ın ofisi izlediğim rota üzerinde çok uzakta değildi, bu yüzden söylediği gibi bugün çalışıp çalışmadığını görmek için uğradım. Onu masasında buldum, dünkü haliyle hemen hemen aynıydı, sadece kıyafetleri daha buruşuktu ve biraz bitkin görünüyordu. Ben kapıda dururken başını bile kaldırmadı. Ben de kapı pervazına vurdum.

"Dawson?"

Başını kaldırdı ve kulağından bir AirPod çıkarıp masanın üzerine fırlattı.

"Kahretsin. Geldiğini duymadım."

"Bütün gece burada mıydın?"

Başını salladı. "Davam patlamak üzere."

"Dün revize edilmiş bir tanık listesi gönderen kişi mi? Fanning mi?"

Dawson iki yanağından hava üfledi. "Biraz araştırma yaptım. Birinin Bahamalar'daki küçük bir bankanın başkanı, diğerinin de müvekkilimin ilk eşi olduğu ortaya çıktı."

"Sanırım bu iyi değil?"

"Bu bir gasp davası - en azından ana suçlama bu. Daha az etkili olan birkaç küçük suçlama da var. Bizim lehimize olan en büyük şey, hükümetin müvekkilimin sözde tahsil ettiği parayı bulamamasıydı, ancak görünüşe göre eski eşi bulabildi. Yemin ederim, savcılık eski eşleri maaş bordrosuna koymalı. Tanıdığım tüm müfettişlerden daha iyi bok bulabiliyorlar."

Gülümsedim ama bu Bay Fanning için iyi bir şey değildi. "Ne kadar buldular?"

"Yedi milyondan fazla. Tüm bunların sebebi eski karısının, oğullarının yaz kampının yarısını ödemesini istemesi. Adam reddetmiş, kadın da onu mahkemeye vermiş ve

Yargıca ne kadar parasız olduğunu söyledi. Büyük hata. Cesetleri nereye sakladığını bilen bir kadını asla kızdıramazsın. Şimdi sadece oğlunun kampının yüzde yüzünü ödemek zorunda kalmayacak, aynı zamanda gasp suçundan yirmi yıl hapis yatacak."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bay Fanning'in bir anlaşma yapmasını sağlayabilir misiniz? Dün gece onunla telefonda konuştum ve hala reddediyor. Düşünmek için biraz zaman bulduktan sonra bu sabah gelmesini söyledim. Umarım ortaya çıkan yeni bilgiler kafasına dank etmiştir ve mahkemeye gitmeyi daha iyi düşünür."

"Şimdi onunla anlaşma yapacaklar mı?"

"İlk suçlandığında sekiz yıl teklif etmişlerdi ama o bunu reddetti. Davaya bakan savcıyla , bu yüzden bu sabah erkenden onu aradım. Teklif şimdi 12 yıl. Ve sadece bugün saat 17:00'ye kadar açık."

"Sana kahve ya da başka bir şey yapayım mı?"

"Sakıncası yoksa, bu harika olur. Bay Fanning gelmeden önce kafayı vurup yıkanmam gerekiyor. Her an burada olabilir."

"Sorun değil. İşiniz bitmeden gelirse onu oyalarım."

"Teşekkürler. Minnettarım." Bir dolaba doğru yürüdü ve askıdan bir elbise gömleği çıkardı. Masasına dönerken durdu ve havayı kokladı.

"Üzerinde hindistan cevizi var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Geçen gün bana bunu sormuştun. Sanırım kafanda hindistan cevizi var. Gidip kahve yapayım."

Kahve makinesinin düğmesine basacak vaktim olmamıştı ki ön kapıdan gelen sesi duydum. Lobiye doğru yürüdüm ve kısa boylu, kel, kola şişesi gözlüklü, mütevazı bir adamla karşılaştım. *Bu gaspçı olamazdı, değil mi?* "Yardımcı olabilir miyim?"

"Dawson Reed, lütfen." Başıyla onayladı. "Adım Jack Fanning."

Beklediğim gibi değildi ama olsun. Dostça bir gülümseme takındım. "Lütfen oturun. Dawson bir telefon görüşmesini bitirmek üzere. Çok uzun sürmez. Bu arada size kahve ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Siyah."

Az konuşan adam... "Elbette. Hemen döneceğim."

Mola odasına giderken kafamı Dawson'ın ofisine soktum. Üstsüzdü, pantolonunun üstü açıktı ve kemeri çözülmüştü.

Gözlerim göbek deliğinden iç çamaşırının kemerine doğru uzanan mutlu ize takıldı.

Dawson sırtıttı. "Bildiğim iyi oldu."

"Neyi bilmek güzel?"

Katlanmış bir atleti silkeledi ve başının üzerine çekti. Pantolonunun içine sokup fermuarını çekti. "Dün geceki randevun uzun sürmedi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gömleğini çekti ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Doymuş olsaydın aç görünmezdin."

Burnum kırıştı. "Sen gerçekten bir pisliksin, bunu biliyor muydun?" "Birkaç kez öyle duydum."

"Bundan daha fazlası, eminim." Gözlerimi devirdim. "Bay Fanning geldi. Şimdi ona kahve getiriyorum."

"Teşekkür ederim. Birkaç dakika içinde hazır olacağım."

Bay Fanning sıcak, siyah kahveyi bir su şişesiymiş ve maraton koşmuş gibi içti, sonra boş fincanı bana geri uzattı. "Teşekkürler."

Bugün gerçekten yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden işlerin nasıl sonuçlanacağını görmek için burada kalabileceğimi düşündüm. Birkaç kelimelik adamı Dawson'ın ofisine teslim ettikten sonra masama oturdum ve dün ayrılmadan önce bitirmeye vakit bulamadığım bir dilekçe üzerinde çalıştım. Bir paragraf sonra bağırışlar başladı. Elimde olmadan kulak misafiri oldum.

"Bana şansımın yüksek olduğunu söylemiştin!"

"Ve bana federallerin dondurduklarından başka mal varlığınız olmadığını söylemişsiniz."

"Bu bir mirastan gelen para!" "Neden offshore bir hesapta?"

"Çünkü ikinci karımla birlikteyim. Uğruna çalıştığım her şeyi paylaşma konusunda dersimi aldım."

"Anladığım kadarıyla bu, ilk eşinizle boşanma işlemleriniz sırasında vereceğiniz mali beyanda banka hesabınızı listelemediğiniz anlamına geliyor?"

"Hayır."

"Yani size başka mal varlığınız olup olmadığı sorulduğunda niyetiniz hükümeti dolandırmak değil, eski eşinizi dolandırmak mıydı?"

"Bu doğru."

"Bu paraya nasıl sahip olduğunuza dair bir belge sunabilir misiniz? Vasiyetnamenin bir kopyası, merhumun terekesinden bir uzlaşma dosyası?"

"Bana sadece para verildi. Vasiyet yoktu." "Nasıl?"

"Çekle mi?"

"Nakit."

"Kim

tarafından?"

"Bir amca."

"Ölmek üzere olan yaşlı bir amca size nakit olarak *yedi milyon dolar mı* verdi?"

"Bu doğru. Eski . Bankalara güvenmezdi."

Ortalık sessizleşti ve birkaç saniye sonra Dawson'ın kapısı açıldı. Kafasını dışarı çıkardı ve bana el salladı. "Oh iyi. Hâlâ buradasın. Biraz içeri gelebilir misin Naomi?"

"Umm...tabi."

Dawson'ı ofise kadar takip ettim. Ellerini kalçalarına koydu ve benimle konuştu. "Sizi bu şekilde zor durumda bıraktığım için özür dilerim ama Bay Fanning'e önümüzdeki hafta mahkemede işlerin nasıl gideceğini göstermek istiyorum." Müvekkiline bir göz attı. "Naomi bölge savcısı yardımcısıydı. Geçen Pazartesi burada işe başladı ve sizin davanız hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Müşterinin kolları göğsünde kavuşturuldu. "Evet, olmuş?"

"Naomi, hükümet Bahamalar'da Bay Fanning adına açılmış bir hesapta yedi milyon dolar buldu. Bana bunun bir miras olduğunu ve yaşlı bir amcasının ona verdiğini söyledi. Nakit olarak. ADA rolünü oynayıp o kürsüdeymiş gibi davranabilir misin?"

"Oh...tamam."

Dawson sandalyeye yaslandı ve ayaklarını bileklerinden rahatça çaprazladı. "Tanık sizindir."

"Umm... Tamam. Bay Fanning, parayı Bahamalar' nasıl getirdiğinizi anlatabilir misiniz?"

"Ben mi

taşıdım?" "Bir

şeyin içinde

mi?" "Evet, bir

çantada."

"Ne tür bir çanta? Benim için tarif edebilir misiniz lütfen?"

"Bir spor çantası."

"Spor salonuna götürdüğün türden mi?"

Maskaralıklarından rahatsız olmuş gibi başını salladı. "Evet, her neyse."

"Yani bir spor çantası mı?" Ellerimi iki adım kadar birbirinden ayırdım. "Belki bu büyüklükte?"

"gibi bir şey. Ölçmedim."

"Bay Fanning, yüzlük bir milyon dolar yirmi iki kilo ağırlığında ve tam bir sırt çantası kaplıyor. Yedi milyon ise normal boy bir spor çantasına sığmaz."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "O zaman çantayı kontrol etmiş olmalıyım." "Yedi milyon doları mı kontrol ettin?"

"Öyle olmalı. Çünkü oraya ulaştı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle." Ritmimi bulmak için ofiste bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Matematiğim pek iyi değildir ama bir milyon yirmi iki kilo olduğuna göre, yedi milyon kabaca yüz elli dört kilo eder."

"Yani?"

"Hangi havayolu şirketine bindiniz?"

"American, sanırım."

Telefonumu kaldırdım ve *American Airlines uluslararası bagaj ağırlık kapasitesini* yazdım. Ekranı Bay Fanning'e doğru çevirdim. "Bir çantanın ağırlığı en fazla yüz pound olabilir. Check-in sırasında tartıyorlar."

Burnundan buhar çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sandalyesinden sıçradı ve kollarını iki yana salladı. "Burada ne tür saçma sapan oyunlar oynuyoruz?"

Dawson yaslandığı sandalyeden kalktı ve dik durdu. "Bu saçmalıkla oraya gidersek savcının hikâyene ne yapacağını sana göstermeye çalışıyorum. Naomi senin davan hakkında iki dakika önce öğrendiklerinden başka bir şey bilmiyor. Aç bir savcının hazırlanmak için ayları varken bunun ne kadar iyi gideceğini düşünüyorsun?"

İki adam uzun süre birbirlerine baktılar. Sonunda Dawson bana döndü ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, Naomi."

Bunu bir işaret olarak kabul ettim ve başımı sallayarak masama geri döndüm. Ondan sonra başka bağırış çağırış olmadı. Yirmi dakika sonra Bay Fanning hışım ile ofisten çıktı. Masamın yanından o kadar hızlı geçti ki, rüzgâr bazı kâğıtları havaya savurdu. Dawson onları yere düşerken aldı.

"Saat beş, Bay Fanning!" diye bağırdı müşterinin ardından. "Bu bizim son teslim tarihimiz. Ondan önce bana geri dönün."

Adam yürümeyi hiç bırakmadı. Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumuzda Dawson başını eğdi ve güldü. "Bir milyon dolar nakit paranın ağırlığını nereden biliyorsun? Tamamen farklı bir yöne gitmeni bekliyordum. Onu on bin dolardan fazla para ile seyahat ettiği için gerekli evrakları doldurmamakla suçlayacağını sanıyordum."

Ben de kıkırdadım. "Ben başkentin dışında büyüdüm, bu yüzden okul gezilerimizin çoğu hükümet binalarına ve Smithsonian müzelerine yapılırdı. Altıncı sınıfta, paranın basıldığı Gravür Bürosu'na gittik. İçinde onlarca milyon dolar olan bir cam kutu vardı. Adamın bize ağırlığın iki yüz yirmi iki pound olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Neden bilmiyorum ama bu gerçek aklıma takıldı. Bu sayıyı ona böldüm, onluk değil yüzlük paketlediğini düşündüm. Ayrıca, uyuşturucu baskınlarında el konulan para yığınlarının yanında durdum. Taşıyabileceğinden daha fazla kağıt olacağını biliyordum."

"Bu benim yapabileceğimden bile daha iyiydi. Çapraz sorguda çok iyi olmalısın."

Birini tekrar sorgulayacağım için kendimi çok heyecanlı hissediyordum, ama onun yorumu yelkenlerimi suya indirdi.

Dawson çökmüş yüzümü fark etmiş olmalı. "Seni böyle zor durumda bırakarak üzdüm mü?"

Elimi kaldırdım ve zorla gülümsedim. "Hayır, sadece... iyi hissettirdi. Ve şimdi bunu bir daha asla yapamayacağımı -bir tanığı sorgulayamayacağımı- anladım, tabii az önce yaptığım gibi rol yapmıyorsam."

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Bu işten çok şikayet ediyorum ama artık bu işi yapamayacağımı hayal bile edemiyorum. O yüzden anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Hüzünle gülümsedim. "Teşekkürler."

"Sana öğle yemeği ısmarlamama ne dersin? Eminim ki az önce Bay Fanning'i bir anlaşma yapmaya ikna etmek. En azından bunu ."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tabii, neden olmasın?"

Dawson ve ben iki blok yürüdükten sonra küçük bir restoranın önünde durdu. "İşte burası."

"Vegan Sarayı mı? Buraya gitmemize gerek yok. Neredeyse her yerde salata yiyebilirim."

Kapıyı açtı ve bana önünden geçmemi işaret etti. "Ben bir şeyler bulurum. Menü oldukça büyük."

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

Dawson başını salladı. "İnternette araştırdım." "Ne zaman?"

Omuz silkti. "Geçen gün."

İlginç. Tavşan yemeği yediğim için benimle dalga adam iyi yerel vegan mekanlar hakkında araştırma yapmış.

Garson kız bizi bir masaya oturttu. Menüü açtım ve incelemeye başladım ama Dawson öylece oturdu. "Ne istediğini zaten biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama sen ne alırsan ben de onu alacağım. Senin aksine, ben seçici değilim." "Ben seçici değilim."

Suyu yudumladı. "Doğru." "Et .

Sadece et yemiyorum." "Ya da yumurta."

"Doğru."

"Ya da süt

ürünleri."

"Bu vegan olmanın bir parçası. Hayvanları ya da hayvanlardan elde edilen gıdaları yemiyorum."

Sırıttı. "Dediğim gibi, ikimizden biri seçici değil. Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

Bize iki farklı yemek sipariş ettim. Bir tavuk parm ve bir sunchoke risotto ve garson bize bir sepet ekşi mayalı glutensiz ekmek ve sarımsak tereyağı bıraktı.

Dawson bir parça ekmek aldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, parmesanlı tavuk aslında tavuk değil ve sarımsaklı tereyağında da aslında tereyağı yok öyle mi?"

Gülümsedim. "Bu

doğru." "Sarımsak

sarımsak mı?"

Kıkırdadım. "Sanırım öyle."

Dawson ekmeğini ısırdı. Yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. "Bana randevundan bahseder misin?"

"Sana söyledim, bu bir randevu

değildi." "Birlikte yemek

yediniz mi?"

"Evet."

"Şarap içer

misin?" "Evet."

"Peki hangi restorana gittiniz?"

İçimi çektim. "Yapmadık. Onun evinde yemek yedik."

Dawson kaşlarını çattı. "Pantolonuna girmek istiyor."

"Yorgundu. Bir gün önce Mumbai'den eve dönmesi yirmi altı saat sürmüştü. Herkesin bir gündemi yoktur. Siz hiç bir arkadaşınızı alıp bir şeyler içerek yemeğinizi paylaşmadınız mı?"

"Elbette, Ben."

"Bir kadını

kastetmiştim." "Hayır."

"Yani hiç kadın arkadaşın yok mu?"

"Evimde tek başıma bir yemeği paylaşabileceğim kadar yakışıklı değiller."

"Bu çok üzücü. Çünkü kadınlar ve erkekler arkadaş olabilir."

Dawson kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, yapamazlar. Birbirinizden etkilendiğinizde olmaz."

"Kısa bir süre önce bana güzel olduğumu düşündüğünü söylediğini hatırlıyor gibiyim. Yine de burada oturuyoruz, değil mi?"

"Ve benim evime döndüğümüzde burada yiyeceğimiz boktan çok daha iyi bir şeyler yiyor olurduk, eğer senin için de uygunsa."

Çenem düştü. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü çok kaba."

"Sana hiç başka bir şey olduğum izlenimini verdim mi?"

"Aslında, evet."

"Ne zaman?"

Kollarımı göğsümde kavuşturma sırası bendeydi. "Yerel vegan restoranlara bakıp yorumları okumak için zaman ayırdığımda. Bu kabalık değildi. Düşünceliydi."

Bir parça ekmek daha ısırıldı. "Ya da... Sana yağ çalışıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Burada tereyağı servis etmiyorlar."

Gülümsedi. "Savcı olmaman iyi bir şey. Seninle tartışmak beni tahrik ediyor. Seninle koridorun karşısına geçip sert bir şekilde odaklanamazdım."

Dehşete düşmüş gibi davrandım ama aynı zamanda... adam beni biraz delirtti. Çünkü mahkemedeyken onun *sertleştiğini* düşünmek beni tahrik ediyordu.

Derin bir nefes aldım ve üzerimden atmaya çalıştım, sonra konuşmamızı işimize geri döndürdüm ve Dawson'dan Bay Fanning'in suçlandığı diğer suçlamalar hakkında beni bilgilendirmesini istedim. Tekrar iş konuşmak güzeldi. Yemeğimiz geldiğinde, Dawson bir kez daha savunma yapıp yapamayacağını sordu.

benim tarafımdan. Ne olduğunu anlamadan tabaklarımız temizlenmişti ve iki saat geçmişti.

"Ofise geri mi dönüyorsun?" Çıkarken sordum.

"Kısa bir süre için. Yarım kalan birkaç işi tamamlamam gerekiyor ama sonra eve gidip birkaç saat uyuyacağım. Dün gece hiç uyumadım."

Birlikte sokağa doğru yürüdük.

"Peki ya sen?" Dawson sordu. "Hafta sonunun geri kalanı için bir planın var mı?"

"Yarın akşam bir sanat açılışına davet edildim. Ama gidip gitmeyeceğimden emin değilim." Simon'ın daha önce akşam yemeği yemekten bahsettiğini de unuttum.

Gözleri kısıldı. "Kiminle?" "Çok mu meraklısın?"

"Sam', değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Adının *Simon* olduğunu bildiğini biliyorum ve bu seni ilgilendirmez ama evet, *Simon* beni bir sanat sergisine davet etti *çünkü biz arkadaşız*. Sanırım özel hayatımı biraz takıntı haline getirdin."

"Gideceğinden neden emin değilsin?"

Gerçek şu ki, Dawson'ın yorumlarının Simon'ın arkadaşlıktan daha fazlasıyla ilgilenip ilgilenmediğini sorgulamama neden olmasına izin vermiştim. Dün gece bazı tatlı şeyler söylemişti ve muhtemelen Dawson'ın kafama yerleştirdiği aptalca şeyler yüzünden bunları okumuştum. Simon sadece tatlı bir *adamdı*. Yine de Dawson'a Simon'ın niyetini sorgulamama neden olduğunu söylememe imkân yoktu.

"Son zamanlarda biraz yoruldum."

Dawson dilinin ucunda bir cevap varmış gibi ağzını açtı ama sonra kapattı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Pazartesi görüşür müyüz?"

"Evet. Pazartesi."

Gözüme takıldı. "Bugünkü yardımınız için teşekkürler ve yarın akşam platonik arkadaşınızın tadını çıkarın."

Çenemi kaldırdım. "Yapacağım. Biliyorsun, her erkek tek yönlü bir zihne sahip ve kadınlarla arkadaş olmaktan aciz değil."

Dawson iki parmakla selam verdi. "Sen öyle diyorsan."

Bölüm 15

NAOMI

Pazar sabahı daire bakmaya gittim. Pek eğlenceli değildi, özellikle de iç karartıcı yeni bütçemle neleri karşılayabileceğimi yakından ve kişisel olarak gördüğümde. Ya küçük bir stüdyoya razı olacaktım ya da oda arkadaşı edinmek zorunda kalacaktım. İkincisi bana *hiç* cazip gelmedi, bu yüzden başka bir küçük daireyi görmek için diğer tüm züğürt insanlarla birlikte sırada bekledim, ancak sonunda kapıdan iki kişiye ulaştığımda geri çevrildim çünkü biri zaten aşırı pahalı yeri almıştı. Bu üçüncü seferden sonra pes ettim ve bir gün aradım.

"Tatlım, ben geldim!" Anahtarlarımı Frannie'nin kapının yanındaki masanın üzerinde duran sepete attım ve dramatik bir şekilde kanepeye yığıldım. Leonardo kucağıma atladı ve yüzümü yalamaya başladı.

"Şansın yok mu?" dedi kız kardeşim.

"New York'ta işlerin bu kadar hızlı ilerlemesi akıllara durgunluk veriyor."

"Dur tahmin edeyim, saatlerce kuyrukta beklediniz, ancak evi göremeden geri çevrildiniz çünkü birileri ayda sadece otuz beş yüz dolara iki yüz elli metrekairelik, beş katlı bir binanın muhteşem fırsatını kaptı."

Gülümsedim. "Kısaca. Bu büyük, kira kontrollü daireye sahip olduğun için çok şanslısın."

"Biliyorum. Babaları buralarda olmadığı için çocukları babalarıyla aynı yerde büyümesi çok güzel. Sana Ryder'ın dolabındaki Michael'ın büyüme çizelgesini göstermiş miydin? Her yıl boyunu işaretlemekten ve babasının aynı yaşta olduğundan daha uzun olduğunu fark etmekten çok keyif alıyor."

Michael öldüğünden beri hem o hem de çocuklar bana duvarı yarım düzine kez göstermişlerdi, ama yine de bir kez daha keyfini çıkarmasına izin veremezdim. "Bir bakayım."

Dolapta bir gezintiden sonra Frannie bize çay yaptı ve mutfak tezgahının iki yanına oturduk. Solgun görüldüğünü fark ettim, neredeyse biraz gri.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Yorgunum ama iyiyim." Kupasına üflledi.

"Belki de doktoru aramalısın."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yorgunluk normal. Geçen geceki randevun nasıldı?" "Randevu değildi."

Frannie ellerini kaldırdı. "Tamam."

Sanırım biraz ters konuşmuştum. "Özür dilerim. Boğazına sarılmak istememiştim. Dün Dawson'la yediğimiz öğle yemeğinden sonra refleks olarak böyle davrandım."

"Patronun mu?"

Başımı salladım. "Spor salonuna gittikten sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için ofisine uğradım. Cuma günü büyük davalarından biri patladı ve bütün gece orada bunu nasıl düzelteceğini bulmaya çalıştı. Simon'ın arkadaşlıktan fazlasını istediğine dair yorumlar yapıp durdu."

Kız kardeşimin alnı kırıştı. "Patronun neden birlikte vakit geçirdiğin bir adam hakkında fikir yürütüyor?"

İçimi çektim. "Karmaşık bir durum."

"Uh-oh. Patronla karışıklık mı? Bu bela aramaktır, değil mi?" "Hiçbir şey olmadı. Pek . Ama bazı inkar edilemez

Aramızdaki kimya, çoğu zaman tartışırken su yüzüne çıksa da."

Kız kardeşim iç çekti. "Öfkeli seksi özledim. Aslında genel olarak seksi özlüyorum." "Biriyle çıkmayı düşünüyor musun?"

Tekrar iç çekti. "Bilmiyorum. Belki bir gün, sanırım. Ama tedavim bittikten ve sağlığımın iyi olduğunu öğrendikten sonra olmalı. Michael'ı kaybettiğimde yaşadıklarımı yaşatmak için kimseyle ilişkiye girmek istemem."

"Öyle deme Frannie. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Gülümsedi. "Belki de senin üzerinde ölmeliyim, böylece bana yardım etmen gerekirken beni annemin arkadaşı Alana'nın üç küçük canavarına bakıcılık yapmaya bıraktığın zamanın intikamı olarak iki çocuğumla baş başa kalırsın."

Kıkırdadım ve çayımı dudaklarıma götürdüm. "Çarpık bir mizah anlayışın var."

"Patronla öfkeli sekse geri dönelim."

"Patronla öfkeli seks yapmadım."

"Biliyorum. Ama olacak gibi görünüyor. Neye benziyor?"

"Uzun boylu, esmer, seksi, geniş omuzlu ve kaslı. Ama o bunun farkında."

"Özgüveni severim."
"Kendine güvenmekle ukalalık arasında fark vardır."
Kız kardeşim sırtıttı. "Ben de sik severim."
Güldüm. "Dawson... iyi bir fikir değil."
"Patronun olduğu için mi?"
"Bu ve... Kulağa tuhaf gelebilir ama adam beni yok edebilirmiş gibi hissediyorum."
"Vay canına. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." "Hayır, hoşlanmıyorum."
"Sen nasıl istersen." Frannie çayını yudumladı. "Üniversitedeki eski sevgilini tekrar göreceğiz misin?"
"Simon bu akşam onunla yemeğe ve bir sanat galerisine gitmemi istedi. Sadece birkaç günlüğüne evde. Dün gece kız kardeşinin düğünü vardı."
"Sen de gidiyor musun?"
"Emin değilim. Daire bakarken mesaj attı, ben de ona yemeğe ama belki galeride buluşabileceğimizi söyledim. Henüz gidip gitmeyeceğime karar vermedim. Sana sorayım, sence erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir mi?"
"Tabii ki. Erkek arkadaşların var, değil mi?"
"Çoğunlukla kadın arkadaşlarımla kocaları ya da ortakları." "İş yerinde bir sürü erkek arkadaşım var."
"Doğru." Başımı salladım. "Evet, tabii ki. Kadınlar erkeklerle arkadaş olabilir." "Yani bu sanat galerisine gideceğin anlamına mı geliyor?"
Derin bir nefes aldım ve . "Evet. Sanırım yapacağım."

"Selam." Beni görünce Simon'ın yüzü aydınladı. "Geleceğini düşünmemiştim."
"Bu kadar olduğum için özür dilerim. Sadece... şu anda işlerim biraz karışık." *Tamamen yalan değil.*
"Pekala, Ben mutlu sen var çözülmüş. Gel üzerinde, Hadi. olsun biraz şampanya."
Simon ve ben elinde flüt dolu bir tepsi olan bir garson bulduk. İki tane kaptık ve beni birkaç meslektaşım ile tanıştırdı.
"Burada çok fazla insan tanıyoruz."
"Konukların dörtte üçü diş hekimi. Sanatçı, muayenehanemizin kıdemli ortağının eşi. Onunla iyi geçinmek istiyorsan gel."

tarafı."

İlk resme doğru yürüdük ve önünde durduk. Sanat meraklısı değildim ama bana kötü çizilmiş bir grup daire gibi göründü.

"Sen ne düşünüyorsun?" Simon sordu.

"Bu... ilginç."

Sırıttı. "Boya fırçasını ayak parmaklarımin arasına koyarak daha iyi daireler çizebileceğime eminim. Ne olması gerekiyordu ki?"

Güldüm. "Hiçbir fikrim yok."

Bir sonraki parçaya doğru yürüdük, bir grup üçgen.

"Burada bir tema seziyorum." Simon kıkırdadı. "Sence eşkenar dörtgenle mi uğraşıyor?"

"Şşşt." Etrafıma bakındım. "Biri seni duyabilir."

Simon şampanyasını içti. "*Biri* zavallı kadına çok iyi bir sanatçı olmadığını söylemeli."

Bütün tabloları kontrol ederek etrafta dolaştık. Sonuncusunun altında bir sürü rakam vardı. Onları işaret ettim. "Nasıl oluyor da altında renkli bir daire olmayan ve onun yerine rakamlar olan tek resim bu oluyor?"

"Satılmamış olan tek şey bu."

"Vay canına. Sormaya korkuyorum ama ne gidiyorlar?"

Şampanya kadehini rakamlara doğru eğdi; *beş* haneli rakamlara. "Fiyat bu."

"Lütfen bana birinin ondalık sayıyı unuttuğunu söyleyin."

"Hayır. Yirmi iki bin dört yüz elli dolar gibi kelepik bir fiyata bu bebek sizin olabilir."

"Bir sanatçı olmalıydım."

"Bir de bana sor."

Bir süre sonra Simon beni sanatçı ve eşiyle tanıştırdı. Birkaç meslektaşıyla sohbet ettik ve ikinci bir kadeh şampanya içtik.

"Sanat harika olmadığı için üzgünüm. Eserlerin pahalı olduğunu duymuştum ve bunu aptalca bir şekilde yetenekle eş tuttum."

"değil. Geldiğime memnunum."

"Büyük patron beni gördüğüne göre buradan gizlice çıkabiliriz ama geceyi bitirmeye hazır değilim. Bir süreliğine benim evime gelmek ister misin? Sadece birkaç blok ötede."

"Umm..."

"Hadi ama. Yarın Hindistan'a dönüyorum. Yirmi altı saatlik yolculuktan önceki son eğlencem bu olamaz."

Gülümsedim. "Tabii. Neden olmasın?"

Simon yürüyüş sırasında parmaklarımızı birbirine dokundurdu. Güzel bir duyguydu, iki eski arkadaşın birbirini yakalaması gibi bir aşinalık.

Dairesine döndüğümüzde mutfağa gitti. "Git otur. Ayakkabılarını çıkar ve rahatına bak. Ben biraz şarap koyayım."

Ayaklarım henüz topuklu ayakkabılarla kaldırımlarda yürümeye alışmamıştı, bu yüzden onları bir süreliğine çıkarmak iyi gelmişti. Virginia'dayken her yere arabayla giderdim. "Tamam. Teşekkürler."

Bir süre sonra Simon bana bir bardak uzattı ve yanımdaki kanepeye oturdu. Yudumladı. "Bu güzel, değil mi?"

"İlkokul sanatı ve bedava şarap. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Gülümsedi. "Birbirimizi görmeyeli ne kadar oldu, dört yıl mı? Yine de sanki kaldığımız yerden devam etmişiz gibi geliyor. Aramızda bir rahatlık var ve bu senin sayende. Sen gerçeksın. Bu kulağa basit gelebilir ama biriyle çıkmak kolay değildir."

Şarabımı yudumladım. "Birkaç ay önce bana bahsettiğin o kadınla hâlâ görüşüyor musun? Petra ya da onun gibi bir şey?"

"Ben Hindistan'a gitmeden birkaç hafta önce ayrıldık." "Ne oldu?"

"Bir şeyler eksikti. Peki ya sen? New York'a taşındığından beri kimseyle tanıştın mı?"

Aklım hemen Dawson'a gitti, ki bu aptalcaydı çünkü belli ki Simon biriyle görüşüp görüşmediğini soruyordu. Başımı salladım. "Hayır. Ama seksen yaşlarında görünen ve metro istasyonunda yaşadığından emin olduğum bir adamdan evlilik teklifi aldım. Yani işler iyiye gidiyor."

Simon saçımından bir tutam çekti. "Seni gerçekten özledim, Naomi."

Bir alarm çaldı. Ama...ugh. *Aptalca davranıyorum*. Dawson'ın birbirlerinden etkilenen bir erkek ve kadının arkadaş olamayacağına dair yorumlarının düşüncelerimi etkilemesine izin veriyordum. Dawson neden bahsettiğini bilmiyordu. Tanrı aşkına, Simon ve ben birbirimizle flört hayatlarımız hakkında konuşurduk. Bu yüzden patronumun çarpık dünya görüşüne dair düşüncelerimi bastırdım ve iltifatı olduğu gibi kabul ettim. "Teşekkür ederim. Ben de seni özledim."

Ama sonra bir şeyler değişti. Simon daha yakına eğildi ve ellerinden biri dizime gitti. Başparmağı ileri geri hareket etti. "Biz her zaman

iyi bir kimya , değil mi?"

Kafamın içindeki alarm daha yüksek sesle çalıyordu. Yine de görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Olayları yanlış yorumluyor olmalıydım, değil mi? Simon bana karşı rahattı. Bunu kısa bir süre önce kendisi de söylemişti.

Gözleri dudaklarıma kaydı.

Hâlâ inkâr içinde ağızımı yokladım. Muhtemelen orada dikkatini çeken bir şey vardı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Simon şarap bardağını elimden aldı ve kendisinininkiyle birlikte sehpanın üzerine koydu. Ağızı benimkiyle buluşmak için hareket ettiğinde bile *hâlâ* inkâr ...

Bölüm 16

DAWSON

"Günaydın." Naomi'nin masasının önünden geçerken başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Bu kadar iyi olan ne?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yatağın ters tarafından mı uyandın?" Naomi beni görmezden geldi ve yazmaya devam etti.

Tamam o zaman. Huysuz bir kadınla nasıl başa çıkılacağını bilecek kadar çok kadınla çalışmışım, bu yüzden elimdeki çantayı aldım, içinde bu sabah Starbucks'tan dayanamayıp aldığım hindistan cevizli kek vardı ve masasına koydum. "Bunu senin için aldım."

Gözlerini kıstı ve bana hırladı. *Hırladı.* Ben de kışımı kaldırıp ofisime gittim ve kapıyı kapattım. Ondan sonra Naomi'nin kışında ne olduğunu düşünecek vaktim olmadı. Sabahım iki konferans görüşmesi ve birbiri ardına çıkan yangınları söndürmekle geçti. Tekrar dışarı çıktığımda saat biri geçiyordu ve asistanımın ruh halini tamamen unutmuşum.

Ruh halinden bahsetmişken... Fotokopi makinesine doğru yürüdüğümde ve arkadan kırmızı elbiseli Naomi'yi gördüğümde benimki de belirgin bir şekilde iyileşti. Yaklaşırken gülümsedim, ama dönüp bana *ölümcül bir bakış* attığında gülümsemem soldu.

"Makineyi kullanman gerekiyor mu?" diye

sordu. "Senden sonra. Acelem yok."

İç çekti. "Sadece onları bana ver. Ben senin için

yaparım." "Kendi kopyalarımı çıkarabilirim."

Elimde dört sayfalık bir kanıt listesi vardı. Parmaklarımın arasından aldı.

"Bir set mi?"

"Uh, evet."

Whish. Çarptı. Fotokopi makinesini öyle bir öfkeyle açıp kapattı ki kapağın kırılmamasına şaşırdım.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Ben üzgün değilim."

"Demek bu seni mutlu ediyor?"

Yine kaşlarını çatı. "Gülümsemek işimin bir gereği mi?"

"Hayır. Ama burası küçük bir ofis ve biri beni ısırmak istiyormuş gibi görüldüğünde bunu görmezden gelmek biraz zor."

Yorumumu görmezden geldi ve kopyaları çıkarmayı bitirdi. Beklerken, daha önceki etkileşimimizi tekrar gözden geçirdim. Genellikle yanlış bir şey söylemek ya da yapmak konusunda oldukça iyiydim ama henüz ikisini de yapma fırsatım olmamıştı, bu yüzden onu üzen ben olamazdım. En azından bugün değil. Bu yüzden Cumartesi günkü son etkileşimimize kadar düşündüm. Tartışmıştık ve ben bunu unutmuş muydum? Sonra aklıma geldi. *Dün gece randevusu vardı.*

"Sanat galerisi nasıldı?" Ben sordum.

Elinde kâğıtlarımla bana döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Bunu neden sordun ki?"

Omuz silktim. "Bir nedeni yok. Sadece sohbet ediyorum."

Bana sessizce bakarken dudaklarını büzdü. Geri adım atmak istedim ama kendimi tuttum. Sonunda kopyaları uzattı. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Her ne kadar onu iğnelemeye devam etmek istesem de, bugün sorununun ne olduğunu anlayana kadar onun derinliklerine inmek istesem de, öğleden sonram sabahkinden bile daha fazla yapılacak işle doluydu. Bu yüzden başımı salladım ve ofisime dönerek kendimi gün sonuna kadar dosyalanması gereken bir özetin taslağını hazırlamaya verdim.

O sırada kapının diğer kadını neredeyse tamamen unutmuştum - en azından üzerinde çalıştığım dosyayı kapımın yanındaki sehpa üzerine yerleştirirken cep telefonunun çaldığını duyana kadar. Niyetim kulak misafiri olmak değildi ama kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım, özellikle de Naomi'nin sesi yükseldiğinde.

"? İyi misin?" diye sordu. Sessiz ol.

"Dokuz-bir-bir'i aradın mı?"

Daha sessiz.

"Gerçekten hastaneye gitmelisin Frannie."

Ve son olarak.

"O zaman ben sana geliyorum. ?"

Bir çekmece açıldı ve kapandı. Hemen ardından bir fermuar da

aynısını yaptı. "Hoboken? Orada ne yapıyorsun?"

Sessizlik.

"Pekâlâ. En azından ben gelene kadar kafede otur. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Bana yerinizi gösteren bir pin gönderin. Ben şimdi gidiyorum."

Naomi çantasını omzuna attığı sırada ben de ofisimden çıktım. "Gitmem gerekiyor," dedi. "Özür dilerim. Kız kardeşim New Jersey'de bayıldı."

"Oraya nasıl gideceksin?"

Kısa bir süre durdu. "Hay aksi. Hoboken'e hangi metroyla gideceğim?" "Gitmiyorsun. PATH'e biniyorsun."

"Ne?"

"PATH treni. Şehirden New Jersey'e böyle gidilir." "Nereden bineceğim?"

Anlık bir karar verdim. "Anahtarlarımı alayım. Seni bırakayım. Arabam köşedeki otoparkta duruyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Ofisime geri döndüm, masamdan anahtarlarımı aldım ve birlikte asansöre binerek zemin kata indik. Boynunda ve göğsünde beliren kırmızı lekelerden ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum; bir de onu arabaya bindirmem konusunda benimle yeterince tartışmamıştı. Arabaya doğru yürürken Hollanda Tüneli'ne kadar sessiz kaldı.

Naomi arabanın penceresinden dışarı bakarken milyonlarca kilometre uzaktaydı. "Çocukları bilmiyor," dedi sonunda.

"Kız kardeşinin çocukları mı?"

Başını salladı.

"Kaç yaşındalar?"

"Molly sekiz, Ryder ise on yaşında." İçini çekti. "Hastalığını bilmiyorlar ama bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle biliyorlar. Ryder geçen gün bana annesini üzecek bir şey yapıp yapmadığını sordu."

Kalbim sıkıştı. "Bu çok zor. Sanırım onları korumak için söylememiştir?"

Başını salladı. "Babaları bir gün işe gitti ve eve hiç dönmedi.

Araba kazası. Bir traktör römorku sürücüsü direksiyon başında uyuyakalmış." "Kahretsın."

"Bir gün eve gelmeyeceğinden endişe etmelerini istemiyor."

Yutkundum. "Özür dilerim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu sabah sana kaba davrandığım için özür dilerim."

"yok."

Gönülsüzce gülümsedi. "Pek sayılmaz. Kafama domino etkisi yaratan bir şey yerleştirmişsin gibi hissetsem bile, sen benim patronumsun ve ben bunu uygunsuz bir şekilde ele aldım."

"İyi bir takım olacağımızı biliyordum." Ona baktım ve göz kırptım. "*Uygunsuzluk* benim göbek adımdı."

Tekrar gülümsedi ama bu sefer o kadar üzgün değildi. "Beni kız kardeşime götürdüğün için teşekkür ederim."

"Elbette. Ne zaman yardım edebilirim." Baktan olan şey, bunu kastetmiş olmamdı. Bu sadece boş bir teklif değildi. Naomi'ye yardım etmek istiyordum. Bunun işimin *daha* da aksayacağı anlamına gelmesi umurumda değildi.

New Jersey'e vardığımızda, kız kardeşinin bulunduğu yer sadece birkaç mil ötedeydi. Naomi telefonuna baktı ve ileriye işaret etti. "Kırmızı tente. Sanırım orası. Adının Rosa'nın Yeri olduğunu söyledi."

Küçük bir kafenin önündeki kaldırıma çıktım. Naomi aceleyle arabanın kapısını açtı. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Sizi burada bırakmayacağım. İkinizi de eve bırakacağım."

"Bize bir şey olmaz. Metroya ya da PATH'e nasıl bineceğini bilir."

"Kız kardeşin az önce bayıldı. Trene binmemesi gerekirdi." Ona düşünmesi için zaman vermedim. Onun yerine arabadan indim ve etrafta dolaştım. "Gel bakalım. Ayakları üzerinde duramıyorsa diye senden daha iriyim."

Naomi restoranın ön tarafında tek başına oturan kadına doğru bir hamle yapmasaydı bile hangi kadının bayıldığını bilebilirdim. Gri rengi ve zayıf bedeni *hasta olduğunu* haykırıyordu. Naomi'yi masaya kadar takip ederken bana hissettirdiklerinin yüzümde belirmesine izin vermemeye çalıştım.

Naomi eğildi ve kız kardeşinin önünde çömeldi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Bir süre uzanmam gerekiyor." "Pek iyi görünüyorsun, Frannie."

"Ben iyiyim. Doktor bunun olabileceğini söyledi. Tedavinin yan etkilerinin bir parçası."

"Bence hastaneye gitmelisin. Berbat görünüyorsun."

Frannie ayağa kalkmaya başladı ama tekrar koltuğa düştü. Hemen yanına koştum ve sandalyenin devrilmesini engelledim.

Naomi kaşlarını çattı ve bana baktı. "Bu Dawson. Patronum."

Kadın zayıf bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Yakışıklı pislik." "O benim." Sırıttım. "Ben de memnun oldum."

Naomi kıkırdadı ama eğildi ve destek için kız kardeşinin kolunu omzuna çekti. "Sana söylediğim şeyleri tekrarlamaman gerekiyor Frannie."

Bu kadının eve trenle dönmesinin imkânı yoktu. Onu ön tarafa park edilmiş arabaya götürmek bile büyük bir çabaydı. Tünelden geçip şehre döndüğümüzde uyuyakaldı ve biraz horladı.

"Keşke işten biraz izin alsa," diye fısıldadı Naomi. "İşi onu çok yoruyor. Tüm üç eyalet bölgesini dolaşmak zorunda."

"Ne iş yapıyor?"

"Satış işinde. Restoran POS sistemleri satıyor."

Işıklarda durduğumuzda omzumun üzerinden geriye baktım. "Şu anda pek bir şey yapmak için oldukça zayıf görünüyor."

"Biliyorum. Eve döndüğümüzde onu hastaneye gitmeye ikna etmeye çalışacağım. Kemoterapi gücünü yok etti."

"Çocuklara ne söyleyeceksin?"

Naomi içini çekti. "Eğer onu gitmeye ikna edebilirsem, sanırım onlara midesinin bulandığını, kötü bir şey yediğini söyleyeceğim."

Belli ki yeğenleriyle hiç tanışmamıştım ama çocuklar zekiydi. Babam tutuklandıktan sonra annemin bana her şeyin yoluna gireceğini, bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söylediğini hâlâ hatırlıyorum. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Yine de bu Naomi'nin vereceği bir karar değildi ve çocukken bana yalan söylenmesine dair deneyimimi paylaşmak sadece onun stresini . Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve arabayı sürdüm.

Şehir merkezindeki dairesinin önüne geldiğimde Frannie hâlâ arka koltukta uyuyordu. Yakınlarda park edecek bir yer yoktu ve ne kadar az yürümek zorunda kalırsa o kadar iyiydi. Bu yüzden dörtlüleri yakmak için düğmeye bastım ve bir UPS kamyonunun arkasına park ettim.

"Sizi burada bırakacağım. Ama onu hastaneye götürüp götüremeyeceğinizi görmek için bekleyeceğim. Eğer kabul ederse sizi bırakırım."

"Zaten yeterince şey yaptın. Eğer gitmesini , bir Uber çağıracağım. Kalmak zorunda değilsin."

"Ve onu yalnız mı

bırakayım?" "Hayır.

Onunla gideceğim." "Peki

ya çocuklar?"

"Hay aksi. Düşünmüyordum." Naomi dudağını çiğnedi. "Koridorun karşısında oturan yaşlı kadınla arkadaş. Bakalım onlara göz kulak olabilecek mi?"

"Her ihtimale karşı bir süre daha buralarda olacağım. Buraya park edemem ama belki kabul ettirirsin diye bloğun etrafını dolaşacağım. Aceleye gerek yok."

Naomi elini omzuma koydu ve hüzünle gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim, Dawson."

Naomi kız kardeşini nazikçe uyandırdı ve ben de kalbimi ağırlaştıran yavaş adımlarla binanın içinde kaybolmalarını izledim. İçeri girdiklerinde saatime baktım. Saat 4:15'ti, bu yüzden kız kardeşiyle konuşması için ona yarım saat vermem gerektiğini düşündüm. Eğer ondan haber alamazsam, belki gitmeden önce bir mesaj atardım.

Gerçi o kadar beklememe gerek kalmadı. Beş dakika sonra telefonum çaldı. Naomi'nin bana gitmemi söylemesini bekleyerek açtım. Ama söylediği hiç de bu değildi.

"Yardım edin! Kız kardeşim kan kustu."

Bölüm 17

DAWSON

"Peki çok suçlu tanıyor musun?"

Sayılamayacak kadar çok, evlat. Gerçi şu anda bana bir şüpheliymişim gibi bakan on yaşındaki bir çocuğa vermem gereken cevap muhtemelen bu değildi. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Teyzesi annesini kapıya kadar taşımış, ölümün yaklaştığından korkuyormuş gibi görünürken aynı anda zoraki bir gülümseme sunarak annesinin kötü suşi yediğini söylemişti.

"Birkaç tane biliyorum."

"Ted Bundy ile hiç tanıştın mı?" "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun, evlat?"

"Kırk mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bu retorik bir soruydu." "Ne sorusu?"

"Unut . Hayır, Ted Bundy ile hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce öldüğüne eminim."

"Yirmi dört Ocak bin dokuz yüz seksen dokuzdan önce mi doğdunuz?"

"Hayır."

Çocuk omuz silkti. "Oh."

"Ted Bundy o zaman mı öldü?"

Başını salladı. "Elektrik çarpmış." "Ve tüm bunları biliyorsun çünkü...?"

"Okumayı severim."

"Seri katiller hakkında mı?"

Tekrar omuz silkti. "Bazen."

"Ben senin yaşındayken *James ve Dev Şeftali*'yi okurdum."

"Sorun değil. Herkes akıllı olamaz."

Kaşlarım çatıldı. Bu küçük pislik az önce bana aptal mı dedi? Dediğinden oldukça emindim.

"Peki annemin gerçekten nesi var?"

Lanet olsun. Naomi bebek bakıcılığı için beni burada bırakırken gergin görünmekte haklıydı. Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Teyzen kötü suşi yediğini söyledi."

Bana *saçmaladığımı* haykıran bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

Koltuktan kalktım. "Akşam yemeği yediniz mi?"

"Hayır. Annem sokağın aşağısındaki Razzle'dan sipariş verecekti." "Razzle, dondurmacı mı?"

"Pazartesi günleri akşam yemeğinde yeriz."

Şimdi sıra gelmişti. Çocuk inledi. "Peki. En azından pizzaya ne dersin?"

"Kız kardeşin pizza sever mi?"

"Kim pizza sevmez ki?"

"Bilmiyorum. Belki süt ürünleri tüketmiyorsundur ya da vegan falan." "Teyzem iyidir ama yemek zevki yoktur."

Gülümsedim. "Joe's'tan bir Sicilya'ya ne dersin, üstünde köfte olsun?"

Kırk dakika sonra üçümüz masada oturuyorduk. Pekâlâ, Teknik olarak dört kişiydik, çünkü Leonardo bir sandalyenin üzerine atlamıştı ve şu anda bir insan gibi oturmuş bizi izliyordu. Molly'nin hâlâ ilk diliminin yarısı kalmıştı ama Ryder bana ayak uyduruyordu.

"Küçük bir çocuk için gerçekten de tıkinabiliyorsun," dedim. "Ben küçük değilim. On yaşıdayım."

"Doğru ya. Evet, özür dilerim."

Pizzasının üstünden dilimlenmiş bir köfte çıkardı, başını arkaya yatırdı ve ağzına atmadan önce et parçasını sallandırdı. "Naomi Teyze'yi öpersen, et yedikten sonra dişlerini fırçaladığından emin ol," dedi çiğnerken.

"Uh, tamam. İpucu için teşekkürler... Sanırım?"

"Anneme biftek nefesinin onu kusturduğunu söylediğini duydum."

Kıkırdadım. "Sanırım bu konuşmayı duymaman gerekiyordu."

"O zaman daha sessiz konuşmalılar. Bazen senin hakkında da konuşuyorlar." "Öyle mi? Ne diyorlar?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya uzattı. "Size on dolara patlar."

"Sana pizza aldım." "Para yoksa, bilgi de yok."

Pizza kutusunu kapattım. "Bir dilim daha istersen sana on dolara patlar."

Çocuk sırttı. "Zaten doydum."

"Elbette öylesin."

"Poker mi oynuyorsun?"

"On yaşında bir çocukla olmaz."

Bebek bakıcılığı yaptığım iki saat boyunca bir cümleden fazla konuşmayan Molly şimdi gülümsüyordu. "Seni dövmesinden mi korkuyorsun?"

Bu noktada olabilirdim... "Tabii ki hayır."

Ryder üçüncü diliminin son lokmasını da çiğnemeyi bitirdi. "Size on dolara bilgi satmama izin vermeyecekseniz, en azından biraz para kazanmama izin verin."

"Sanırım ben almayacağım, teşekkürler."

Yemekten sonra ortalığı topladıktan sonra, sırada ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Molly ve Ryder oturma odasına gitmiş, televizyon seyretmek ve iPad'leriyle oynamakla meşguldüler.

"Yapacak ödeviniz var mı?" Ben sordum.

Ryder başını salladı. Her ne yapıyorsa kafasını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi ama yine de yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görebiliyordum. "Yaz mevsimindeyiz. Avukatların zeki olması gerektiğini sanıyordum."

Adamım, bu çocuk ele avuca sığmıyor. "Okulda değilsen bütün gün ne yapıyorsun?"

Hâlâ başını kaldırmadı. "Ben bilgisayar kampına gidiyorum, Molly de aptal bir sanat şeyine gidiyor."

"Sırf sen sevmiyorsun diye aptalca değil," dedi kız kardeşi.

Ryder omuz silkti. "Benim için öyle."

"Çünkü *sen* aptalsın."

Ryder sonunda başını kaldırdı. "Toplama bile yapamayan ben değilim."

"Ekleme yapabilirim! Sadece senden daha yavaşım! Annem hızın önemli olmadığını söyledi."

"Evet, çünkü annem bize asla yalan söylemez. Sadece son zamanlarda çok fazla kötü suşi yedi."

Molly'nin gözleri yaşlarla doldu. "Her şeyi bilmiyorsun!"

"Belki bilmiyorum. Ama senden daha çok şey biliyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ." Ellerimle işaret ettim. "Kavga etmeyi bırakın. Siz ikiniz kaçta yatıyorsunuz?"

Tabii ki Molly, Ryder'ın "on bir" dediği anda "sekiz buçuk" diye cevap verdi. Kızı işaret ettim. "Sanırım onun sözüne güveneceğim."

Bu. Neden gidip dişlerini fırçalamıyor ve yatmaya hazırlanmıyorsun?"

Ryder bileğime baktı. "Bilekliğin doğru."

Kırk beş dakika sonra, küçük yaramazlar ışıkları kapalı olan odalarındaydı. İkisinin de uyuduğundan şüpheliydim, muhtemelen ikisi de anneleri için çok endişeleniyordu. Annenizin lösemi olduğunu bilmek mi yoksa lösemi olabileceğini *hayal* etmek mi daha kötü olurdu emin değildim. Aynı durum değildi ama babam tutuklandıktan sonra en kötü senaryoları düşündüğümü hâlâ hatırlayabiliyordum. Ölüm cezası alacağını düşünmüştüm çünkü kimse bana gerçeği söylemiyordu. Yetişkinler bazen çocukları karanlıkta tutarak onları koruduklarını düşünürlere ama aslında tek yaptıkları onları korkutmak ve güvenlerini kaybetmektir.

Saat on birde telefonum bir mesajla çaldı.

Naomi: Bunu uzun sürdüğüm için çok üzgünüm. Kız kardeşimi kabul ediyorlar ama müsait yatakları yok, bu yüzden koridorda bir sedyede yatıyor. Bir odaya girene kadar onu yalnız bırakmak istemiyorum.

Ben de cevap yazdım.

Dawson: Sorun değil. İstedğin kadar zaman alabilirsin. Gitmem gereken bir yer yok.

Küçük halkaların etrafta zıplamasını izledim.

Naomi: Sana yeterince teşekkür edemem. Çocuklar nasıl? Ryder ile kağıt oynamaman konusunda seni uyarmayı unuttum. Beş yaşındayken kendi kendine kağıt saymayı öğrendi ve okulda çocuklardan para sızdırdığı için başı derde girdi.

Gülümsedim.

Dawson: Beni oynatmaya çalıştı ama reddettim. İkisi de şimdi uyuyor.

Naomi: Harika, teşekkürler. Oturma odasındaki puf açılıyor. Üstteki minder kalkıyor ve uyumak isterseniz içeride battaniyeler ve yastıklar var. Kanepe oldukça rahat. Ben orada uyuyordum. En kısa sürede geri döneceğim.

Dawson: Acele etme. İyiyim. Gerçekten.

Uykuya dalacağımı sanmıyordum ama otururken uyuyakalmış olmalıyım çünkü irkilerek uyandım ve gece 1 gibi bir yerde bir tarafa düştüm. Yarın oldukça dolu bir gün geçirecektim ve bütün gece ayakta kalmak yirmili yaşlarımdaki başındaki gibi bir şey değildi, bu yüzden uykuyla daha fazla savaşmak yerine sediri açıp bir battaniye ve yastık çıkardım. Ayakkabılarımı çıkarıp gerçek bir uyku çekmeye çalıştım. Ama ilk büyük nefesimde burnuma hindistan cevizi kokusu doldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Bu sefer hayal görmüyordum.* Ofiste birkaç kez yakaladığım bir kokuydu ve bu yastıktan geldiğine emindim.

Başımı çevirdim, burnumu yumuşaklığa soktum ve derin bir nefes çektim. Gözlerim kapandı. *Kesinlikle hindistan cevizi.* İkinci bir nefes aldım, hatta

Gerçi emindim, çünkü çok güzel kokuyordu. *Kesinlikle çok lezzetliydi.* Başka bir şeyle karışmış temiz bir koku - vanilya olabilir - ama ana kokunun hindistan cevizi olduğu konusunda hiçbir hata yoktu. Ve yastığın üzerindeydi, yani bir yüz kremi ya da parfüm, hatta muhtemelen bir şampuan olmalıydı. Ve eğer ben kokuyu aldıysam, burada yatan kişinin kafasının da kokuyu almamış olmasına imkân yoktu. Yine de Naomi ona bu kokuyu sürüp sürmediğini sorduğumda bana delirdiğimi düşündürmüştü.

Uzun süre rahatlamaya ve görmezden gelmeye çalıştım ama her nefes alışımında koku beni daha da meraklandırdı. Sonunda battaniyeyi geri çektim ve banyoda biraz keşif yapmaya karar verdim. İlk durağım lavabo oldu. Bir şişe Softsoap antibakteriyel el yıkama suyu vardı. Kaldırdım ve burnuma götürdüm. *Kesinlikle bu değil.* Sonra aynalı ecza dolabını açtım. İçinde her zamanki gibi diş macunu, gargara, deodorant, yara bandı, birkaç ilaç vardı ama hindistan cevizi kokulu bir şey yoktu. Duşa döndüm ve koyu mor perdeyi geri çektim. Fayansın içine iki raf yerleştirilmişti. İlkinde şüpheli bir şey yoktu, bu yüzden umudumu kaybetmeye başladım. Sonra ikinci raftaki ilk plastik şişeyi aldım ve etiketini okumak için çevirdim.

Bumble and Bumble Crème de Coco Şampuan.

Etiketinde kocaman bir hindistan cevizi bile vardı. Burnuma götürdüm ve bir nefes çektim.

Mmmm... İşte buydu. Her zamanki gibi, koku ağzımı sulandırdı. Gerçi şu anda ağzımı sulandıran şey *yemek* değildi. Koku şimdi bana onu giyen kadını düşündürüyordu. *Naomi biliyor olmalı. Bunu bilerek yapıyor olmalı.*

Elimde şişeyle uzun süre öylece durdum, kafamda rastgele sorular dönüp duruyordu. Hepsinin başında, *neden bu konuda yalan* söylediği geliyordu.

Sanırım yeterince masum olabilirdi. Belki de koku alma duyusu o kadar iyi değildi. Kadınlar hazırlanırken yarım düzine ürün kullanırdı, bu yüzden belki de duş rutinini bitirdiğinde diğer kokular daha belirgindi.

Belki de buydu. Belki de bu şişenin içinde hindistan cevizi olduğunu bile bilmiyordu.

Ama şişeyi rafa geri koyduğumda gözüme başka bir şey çarptı. *Başka bir şişede bir hindistan cevizi.* O küçük rafa dört farklı ürün sıkıştırılmıştı. Onları teker teker aldım.

*Bumble and Bumble Crème de Coco Saç Kremi Native
Hindistan Cevizi ve Vanilya Vücut Yıkama*

Son madde sıkma şişesinde değildi; bir kavanozdaydı.

Dr. Teal'in Hindistan Cevizi Yağlı Shea Şekerli Vücut Ovması

Bir kez gözden kaçmış olabilir ama hindistan cevizli *dört* ürün? Bu kesinlikle kasıtlıydı. Şimdi neye daha çok sinirlendiğimden emin değildim, en sevdiğim yiyecek gibi kokan şeyler almak için kendi yolundan çıkmış olması mı, yoksa bu ürünleri seksi vücudunun her yerine sürdüğü düşüncesi mi?

Hay sikeyim.

Banyodan çıkmam, bu kokulardan uzaklaşmam ve onun kendine çıplak dokunduğunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu, yoksa sertleşmeye başlama ihtimalim vardı. Ve iki küçük çocuğa bakıcılık yaparken bu *hiç* de iyi bir şey değildi.

Ben de oturma odasındaki kanepeye geri döndüm. Bir süre sonra - Naomi'nin vücudunun her yerine hindistan cevizi kokuları sürmesinin ne anlama geldiğini en az bir iki saat düşündükten sonra - uykuya daldım ve yanağımda yumuşak bir elle uyandım.

"Dawson?"

Gözlerim çırpınarak açıldı. Bir an için kafam karıştı. Naomi'nin yatağımda olduğu bir rüya mı görüyordum? Sonra evde olmadığımı ve tüm giysilerimin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Bundan daha iyi rüya görürdüm. Dirseklerime kadar doğruldum ve gözlerimdeki içkiyi sildim. "Saat kaç?"

"Saat altı buçuk. Seni uyandırmak istemedim ama bu sabah mahkemede olman gerektiğini biliyorum. Eve yaklaşık bir saat önce geldim."

Arkasından içeri süzülen güneş gözlerimi kısmama neden oldu. "Kız kardeşin nasıl?"

"O iyi. Stabil. Kemoterapi nedeniyle trombosit sayısının düşük olduğunu söylediler, bu da kanının pıhtılaşmasını zorlaştırıyor. Görünüşe göre birkaç gündür kusuyormuş, bu yüzden içi gergin ve morarmış."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Kahretsin. Bunun için ne yapıyorlar?"

"Ona trombosit infüzyonu yapmaya başladılar. Bunun faydası olacak ama kim bilir ne kadar süre kemoterapiyi kesmek zorunda kalacaklar ki bu çok kötü. O sadece tüm bunları geride bırakmak istiyordu."

"Özür dilerim. Bu çok zor. Kız kardeşinizin hasta olduğunu söylemişsiniz ama bunu görmek ve duymak farklı şeyler."

"Birkaç aydır kemik iliği listesindeydi ama şimdi durum daha kritik. Vücudu artık enfeksiyonla savaşmak için ihtiyaç duyduğu yeni kan hücrelerini üretemiyor." Naomi gülümsemeye zorladı. "Her neyse, yaptığın her şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum - onu almak için beni Jersey'e götürmen ve sonra kapıdan çıkarken zar zor tanıştırdığın iki çocuğa bakıcılık yapman."

Göz kırptım. "Bana teşekkür etmenin birkaç yolunu bulabilirim."

Naomi güldü. "Eminim yapabilirsin. Ama cidden, gerçekten minnettarım, Dawson. Özellikle de bütün gün sana tavır yapmışken."

Onun ruh halini unutmuştum. Sanki çok uzun zaman önceydi. "Dün sorun bu muydu? Kız kardeşin için mi endişeleniyordun?"

Naomi dudağını dişledi. "Hayır." "O zaman neler oluyordu?"

"Haklıydın ve bunun için sana çok kızmıştım."

Dudağım büküldü. "Ben her zaman haklıyım. Biraz daha açık olmanız gerekecek."

Kıkırdadı. "Bunu , değil mi? Hasta kardeş kartını çektiğimde bile."

"Hayır. Eğer sana yumuşak davransaydım, ben ben olmazdım." "Doğru."

"Peki hangi konuda haklıydım?" "Simon. Beni öpmeye çalıştı."

Çenem kesildi. "Ve seni öpmesini istemedin mi?" "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ona hayır dediğinizde geri çekildi mi?"

Başını salladı. "Bu konuda iyiydi. Sadece senin haklı olman beni kızdırdı."

"Bir kadına ilgi duyan bir erkek onun arkadaşı değildir."

"Hâlâ hatalı olduğunu düşünüyorum ve bu her zaman böyle değildir. Ama bu sefer haklıydın."

Pantolonumun cebine elimi attım. "Bekle, telefonumu çıkarayım da son söylediğini kaydedeyim."

Tekrar gülümsedi ve bu kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. Naomi bir an için hasta kız kardeşini, bakmak zorunda kalacağı iki küçük çocuğu, arkadaşı olduğunu sandığı pisliği ve avukatlık lisansını kaybettiğini unutmuştu. Gülümsemesi çok güzeldi. Ve bunu ona vermekten başka bir şey istemiyordum - sadece birkaç tane bile olsa

unutmanın anları. Beni yanlış anlama, ona unutturmak isterdim.
başka yollarla da. Ama alabildiğimi alırdım.

Naomi esnedi ve ben burada kalıp ona şakalar yapmayı tercih etsem de - yüzündeki o güzel gülümsemeyi korumak için ne gerekiyorsa yapsam da -Dışarı çıkmam gerektiğini hatırlattı. Uyuması gerekiyordu ve ne yazık ki benim de mahkemeye gitmem gerekiyordu.

Ellerimi kalçalarımaya vurduğum ve ayağa kalktım. "Artık gitmeliyim."

Naomi de ayağa kalktı. "Tamam. Daha fazla iyilik istemekten nefret ediyorum ama Molly ve Ryder'ın yaz kampları dokuz buçuğa kadar başlamıyor. Bugün 10'dan 6'ya kadar çalışsam sorun olur mu?"

"Bugün izinlisin. Daha uyumadın bile."

"Ben iyiyim. Kız kardeşim uyuyakalınca bir sandalyeye tırmandım. Sadece onları benim için bırakacak kimsem yok. Frannie onları alması için baldızını arayacak, böylece daha geç saatlere kadar çalışabilirim. Sadece başlangıç ve bitiş saatlerimi biraz değiştirmem gerekiyor."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama bence evde kalıp biraz dinlenmelisin. Daha sonra kız kardeşini ziyarete git."

"Ben gerçekten iyiyim. Öğle yemeğinde onu görmek için uğrayabilirim." Naomi elini koluma koydu. Bu, zar zor uyanan bedenimin canlanmasına neden oldu. "Tekrar teşekkürler, Dawson."

"Ne zaman istersen, bebeğim."

Beni kapıya kadar geçirdi. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi düşündüm."

"Öyle mi?"

"Annemin hindistan cevizli ters çevrilmiş keki. Biz çocukken hep yapardı. Kız kardeşimde tarif kutusu var. Eminim oradadır."

Banyoda bulduğum şey hakkında bir şeyler söylemek istiyordum. Ama şimdi sırası değildi, yine de sırası gelene kadar biraz eğlenebilirdim. Onunla göz göze gelince gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor. Hindistan cevizi gibi kokan *her şeyi* yiyeceğimi biliyorsun."

Bölüm 18

NAOMI

"Kız kardeşin nasıl?" Dawson ertesi gün öğleden sonra mahkemeden dönerken masama uğradı.

"Durumu çok daha iyi. Bugün ona ikinci bir kan nakli yaptılar ama rengi düzeldi ve şimdiden çok daha fazla enerjisi var. Yine de onu en az bir gün daha tutacaklar."

"İş açısından ne yapman gerekiyorsa onu yap. Çocuklarla ilgilenmek için evde olman, çalışma saatlerini değiştirmen ya da yarım gün çalışman gerekiyorsa, sorun değil."

Gülümsedim. "Çok tatlısın. Ama Cynthia, Frannie'nin baldızı, birkaç günlüğüne kalmaya geldi. İkimizle birlikte normal saatlerimde çalışmam sorun olmaz. Yine de teklifin için minnettarım."

Dawson başıyla onayladı. "Sadece bir uyarı, şimdi eski kocasıyla birlikte gelen bir müşterim var. Bir ipotek aracılık şirketine sahipler ve her ikisi de ipotek dolandırıcılığından suçlanıyor. O sırada hala evliydi, ancak dava iki yıldır sürüyor ve ayrıldıklarından beri daha da karmaşık hale geldi. Daha da kötüsü, altı ay önce bana boşanacaklarını söylediklerinde, birlikte suçlanmalarına rağmen ayrı avukat tutmalarını tavsiye ettim. Şimdi *Emily* karısını temsil ediyor. Bu yüzden eğlence dolu bir öğleden sonra olacak."

"Aman Tanrım. Evet, kulağa ilginç bir dinamik gibi geliyor. Hazırlanmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Ama yarın görüşeceğim yeni bir müşteri adayı var. Belki onun hakkında biraz araştırma yapar ve ne bulduğunu bana bildirirsin? Yeni biriyle anlaşmadan önce biraz durum tespiti yapmak isterim, böylece potansiyel olarak neye bulaştığımı görür ve geldiklerinde ne tür sorular soracağımı bilirim."

"Elbette."

"Teşekkürler. İsmi ve davası hakkında bildiklerimi size e-posta ile göndereceğim."

Yarım saat sonra, resepsiyon görevlisi müvekkilinin eşinin avukatıyla birlikte burada olduğunu söylemek için zili çaldığında Dawson telefondaydı. Yardım edebileceğimi düşündüm.

ve onları konferans salonuna yerleştirdim, ben de karşılamak için dışarı ıktım. "Merhaba. Ben Naomi Heart. Dawson için çalışıyorum."

Müvekkil olduğunu tahmin ettiğim kadın ayağa kalktı. Ama avukatı telefonuna bir şeyler yazmakla o kadar meşguldü ki başını kaldırıp bakmadı. Bekledim. Emily sonunda burnunu hücresinden çıkardığında birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen..."

Gölümsedim ve elimi uzattım. "Seni tekrar görmek güzel, Emily."

Dudağını hırıldayarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve elimi bekletti. "Neden buradasın?"

"Dediğim gibi, Dawson için çalışıyorum. Avukat yardımcısıyım."

Kıkırdadı. "Oh, bu çok zengin. şehirdeki tüm avukatlara başvurdu ve yardım almak zorunda mı kaldı?"

Yardım mı? Bu kadının gerçekten de kıkırda kocaman bir sopa vardı. Gerçi bir iş yerindeydim, bu yüzden yemi yutmayacaktım. Bunun yerine, yarışmaya yakışır en iyi gülümsememi sundum. "Neden size konferans odasını göstermiyorum?"

Gözleri kısıldı. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Onu görmezden geldim ve müşteriye baktım. "Bu taraftan lütfen."

İkisi konferans salonuna oturduktan sonra, Dawson'a geldiklerini haber vermek için izin istedim. Kapıda Emily beni durdurdu.

"Kremalı ve şekerli bir kahve alacağım."

Sorduğumdan değil... Yine de bir kez daha gülümsedim. "Elbette. Peki ya siz Bayan Webber?"

"Benim için bir şey yok, teşekkürler."

Acele etmem gerektiğini düşünmediğim için önce Dawson'ın ofisine gittim. Hâlâ telefonla konuşuyordu ama parmağını kaldırarak beklememi söyledi. Gözleri ayaklarımdan yüzüme doğru süzüldü. Benimkilerle karşılaşınca sırttı. Beni süzdüğünü gizlemeye çalışmamasını ve sonundaki gülümsemesinin gördüğünü beğendiğini göstermesini tuhaf bir şekilde ferahlatıcı buldum. Belki de son zamanlarda yeterince uyumadığım için sayıklıyordum.

Dawson telefondaki kişiyle vedalaştı, telefonunu kapattı ve masasının üzerindeki kâğıt yığınının üzerine attı.

"Bayan Webber burada, avukatıyla birlikte, sizin için çalıştığımı öğrenince pek de mutlu görünmedi."

Dawson kaşlarını çattı. "Ne dedi o?"

"Önemli bir şey değil. Sadece beni küçük hissettirmeye çalıştı."

"Özür dilerim. Yakın zamana kadar kim olduğunu nasıl fark etmediğime dair hiçbir fikrim yok." "Sorun değil. Beni rahatsız etmiyor. Aslında bunu eğlenceli buluyorum."

"Emily mi? Eğlenceli mi? Doğru kişiyi bulduğuna emin misin?"
Gülümsedim. "İnsanları kendinden aşağı hissettirmek istiyor ama bunu sadece kendine güveni olmayan biri yapar."

"Onu ."

"Bu arada sana *pislik* bileziği yaptı mı?" Dawson'ın dudaklarının kenarları aşağı doğru döndü. "Hayır."

Tamam o zaman. Omzumun üzerinden işaret ettim. "Onları konferans odasına koydum. Ama acele etmeyin. Bay Webber henüz gelmedi."

"Teşekkürler. Resepsiyon görevlisine buraya geldiğinde onu geri getirmesini söyleyeceğim." "Tamam. Emily'ye kahve getirmeliyim."

"Ona biraz ikram ettin mi?"

"Hayır. Bana nasıl istediğini söyledi."

"Müşteri kahve istedi mi?"

Başımı salladım.

Dawson bir dosya aldı ve kapıya doğru ilerledi. "O zaman hepimiz çıktık. Emily'ye haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Saatler sonra, bugün için ayrılmaya hazırlanıyordum. Eve, çocukların yanına gitmeden önce durup kız kardeşimi ziyaret etmeyi planlıyordum. Dawson hâlâ Webber'lar ve Emily ile birlikte konferans odasındaydı. Daha önce koridorda yüksek sesler yankılanmıştı ama son bir saattir oldukça sessizdi. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp masamı düzelttikten sonra kadınlar tuvaletine yöneldim. Oraya ulaşmak için konferans odasından geçmem gerekiyordu. Dawson'ın sırtı cama dönüktü ama yakın zamanda işlerini bitirecek gibi görünmüyordu. Kâğıtlar masanın üzerine dağılmıştı. Muhtemelen ayrılmadan önce ona bir not yazmam gerekecekti.

Banyoda kendimi bir kabine kilitledim ve mesanemi boşalttım. Dışarı çıktığımda, Emily'yi makyaj masasına yaslanmış tırnaklarını incelerken bulduğumda hâlâ gömleğimi içeri sokuyordum. Konuşurken başını kaldırıp bakmıyordu. Bu ona özgü bir şeymiş gibi görünüyordu.

"Kadın kadına bir kamu hizmeti olarak buradayım," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım, ilgimi çekmişti, yine de entrikadan çok korkutmaya çalıştığından şüphelenmiştim. "Öyle mi?"

"Çok iyi . Ama sakın aşık olma."

Kıkırdadım. "Endişenizi anlıyorum ama sizi temin ederim ki bu bir sorun değil."

Makyaj masasını itti ve dik durdu. Bu kadın çok hesapçıydı. Sözleri işe yaramadığında beni küçük hissettirmek için cüssesini kullanmaya çalışıyordu.

"Bağlanamaz. Ona zarar veren kadın hepimiz için onu mahvetti. Bu gerçekten utanç verici."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki ona tam olarak kim zarar verdi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım. Onunla yatmadın ama yine de kötü hissediyorsun."

"Bu konuşmayı neden yaptığımı bile bilmiyorum ama Dawson'la yatıp yatmadığımı nereden biliyorsun?"

Emily arkasını döndü. Aynaya doğru eğildi ve yansımama şeytani bir sırıtış fırlatmadan önce rujunu düzeltmek için işaretçisini kullandı. "Çünkü geceyi burada geçirseydi adını biliyor olurdun."

Bölüm 19

DAWSON

15 yıl önce

"Reed, geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tekrar sınıfa baktım ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama bir şekilde olduğum yere çakılıp kalmıştım.

"*Reed*, gidelim artık!" Ben bağırdı. "Yoksa bugün kaptan benim ve takımımızı ben seçerim."

Ona salladım. "Sen . Birazdan seninle buluşacağım."

Başını salladı ama spor salonunda gözden kayboldu. Ayda iki kez perşembe günleri sekizinci sınıfların *boş* zamanı olurdu. Aslında serbest değildi, çünkü okulu falan terk edemiyorduk, ama yapmak istediğimiz aktiviteyi seçebiliyorduk. Arkadaşlarımla geçen sefer spor salonunda basketbol oynamıştık, ama okul ayrıca eğlenceli hale getirmeye çalıştıkları bir dizi ders de sunuyordu, örneğin öğrencilerin takımlarda yer aldığı ve şarkıların adlarını ve çıktıkları yılı tahmin ettikleri müzik takdiri gibi.

Şu anda baktığım odanın içinde ne tür bir faaliyet olduğundan emin değildim ama katılan herhangi bir erkek yoktu. Ben hâlâ kapıda dururken Bayan Kline geldi. Geçen yıl ev ekonomisi dersine girmişti.

"Dawson? Bugün bize katılacak mısın?"

"Uhhh..." Koridordan aşağıya, spor salonuna açılan çift kapıya baktım ve sonra tekrar sınıfa döndüm. Odanın bir tarafında bir düzine kız oturmuş gülümsüyor ve gülüyordu, diğer tarafta ise Bailey tek başına oturuyordu. Arkadaşlarımla basketbol oynamak istiyordum ama bir şekilde kendimi başımı sallarken buldum. "Evet, dizim beni rahatsız ediyor, bu yüzden bugün çocuklarla oynamayacağım."

Bayan Kline odaya ondan önce girmem için elini uzattı. "Harika. İçeri buyurun."

İçeri girdiğimde, orada olduğunu fark etmediğim Allie Papadopoulos da dahil olmak üzere tüm başlar bana döndü. Güzel gözleri

. "Dawson? Bu derse giriyor musun?"

Omuz silktim. "Tabii, neden olmasın?"

Kızlar kıkırdadı. "Senin arkadaşlık bileziği takacak tipte biri olduğunu düşünmemiştim," dedi Allie. "Yoksa sana çoktan bir tane verirdim."

"Arkadaşlık bileziği mi?"

Bayan Kline bana plastik bir kutu uzattı. "Bu bir takı yapma dersi. Bunu bilmiyor muydun?"

Hayatımı sikeyim. Neden bu aptal bir müzik olmasın ki? Yine de kendini neye bulaştırdığını bile bilmeyen bir aptal gibi görünmek istemedim. Bu yüzden başımı salladım. "Annemin doğum günü yaklaşıyor. Ona bir şeyler yapabileceğimi düşündüm."

Odada bir *ahhh* korosu oluştu ve seksi Allie yanındaki masayı okşadı. "Bu çok tatlı. Gel buraya otur, sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Ona doğru yürümeye başladım, gözlerim Bailey'ninkilerle karşılaştığında bir an için burada kalma nedenimi unutmuştum. Allie'ye cevap vermeden önce iki kızın arasına baktım. "Teşekkür ederim. Ama sanırım ben şuraya oturacağım."

Yanına gittiğimde Bailey'nin gözleri büyüdü. Ama oturduğumda, yüzünde mutlu olduğunu düşündüğüm ifade başka bir şeye dönüşmüştü - oldukça kızgın bir ifadeye. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Görünüşe göre aptal bir bileklik yapıyorum."

Çenesini kızlara doğru kaldırdı. "Neden onlarla oturmuyorsun?"

"Neden buraya oturamıyorum? Sende bit mi var?" Gözleri

kısıldı. "Biliyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyorsun?"

"Alopesi olmadığımı." "Yok mu?"

Gözlerini devirdi. "Çok iyi bir yalancı değilsin." "Bilip bilmememin ne önemi var?"

"Çünkü senin sempatini istemiyorum."

"Sana sempati duyduğumu kim söyledi?"

"Bu yüzden sana kirpiklerini kırpan seksi kızla değil de burada oturuyorsun, değil mi?"

"Hayır." Çok hızlı cevap *verdim*.

Bailey dudaklarını büzdü. "Tamam, o zaman neden benimle oturuyorsun?"

Bir neden bulmaya çalıştım - herhangi bir *neden* - *ama* en azından gözlerim keman çantasını bulana kadar tamamen boştu. "Sana iyi davranırsam bana keman dersi verebileceğini umuyordum."

"Keman mı çalıyorsun?"

"Henüz değil ama hep ."

Zaten kısık olan gözleri, saçmalık seviyemi değerlendirirken yarıklara dönüştü. "Yani bana acıma arkadaşlığı vermiyorsun, beni kullanıyorsun?"

Hileli bir soru gibi gelmişti ama ikincisini tercih edeceğini düşündüm. Pisliğin teki olduğumu anlatmak için genişçe gülümsedim. O kadar da zor değildi, çünkü genelde öyleydim. "Evet, sanırım öyleyim."

Bailey'nin cevabımı sindirmesi bir dakika sürdü ama sonunda sırttı. "Tamam, ama burada arkadaşlık bilezikleri yapıyoruz ve sen kendininkini takamazsın çünkü bu kötü şans getirir, bu yüzden değiş tokuş yapacağız ve sana ders vermemi istiyorsan her gün sana yaptıklarımı takmak zorundasın."

Milyonlarca bilezik takıp arkadaşlarınızla takas etme çılgınlığını anlamıyordum ama Ben bile birkaç tane takıyordu, bu yüzden çok da değildi. Omuz silktim. "Ne gerekiyorsa yaparım."

Sonraki kırk dakika boyunca şeffaf ipe bir sürü boncuk dizdim. Bayan Kline'in verdiği plastik kutuda farklı şekil ve renklerde harfler ve boncuklar vardı. Okuldaki pek çok kız, arkadaşlarının en iyi özelliklerinin ne olduğunu düşündüklerini bilezikler takıyordu; örneğin İngilizce dersinde yanımda oturan kız her gün üzerinde *sır saklar* yazan bir bilezik takıyordu. Becca Norris de üzerinde *gülen yüz* yazan sıcak pembe bir bileklik takıyordu. Bailey sadece adını heceleyecekti ve ben bunu berbat etmezsem şanslı sayılırdı. Çok fazla mavi kullandım çünkü geçen hafta her gün bu rengi giydiğini fark etmiştim. Ders bitiminde zil çaldığında, bileziğin uçlarını düğümlüyordum.

Bailey ayağa kalktı ve sırt çantasını omzuna aldı.

"Okuldan sonra doktor randevum var. Saat altı gibi yapabilirim, senin için uygunsa?"

"Yapmak mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdiden unuttun mu? Sana keman dersi veriyorum."

"Hayır. Evet, altı iyi. Zaten dört buçuğa kadar futbol antrenmanım var."

"Benimle bahçemdeki köpek kulübesinde buluş. Adres 210 Oak."

"Ne?"

"Köpeğimin bahçede büyük bir evi var. Annemin etrafımda dolanmadığı, gidebildiğim tek yer orası. Bazen öğleden sonraları oraya çıkıyorum. Çit kilitlenmiyor. Sadece arkadan dolaş."

"Köpek beni ısıracak mı?"

Yaptığı bilezik sallanırken elini uzattı. "Hayır, Moose kendi gölgesinden korkuyor. Değiş tokuşa hazır mısın?"

"Benimkini doğru düğümlediğimden emin değilim, o yüzden kontrol etmek isteyebilirsiniz. Aksi takdirde, bir sonraki dersinde kendini yerde boncuklarla bulabilirsiniz." Karşılıklı konuştuk ve Bailey kapıya yöneldi. "Anlaşmamızı unutma!" diye bağırdı arkasına bakmadan. "Bunu takmak zorundasın."

Bu bana bir hatırlatmadan çok bir meydan okuma gibi gelmişti, belki arkadaşlık bileziği takamayacak kadar havalı olduğumu düşündüğümü varsaymıştı. Yine de sırt çantamı aldım ve kapıdan çıkarken lastiği elimden üzerinden bileğime geçirdim.

Ona baktığımda Bailey Anderson'la gerçek arkadaş olacağımızı ilk kez fark etmiş olabilirim. Çünkü bilekliğimde adım yazmıyordu. Onun yerine en iyi özelliğim yazıyordu. *Pislik*.

Bölüm 20

NAOMI

"Daha iyi görünüyorsun." Kız kardeşimin hastane odasına girerken gülümsedim. Frannie yatakta dik oturuyor, hastane önlüğü yerine normal kıyafetler giyiyor, televizyon izliyor ve dondurmaya benzeyen bir şey yiyordu.

"*Kendimi çok daha iyi hissediyorum.*" Strafor kabı portatif tepsinin üzerine koydu ve önündeki yazıyı görebilmem için kırmızı tişörtünü çıkardı. "Yeni kıyafetlerimi beğendin mi?"

"*İplik* mi? Bu kelimeyi kullanabilecek kadar havalı olduğunu sanmıyorum." Kıkırdadım ve gömleğinin üzerinde ne yazdığını okumak için eğildim. "Swab partisi gibi parti mi olur?"

"Bunu bana kemik iliği kayıt merkezindekiler verdi. Arkasında ücretsiz swab kiti alabileceğiniz web sitesi var. Sana da bir tane aldım ama seninkinin arkasında slogan ve web sitesi var. Parlak kırmızıyı seveceğini düşündüm ve belki annemin sana verdiği o koca kıcını New York sokaklarında yürürken ve bana bir donör bulurken kullanabiliriz."

Güldüm. "Gerçekten daha iyi hissediyorsun." "Yeni gibi iyiyim."

İçeri girerken koridorda onkoloğuyla konuşmuştum ve bunun doğru olmadığını biliyordum. Kan nakli sadece geçici bir yara bandıydı. Frannie'nin kemik iliği nakline ihtiyacı vardı, yoksa bu böyle devam edecekti. Ama morali yerindeydi ve bunu ona hatırlatarak moralini bozmayacaktım.

"Kanınızı almaya geldiler mi? Koridorda Dr. Stern'i gördüm ve taburcu edilmenin kan sayımınıza bağlı olduğunu söyledi."

"Henüz gelmedi. Ama hematolog gerçekten çok tatlı ve gelir. Bluzunun bir düğmesini daha açmalısın. Alyans takmıyor."

"Neden *bana* iyi bir doktor ayarlamaya çalışıyorsun? Sen de bekarsın."

Frannie kıs kıs güldü. "Tam bir avım. Otuz dört yaşında, iki çocuklu ve kanserli bir dulum."

"Tüm bunlara ve berbat müzik zevkine rağmen iyi bir avsın."

"Annem Barry Manilow albüm koleksiyonunu sana bırakmadığı için kıskanıyorsun."

Güldüm. "Onları sana bıraktı diye her gün çalmak zorunda değilsin."

"O bir neslin şovmeni."

"Evet, büyük büyükannemizin kuşağı. Sen çocuklarını gerçek müzikle tanıştırıyorum. Molly şimdiden Taylor Swift ve Gaga'yı mırıldanıyor."

"Gaga'dan bahsetmişken, benim küçük canavarlarım nasıl?"

Kız kardeşim yeniden kendisi gibi görüldüğüne göre, dürüst olma zamanının geldiğini düşündüm. "Onlara anlatmalısın Frannie. Ryder kesinlikle bir şeyler biliyor. Şimdi daha iyi hissediyorsun ama doktorlar sana bir donör bulana kadar bunun devam edeceğini söylediler. Bir dahaki sefere çocuklara ne anlatacaksın? Aynı suşi restoranına gittin ve yine mi hastalandın?"

İç çekti. "Biliyorum. Sadece onları korkutmak istemiyorum. C kelimesiyle başa çıkmak çok zor. Annemin yirmi yıl önce ilk kez hastalığa yakalandığını bize söylediği zamanı hâlâ hatırlıyorum. Yıkılmış ve dehşete düşmüştüm. Ve o zamanlar kafanızı korkunç resimler ve sonuç istatistikleriyle dolduracak bir Google yoktu."

"Anlıyorum ama yine de korkuyorlar. Ryder her zamanki sert adam rolünü oynuyor ama akıllı biri. Dawson bana ona senin *gerçekten* neyin olduğunu bile sorduğunu söyledi."

"Dawson ne dedi?"

"Kötü suşi. Sırası gelmeden bir şey söylemezdi."

Frannie bir nefes verdi. "Eve gittiğimde onlara söylerim."

"Bence yapılacak en doğru şey bu."

"Tamam, ama artık iç karartıcı konuşmalar yok. Tek yaptığım burada oturup bütün gün iç karartıcı şeyler düşünmek. Onkoloji koğuşu neşeli bir yer *değil*. Bana ilginç bir şeyler söyle." Bacaklarını yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. Bu onu çok genç gösteriyordu.

"Sulu mu? Hayatımda sulu olan hiçbir şey yok. Hatta sulu biftek bile yemiyorum."

"Patronun oldukça sulu."

Gülümsedim. "Dawson yakışıklı, evet." "O da senden hoşlanıyor."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Hoboken'den eve dönerken bayılmadan önce arka koltukta onu değerlendirebildiğiniz iki dakikadan mı?"

"Seni *Jersey*'e götürdü. New York'ta yaşayan çoğu erkek bir oral seks için bunu bile yapmaz."

Güldüm. "Dawson iyi bir insan. Sadece bunu görmek için kendime izin vermem biraz zaman aldı."

"Neden görmek istemeyesin ki?"

"Çünkü ondan delicesine etkileniyorum."

"Çekici ve iyi bir insan. Bu pek de kötü bir kombinasyon sayılmaz."

İçimi çektim. "Dawson ilişki kuracak bir tip değil ve ihtiyacım olan son şey tekrar incinmek."

"Brad'le beri erkeklerle çıkıyorsun." "Biliyorum. Ama Dawson gibilerle değil."

"Dawson'da olup da diğerlerinde olmayan ne var?"

Kız kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Her şeye."

"Vay canına. Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Onun hayatımda önemli bir yer edinme potansiyeline sahip olduğunu düşünüyorum ve bu beni çok korkutuyor."

"Bir ilişkiye atlamak konusunda neden çekingen davrandığını anlayamıyorum. Biliyorsun, babam annemi teşhis konulduktan bir hafta sonra terk etti, hayatımın aşkı bir araba kazasında öldü ve beni iki küçük çocukla bıraktı ve eski nişanlın ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti." Gülümsedi. "Bunların hepsi kulağa çok olumlu etkiler gibi geliyor."

Kıkırdadım. "Sen böyle söyleyince, sabahları kıcımlı yataktan kaldırdığım için şanslı sayılıyorum."

"Dinleyin, bazı çirkin şeyler yaşadık ve bazı zor dersler öğrendik. Ama benim öğrendiğim en önemli ders geçenlerde doktor lösemimin geri geldiğini söylediğinde geldi. Bu bana burada ne kadar kalacağımızı bilmediğimizi ve önemli olan tek şeyin sizi seven insanlar ve size huzur veren anılar olduğunu hatırlattı."

Kız kardeşimin eline uzanırken boğazımda tuz tadı aldım. "Beni ağlatamazsın. Eve Ryder'ın yanına gitmeliyim, o da şiş yüzümü görüp beni kırana kadar sorguya çekecek."

Frannie gülümsedi. "Bu çocuk tıpkı tanıdığım başka birine benziyor."

"Oh Tanrım." Güldüm. "Ben ve Ryder mı?"

Başını salladı. "O senin miniğin. En sevdiği teyzesi gibi avukat olursa hiç şaşırmam."

"Onun *tek* teyzesi. Ve ben artık bir avukat değilim."

Frannie bunu elinin tersiyle itti. "Anlambilim."

Kız kardeşimin gözlerinin içine baktım. "İyi olacaksın. Bunu tüm kalbimle biliyorum."

"Öyleyim. Ama sen de öylesin. Tekrar incinsen bile. Kendini toparlayacak ve doğru adamı bulana kadar denemeye devam edeceksin. Çünkü bir gün benim oturduğum yerde oturmak ve hayatta, bir erkekle ya da başka bir şeyle şansını denemediğin için pişmanlık duymak istemezsin. Elimizdeki tek şey bu, o yüzden en iyi şekilde değerlendirin."

Elini sıktım. "Deneyeceğim."

Frannie gülümsedi. "Hiçbir şeyde başarısız olmadığınızı düşünürsek, bence yapmanız gereken tek şey bu."

O gece Ryder ve Molly'yi henüz yatırmıştım ki cep telefonum çaldı. Arayan patronumdu.

Dawson: Yarın gelecek olan müşteriyle ilgili masamda bıraktığın durum tespit raporunu okudum. Adamın iki karısı olduğunu nasıl öğrendin?

Naomi: Kamu kayıtları araması. New York'ta evlenmesinden iki yıl önce Wyoming'de evlenmiş. Boşandığını ve kayıtların güncellenmediğini düşündüm. Bu yüzden Wyoming sicil memuruyla iletişime geçtim ve kontrol ettim. Boşanmaya dair bir kayıtları yoktu, bu yüzden bir tavşan deliğine girdim ve her iki kadının da Facebook sayfalarını buldum. Her ikisinde de onunla yakın zamanda çekilmiş fotoğraflar vardı. Hala yanlış olduğunu düşündüm, bu yüzden her iki kadını da aradım ve kocalarını sordum. Biri bu gece evde olacağını, diğeri ise Perşembe'ye kadar iş için şehir dışında olduğunu söyledi. Gerçekten iki kadınla evli olabilir.

Dawson: Dürüstlüğünün savunmasının önemli bir parçası olacağını düşünürsek, içeri girdiği anda bu soruyu soracağım. Derinlemesine araştırdığın için teşekkürler.

Naomi: Sorun değil. Eğlenceliydi.

Dawson: Kardeşin bu gece nasıldı?

Naomi: Çok daha iyi. Tekrar eski haline dönmüş gibi görünüyor. Doktor infüzyonların sadece geçici bir çözüm olduğunu söyledi. Kemik iliği nakline ihtiyacı var yoksa bu muhtemelen olmaya devam edecek. Vücudu artık kendi başına yeterli sağlıklı kan hücresi üretemiyor.

Dawson: Özür dilerim. Bir eşleşme bulana kadar onu tutacaklar mı yoksa taburcu mu olacak?

Naomi: Ayrılmadan hemen önce doktorlar kontrole geldiler. Trombosit sayısı gece boyunca aynı aralıkta kalırsa muhtemelen yarın eve gidebileceğini söylediler.

Dawson: Harika. Bunu duyduğuma sevindim. Eğer gününbirlik gitmeniz gerekiyorsa, sorun değil.

Naomi: Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Muhtemelen saat on bir ile on iki arasında hazır olacağını söylediler. Eğer sizin için uygunsa, erken geleceğim. Bu şekilde, taburcu olması birkaç saat sürerse, beşe kadar çalışırsam eve döndükten sonra hala tam bir gün geçirebilirim.

Dawson: Tüm günü buna ayırmana gerek yok. Ama ne yapmak istiyorsan onu yap.

Naomi: Teşekkürler. Emily ile öğleden sonranız nasıl geçti?

Telefondaki noktalar zıpladı, sonra durdu, sonra bir kez daha durmadan önce tekrar zıplamaya başladı. Telefonum çalmadan önce tam iki dakika geçmişti. Aslında çok uzun bir süre değildi ama şu ana kadar birbirimizi sürekli aramıştık.

Dawson: İlginçti.

Şimdi merakım daha da arttı.

Naomi: Nasıl yani?

Dawson: Gerçekten bilmek istiyor musun?

Kaşlarımın gerildiğini hissettim. Tabii ki hissettim.

Naomi: Neden yapmayayım ki?

Noktalar bir süre daha aynı zıplama ve durma hareketini yaptı.

Dawson: Diyelim ki onu düğünde kiskandırma çaban başarılı oldu. Ve daha fazlası.

Naomi: Sana kıskanç olduğunu mu söyledi?

Dawson: Gerek yoktu. Müşterilerimiz gittikten sonra onu masanızda çıplak otururken buldum. Bu her şeyi anlatıyordu.

Naomi: Ne oldu?

Dawson: Her zamanki gibi. İşler kızıştı.

Bölüm 21

DAWSON

Naomi ofladı. "Islık çalmayı keser misin lütfen?"

"Islık çaldığımı fark etmemiştim."

Kaşlarını çattı. "Sabahtan beri bunu yapıyorsun." "Özür dilerim."

"Her neyse."

Başımı salladım. Bugün içeri girdiğimden beri kapalı duruyordu. Yanıtları kısıktı ve ağzının kenarlarında kaşlarını çatan çizgiler vardı.

"Her şey yolunda mı, Naomi?"

"Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Bu sabah buraya geldiğinden beri bana tek kelimelik cevaplardan başka bir şey vermedin."

"Her şey yolunda. İşte, iki oldu." Elimdeki dosyaya dikkatle baktı. "Bir şey mi istemiştiniz?"

"Oh. Evet. Hausman'ın dilekçesiyle işiniz bittikten sonra, bu duruşma tutanağını inceleyip Bay Abrams'ın oğlundan bahsettiği tüm yerleri işaretleyebilir misiniz? Bay Abrams mahkum edildi ve temyizi gelecek hafta başlıyor. Savcılık oğlunu tanık listesine yeni ekledi, bu yüzden müvekkilimin söylediği her şeyi ezberlemem gerekiyor. Beş kiloluk bir transkripti okuyacak vaktim yok ve elektronik dosya kayıp, bu yüzden isim araması yapamıyorum."

"Elbette."

Gülümsedim. "İşte yine tek kelimelik bir cevap..."

Naomi gözlerini devirdi. "Sadece meşgulüm."

İçgüdülerim bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Kız kardeşin iyi mi?" "Bunu bana bu sabah sormuştun zaten."

O iyi." "Aydın bu zamanı mı?"

Naomi'nin gözler alevlendi. Orada oldu Yangın PUSUDA arkasında onu Süsen. "Çok mu uygunsuz?"

Omuz silktim. "İhtiyacın olursa üst çekmecemde Motrin var"

Kaşlarını çattı.

Ellerimi kaldırdım ve geri geri kapıma doğru bir adım attım. "Ofisimde olacağım."

"Harika. Belki içeride çalan müziğin sesini de kısıabilirsiniz."

"Seni rahatsız eden bu mu? Çok mu gürültü yapıyorum? Islık ve müzik mi?"

"*Beni rahatsız eden bir şey yok. Sadece mutluluğunuzu , lütfen.*" "Peki. *İyi ruh halim* sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim."

Alay etti. "Neden bu kadar *iyi bir ruh halinde* olduğunu merak ediyorum." Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek şimdi?" "Bırak da işimi halledeyim."

"Peki," diye . "Benim de yapacak işlerim var."

Kadınlar. Onları asla anlayamayacağım. Bir an gülümsüyorlar, sonra bana hançer gibi saplanıyorlar. İyi de oldu, çünkü Naomi üzerindeki turkuaz elbisenin içinde çok seksi görünüyordu. Belki de sorun buydu. Belki de beni kışına bakarken yakalamıştı ve ben fark etmemiştim.

Kısa bir süre sonra ekranımda bir e-posta bildirimi belirdi. Naomi bana bir elektronik mesaj göndererek kız kardeşini almaya gideceğini ve birkaç saat içinde döneceğini bildirmişti. Sanırım ruh hali değişmemişti.

Saat üçte, o içeri girdiğinde dinlenme odasında taze bir kahve yapıyordum. Beni görünce kaşlarını çattı ama elinde bir market poşeti tutuyordu. "Çabucak bir şeyler yiyeceğim."

"Acele etme. Kardeşini eve götürürken her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, o iyi."

Verdiği yanıt tek kelimeden fazlaydı ve biraz daha az soğuktu ama yine de sıcak sayılmazdı. Kahve fincanının sesi duyuldu, Naomi getirdiği çantayı açarken ben de dönüp bir fincan hazırladım.

Pek sohbet havasında görünmüyordu, ben de onu kendi haline bırakayım dedim. Ama şekeri kaldırırken masanın üzerinde temizlik malzemeleri olduğunu fark ettim.

"Bu burası için mi?" "Evet."

"Kirli bir şey mi var? Geceleri gelen bir temizlik ekibimiz var, biliyorsun değil mi?"

"Kendim yapmayı tercih ederim."

Omuz silktim. Bir şişe Lysol sprey ve bir kutu çamaşır suyu mendili vardı - daha az temizlik malzemesi ve daha fazla dezenfektan.

"Kız kardeşine mikrop bulaştırmaktan mı endişeleniyorsun?"

"Belki klamıdy ya da bel soğukluğu," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Ofladı. "Masamdaki çıplak kadından geriye ne mikroplar kaldığını Tanrı bilir."

Onu kızdıran şey bu muydu? Emily'nin çıplak kıcının masasında olduğı düşüncesi mi? "Biliyorsun mikroplara karşı çok hassasım. Emily'nin işi bittikten sonra o pisliği sildim."

Naomi'nin ağız tiksintiye benzer bir ifadeyle buruştu. "*Bitirdiğine* sevindim. Ama sanırım gerçekten temiz olduğundan emin olacağım." Plastik yemek kabını aldı ve aniden ayağı kalktı. "İştahımı kaybettim."

Ha? Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve konuşmamızda geriye doğru gittim. "Bekle. Bitti demek istemedim. Emily masana gelmedi, eğer ima ettiğın buysa."

Açıklamam, arpık ağızını hiç gevşetmedi. öpe doğru yürüdü ve el değmemiş öğle yemeğini çöpe attı. "Gerçekten mi? Ben de senin bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Bundan daha iyi..." Başımı salladım. "Emily'yi *becermedim*. Bunu mu ima ediyorsun?"

Bana bakmadan dezenfektanlarını topladı ve dinlenme odasından aceleyle çıktı. Ben de onu takip ettim.

"Naomi, konuş benimle."

Yürümeye devam etti. "bir şey yok." "Emily ile hiçbir şey olmadı."

Masasında, bir teneke kutunun kapağını açtı ve her santim yüzeye püskürtmeye başladı.

"Naomi, bir saniye dur. Konuş benimle."

Ama o püskürtmeye devam etti.

"Naomi." Koluna dokundum. Elim sıcakmış gibi geri çekti.

Ama en azından şimdi bana bakıyordu.

"Benden ne istiyorsun, Dawson?" Gözlerinden akan yaşlar göğsümde büyük bir sızıya neden oldu. abucak gözlerini kaçırdı, ben de iki parmağımı çenesinin altına soktum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar onu dürttüm.

"Yemin ederim, hiçbir şey olmadı."

Rebecca, yeni resepsiyonist, o anda geri döndü. Naomi ve beni görünce yürüyüşü bozuldu. "Uhh... Bay Langone telefonda. Acil olduğunu söylüyor. Size dahili telefonda ulaşmaya çalıştım ama cevap vermediniz. Bölmek istemezdim."

Gözlerim Naomi'den hiç ayrılmadı. "Onu arayacağımı söyle." "Acil olduğunu söyledi."

"Umurumda değil." "Ohhhh-tamam. Sen ne o."

Naomi'nin yanağından koca bir damla gözyaşı süzüldü. Dirseğinden tuttum ve yürümeye başladık. "Ofisime gidelim, böylece özel olarak konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum."

"O zaman dinleyebilirsin."

Onu ofisime götürüp kapıyı kapatırken benimle kavga etmemesine çok şaşırmıştım. Belki de yalnız kaldığımızda gözümü bir kez daha morartacağından korkmalıyım. Ama umurumda değildi. Sadece hakkımda kötü düşünmemesini önemsiyordum.

Oturma alanını işaret ettim. "Oturmak ister misin?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

Ellerim kalçalarımı buldu. "Tamam. Burada konuşacağız. Emily ile aranızda seni kızdıracak ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama hiçbir şey olmadı."

Yine gözlerini kaçırdı.

"Kahretsin, Naomi, bana bak."

Bu kez gözleri yüzümde geziniyor, samimiyetimi ölçüyordu. "Ama işlerin kızıştığını söylemiştin?"

Dün geceki mesajlaşmamızı düşündüm. "İşlerin kızıştığını söyledim, yani büyük bir patlama yaşadık."

"Ah." Yüzünün buzları tamamen olmasa da biraz

çözüldü. "Bana inanıyor musun?"

kaçırdı. "Önemli değil." "Belli ki önemli."

"Unut . Önemli değil."

"Benim için önemli." Gözlerindeki yaşlar, incinmiş olduğu kadar kızgın olmadığını da gösteriyordu. Ve eğer incindiye, bu onun için de önemli olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer onun için bu kadar önemliyse, o zaman... "Kıskandın mı, Naomi?"

Yanakları pembeleşti. "Hayır."

Ama bunun o olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Bir adım daha yaklaştım ve hindistan cevizi kokusu beni çarptı. Burnumu teninde gezdirmek, vücudundaki son nefis kokuyu da içime çekmek için içimde güçlü bir dürtü vardı. Onun yerine gözlerine takıldım. "Yemek için yeterince güzel kokuyorsun."

Yutkundum. Ofisim New York standartlarına göre oldukça büyüktü, ancak birdenbire çok küçük geldi.

"Hiçbir şey olmadığına inanıyor musun?"

Naomi başını sallamadan önce uzun bir süre gözlerimin içine baktı.

Gülümsedim. "Güzel. Çünkü başka bir kadına dokunma fikri gerçekten gülünç. Artık bakmıyorum bile, bu benim için delilik. Ama hiç ilgim yok. Neden biliyor musun?"

Tereddüt etti ama sonunda başını salladı.

Bir adım daha yaklaştım. Hindistan cevizi şimdi her tarafımı sarmıştı ve en güzel *kokuyla* -onun kokusuyla- karışmıştı. Naomi'nin dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve parıldamasına neden oluyordu. Tamamen büyüleyiciydi ama bunu yaptığına dair bir fikri olduğunu sanmıyordum. Onu ilk gördüğüm gecedan beri bana ne yaptığının farkında bile değildi.

Naomi hafifçe eğildi ve bu küçük hareket bana çok şey anlatmaya yetti. Ne söyleyeceğimi tartışmayı bıraktım ve sadece konuştum.

"Çünkü ilgilendiğim tek kadın sensin."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Benim neremle , Dawson?"

Kadınların, özellikle de ilgi duyduğum kadınların yanında genellikle sansür uygulamam çünkü niyetim hakkında yanlış bir izlenim bırakmak istemem. Ama onun güzel yeşil gözlerinde kayboldum. "Yirmi iki."

Sevimli burnu kırıştı. "Yirmi iki mi?"

Gülümsedim. "Burnunda o kadar çok çil var. Düğünden iki hafta sonra Facebook sayfanı takip ettiğim onuncu seferde saydım onları. Senin her yerinle ilgileniyorum, tatlım."

Gülümsedi ve göğsüm şişmiş gibi hissettim. Belki başka yerlerim de şişmiştir. Aramızdaki mesafeyi kapattım, iki yanağını kavradım ve dudaklarımızı birleştirdim. Tadı hatırladığımdan bile daha güzeldi. Hiç uyuşturucu kullanmamıştım, ama bağımlının koluna bir iğne batırdığı ve dünyasının dönmeyi bıraktığı, gergin yüzüne coşkunun geldiği pek çok film izlemiştim. İki saniye içinde bağımlı olmuştum. Yavaş ve tatlı olanın pencereden dışarı çıkması da bu kadar uzun sürdü.

Dillerimiz çarpıştı, kollarımız birbirine dolandı ve eller her yeri kavradı. Çaresiz hissediyordum, sanki hava nefes almak için ona ihtiyacım vardı. Yine de başka bir şeyler de oluyordu - *daha fazlası*. Ama hayatımda ilk kez, o her neyse ondan kaçmak istemiyordum, onu yakalamak ve güvende tutmak istiyordum.

Uzaktan cep telefonum çaldı ama arayan İsa Mesih'in kendisi de olabilirdi ve ben açmayacaktım. Hayatım buna bağlı olsa bile ona dokunmadan duramazdım. Kışından avuç tutarak iyice sıktım ve onu havaya kaldırdım. Naomi'nin bacaklarını belime doladım ve sırtı duvara çarpana kadar yürüdüm. Tırnaklarını saçlarıma geçirdi ve çekiştirerek yanımda olduğunu hissettirdi.

Başım boynuna doğru eğildi, hindistan cevizi kokusu beni daha da acıktırdı, eğer bu mümkünse. Onu bütün olarak yutmadan önce onunla ziyafet çekmek -tadını almak, ısırarak, tadını çıkarmak ve emmek- istiyordum. Bu şekilde ne kadar kaldığımıza dair hiçbir fikrim yok, birbirimize yapışmış ve iki azgın genç gibi kuru kuru sevişiyorduk, ama yere eğilip pantolonumdan ıslaklığını hissettiğimde, gerçekten on dört yaşında bir çocuğa dönüşüp tam buraya boşalabileceğimi düşündüm.

Ama sonra Naomi ağzını benimkinden ayırdı. "Dawson, belki de önemlidir."

"Tabii ki önemli," dedim yutkunarak.

Sırıttı. "Telefonu kastetmişim. Son iki dakika içinde üçüncü kez çalıyor."

Ha? Gözlerimi kırıştırarak kendime geldim ve ofis telefonumun çaldığından emin oldum. Başladığımızda cep telefonumdan belli belirsiz bir ses gelmişti ama o kadar.

"Belki de cevap vermelisin?"

İnledim. "Ciddi misin?"

Şişmiş ağzını elinin tersiyle sildi. "Biz de ofisteyiz."

Hiç siklemedim. Times Meydanı'nın ortasında olsaydık ve seyirciler bizi izleseydi bile durmazdım. Ama Naomi ayaklarını arkamdan çözdü ve yere indirdi. Bu sırada masa telefonum çalmayı kesti ve iki saniye sonra cep telefonum yeniden çalmaya başladı.

"Bunu neden anlamıyorsun?" diye fısıldadı.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum ve pantolonumdan çelik bir boru sarkıyordu. Yere baktım. "Hareket edebilmem için bir dakikaya ihtiyacım var."

Kıkırdadı ve ağzını kapattı. "Tamam. Senin için cep telefonunu getireyim."

Yerimden kıpırdamadım. Kendimi sakinleştirmem altmış saniyeden çok daha uzun sürecekti. Geri gelip bana uzattığında lanet telefon hâlâ çalışıyordu. Aldım ve parmağımı kaydırıp cevaplamak için ekrana götürdüm ama sonra durdum. "Bekle."

Naomi'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bu şeye cevap verdiğimde kıyamet kopacakmış gibi hissediyorum ve sonunda bir yangını söndürmek zorunda kalacağım."

"Tamam..."

"akşam benimle yemek yiyeceğini söyle. Bir randevu."

Kapüşonlu gözleri yumuşadı. "Kız kardeşimin eve geldiği ilk gece, bu yüzden ona eşlik etmeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Ben işten eve döndüğümde baldızı Staten Island'a geri dönüyor. Küçük çocukları var."

Kendimi sönük hissettim ama başımı salladım. "Tabii ki.

Düşünmüyordum." Gülümsedi. "Cumartesi gecesine ne dersin?"

Ben de gülümsedim. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bu gece her şey yolunda gittiği sürece, bence bu iyi olur."

Yüzümde boktan bir sırıtma olmalı çünkü Naomi güldü ve başını salladı. "Ukalılığı bırak da şu lanet telefonuna cevap ver artık."

Sırıtişım genişledi. "Evet, hanımefendi."

Telefonun günümü boktan bir gösteriye çevireceğini düşünmekte haklıydım. Arayan Bay Langone'du, kara para aklamakla suçlandıktan sonra kefaletle serbest bırakılan bir avukat müvekkilim. Federaller ofisini basmış ve tüm bilgisayarlarını ve dosyalarını almak üzereydiler. Avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle işler karıştı. Bu yüzden hemen şehir merkezine gitmem gerekti.

Naomi'yi kollarıma aldıktan sadece birkaç dakika sonra ofisimden çıktım. Yanakları hâlâ kızarmış, saçları dağılmış ve dudakları güzelce şişmişti. Cep telefonum hala elimdeydi ve hiç düşünmeden onu kaldırıp bir fotoğraf çektim.

Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Ne

yapıyorsun?" "Ne kadar muhteşem görüldüğünün fotoğrafını çekiyorum." Naomi sarı saçlarını okşadı.

"Eminim berbat durumdayımdır."

"Güzel bir karmaşa. Ama gitmem gerekiyor. Bay Langone'un ofisi federaller tarafından yağmalanıyor."

"Umarım arama izniniz vardır?"

Başımı salladım. "Ama o bir avukat, bu yüzden imzayı atan yargıcı telefonla arayıp ayrıcalıkları tartışmam gerekebilir."

"Kahire ABD'ye karşı," dedi. "Bu iki yıllık bir dava. Kötü bir arama yüzünden bir ton kanıt kaybettim. Sana özetin linkini mesaj atarım."

"Harika. Teşekkürler."

Naomi'nin gözleri düştü. Ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Metroya bu şekilde binemezsin. Eğer ayakta durmak zorunda kalırsan, o şey birinin suratına gelecek."

Aşağıya baktım. Adrenalin patlaması yüzünü yalamaktan bir müşteriyi kurtarmaya dönüştüğünde, muhtaç aletimi tamamen unutmuştum. Ama görünüşe göre yetişmek için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacı vardı. Küçük bir kol pantolonumdan kaçmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Kahretsin, takım elbisemin ceketini alıp üstünü kapatayım."

"Muhtemelen araba kullanmalı ya da bir Uber çağırmalısınız, böylece o şey sakinleşene kadar biraz mahremiyetiniz olur."

"Tatlım, bu şey senin içine girene kadar sakinleşmeyecek."

Bölüm 22

DAWSON

Cumartesi günü Bay Langone'un ofisine gitmeden önce birkaç saatliğine ofise gittim ve federallerin itirazlarım üzerine el koyduğu tüm davaların hızlı bir özetini yaptım. Sokağa geri , randevumuz için Naomi'yi almam gerekmeden önce eve koşup duş almam için ancak yeterli zaman vardı.

Saat yedide Naomi'nin kız kardeşinin binasının koridorunda durdum, lacivert bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiştim. Rezervasyon yaptırdığım restoran oldukça şık olduğu için arabada bir ceketim vardı. Eşit derecede heves ve endişeyle kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. En son ne zaman bir randevu için gergin hissettiğimi hatırlayamıyordum. Belki de hiç olmamıştı.

Naomi'nin kız kardeşi Frannie kapıyı açtı ve gülümsedi. "Ateşim yüzünden hayal görmüyormuşum demek ki. Hatırladığım kadar yakışıklısın."

Ben de gülümsedim. "Seni son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsun." Frannie'nin rengi yerine gelmişti. Yanakları pembe ve gözleri parlaktı. Bu, kız kardeşine olan benzerliğini daha da netleştiriyordu.

Kapı dörtte üç oranında açıldı ama aniden vınlayarak açıldı. Ryder annesinin arkasında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Naomi teyzemle ilgili niyetin nedir?"

Dudağım seğirdi. "Onu iyi bir yemekle beslemek *niyetindeyim*." "Benim için ne var? Eve bir cannoli getirmeye ne dersin?"

Frannie oğluna şakacı bir şekilde vurdu. "Kıç kafalılığı bırak, Ryder." Bana içeri girmemi işaret etti. "İçeri gelsene. Naomi hazırlanmayı bitirmek üzere."

İkisini mutfağa kadar takip ettim.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" Frannie sordu.

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Mutfak tezgahına yaslandı. "Peki çocuklar bu akşam nereye gidiyorsunuz?"

"Eleven Madison Park. Vegan."

"Vay canına. Süslü. Michelin yıldızlı, değil mi?"

Sırıttım. "Üç Michelin yıldızlı."

Frannie kıkırdadı. "Bunun sana bonus puan kazandırmasını mı umuyorsun?"

Rezervasyon yaptırabilmek için orada barmen olarak çalışan bir arkadaşımın arkadaşına *Mets*'le oynayacakları maç için Yankees biletlerimle rüşvet vermek zorunda kaldığımı düşünürsek, *kesinlikle*. Yine de omuz silktim. "Büyük bir menü. Her şeyden nefret edemeyeceğimi düşündüm."

"Buna bayılacak."

Koridorda bir kapı gıcırdayarak açıldı ve birkaç saniye sonra Naomi dışarı çıktı. Bir şey söylemenin tam ortasıdaydım -şu anda ne söylediğime dair hiçbir fikrim yok- o sırada bir konuşma yaptığımı bile unutmuştum. Biraz da ağzımın suyu akmış olabilir.

Frannie sırtarak eğildi. "Ağzınızı kapatın, avukat bey."

Ama yapamadım, çünkü bu kadın kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti. *Çok fena sikildim*. Naomi'nin üzerinde slip gibi görünen, spagetti askılı, kelly yeşili ipek bir elbise vardı. Boynundan sarkıyor, göğüs dekoltesinin mükemmel bir ipucunu gösteriyordu. Soluk teni elbisenin rengiyle tam bir tezat oluşturuyor, elbiseyi her zamankinden daha kremsi gösteriyordu ve gözlerimi onun dik meme uçlarından alamıyordum. *Kesinlikle* sütyen giymemişti ve klima için Tanrı'ya şükretmek üzere sessiz bir dua edebilirdim. Ve eğer bu bir erkeğin içini dışına çıkarmaya yetmediyse, o zaman *koku* beni vurdu. Havada hindistan cevizi kokusu vardı. Salyalarımı akıttı ama yemek için can attığım *meyve* değildi.

Naomi yüzümü okudu ve muzaffer bir ifadeyle sırttı. "Merhaba."

"Görünüyorsun..." Başımı salladım ve karışık bir ortamda kullanabileceğim uygun bir kelime bulmaya çalıştım. Ama aklıma gelen tek şey *çok seksi*, *ağız sulandırıcı* ve *ıslak bir rüya* gibiydi. Yutkundum ve "gerçekten güzel" de karar kıldım.

Ezikçe, biliyorum. Yine de kız kardeşi ve yeğeni artık etrafta olmadığına ona *gerçekten* ne düşündüğümü söylemek için aklıma bir not aldım. Kelly yeşili kesinlikle onun rengiydi. Parlak renklerin neden ruh halini iyileştirdiğini düşündüğünü ilk kez o zaman anlamış olabilirim. Onu o elbisenin içinde görünce benim ruh halimin de düzeldiği kesindi. Öte yandan, kıyafetinin siyah olabileceğinden ve dokuzuncu bulutun üzerinde yüzeceğimden oldukça emindim.

"Restoranın şık olduğunu söylemiştiniz ama ne kadar şık olduğundan emin olamadım. Umarım sorun olmaz?"

"Bu mükemmel." *Tıpkı senin gibi*. Evet, boku yedim. *Tamamen, tamamen boku yedim*.

Saatime baktım, çünkü çok yaklaştığımızı biliyordum. "Artık gitmeliyiz. Rezervasyon yedi buçuk için ve masayı sadece on beş dakika tutacaklar."

"Tamam."

Naomi kız kardeşini yanağından öptü ve yeğeninin saçlarını karıştırdı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Seni geçireyim," dedi Frannie.

Kız kardeşi bizi koridora kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Kendimi gerçekten iyi hissediyorum," dedi. "Ve çocukları bırakmana ihtiyacım yok."

sabahları. Onlara hastalığımдан bahsettiğime göre rutinimi sürdürmemin önemli olduğunu düşünüyorum. Yani... eğer bütün gece dışarıda kalmak ya da eve çok geç gelmek istersen, bizim için endişelenmene gerek yok."

Sırıttım. "Az önce kız kardeşini eve götürmem için bana izin mi verdin?"

"İznin ondan gelmesi gerekiyor ama ben onay veriyorum."

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım. "Bildiğim iyi oldu."

"Aman Tanrım." Naomi yüzünü kapattı. "Çok utanç vericisin."

Frannie bana göz kırptı. "Sadece *beni* bahane olarak kullanamayacağından emin olmak istedim."

"Bunu takdir ediyorum."

"" dedi Naomi. Ama gözlerinde bir gülümseme vardı.

Frannie dairesine geri döndü ve ben de bir kolumu Naomi'nin beline doladım. "Bu gecenin yatıya kalmayla sonuçlanacağını düşünmemiştim. Yani, umuyordum ama böyle olacağını düşünmemiştim."

"Kimse bunun söylemedi."

Yürümeye başladık. "Oh, oluyor."

Eleven Madison Park, Madison Square Park'a bakmaktadır. New York'ta bir restoranın ne kadar kaliteli olduğunu masalar arasındaki boşluktan anlayabilirsiniz. Bahse girerim bu mekânda yanımızdaki insanların konuşmalarını bile duyamazdık. Yükselen tavanlar odayı olduğundan daha büyük hissettiriyor ve devasa, çok camlı pencereler dışarıdaki aydınlatılmış şehri içeriye taşıyordu. Şef garson bize beyaz keten kaplı masamızı gösterdi ve Naomi'nin sandalyesini kendim çekmek için ona el salladım. Ardından bir şişe şarap sipariş ettik.

"Bu yerde rezervasyon yaptırdığına inanamıyorum. Simon bir tane almaya çalıştı ve beklemenin üç aydan fazla olduğunu söyledi."

Simon. Siktir et onu. Yine de uyuşturucunun yapamadığı bir şeyi yapabildiğim için göğsümde bir kabarma hissettim. Gecenin sonuna kadar gerçekleştiremeyeceği *iki* şey olmasını umuyordum... "Görünüşe göre Simon yeterince uğraşmamış."

Naomi gülümsedi. Masadan peçeteyi aldı ve kucağına koydu. "Günün nasıl geçti? Bay Langone'un dosyalarını geri alabildiniz mi?"

"Federallerin paketledikleri kutuları açmalarını engellemek için bir ihtiyati tedbir kararı aldım, ancak hala ellerinde - en azından önümüzdeki hafta talebimle ilgili bir duruşma yapılana kadar. Bu arada dava için teşekkürler. Onu kullandım. Araştırma yaparken bana çok zaman kazandırdı."

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Size barodan atılmanızla ilgili bir şey sorabilir miyim?" Yüzü düştü. "Elbette."

"Özür dilerim. Başını öne eğdirmek istememiştim. Ama biraz araştırma yapıyordum ve barodan ihraç edilen avukatların bazı eyaletlerde, genellikle üç ila beş yıl gibi belirli bir süre sonra eski haline getirme dilekçesi vererek lisanslarını geri alabileceklerini okudum. Ayrıca bir eyalette barodan ihraç edilmiş olsanız bile başka bir eyalette lisansınız için başvuruda bulunabilirsiniz."

"Barodan ihraç edilen bir müvekkiliniz var mı?" "Hayır."

"Yani bu araştırmayı..." için yapıyordunuz.

Omuz silktilim. "Meraktan. Bir daha asla pratik yapamayacak olman haksızlık gibi geliyor. Hapishaneye gönderilen suçlular bile cezalarını çektikten sonra ikinci bir şans elde ediyor."

Naomi içini çekti. "Başvurabilirim ama avukatım şansımın çok yüksek olmadığını söyledi. Barodan atılmanıza neden olan hatanın farkında olduğunuzu ve kabul ettiğinizi göstermeniz gerekiyor. Bana öfke kontrolü dersleri almamı ve hatalarımı telafi etmeye çalışmamı, ardından da birkaç yıl içinde başvurmamı önerdi. Ancak eski haline getirme işleminden geçmek zorundasınız, bu da temelde ifade vermem gereken bir duruşma gibi ve orada durup yaptıklarımın pişmanlık duyduğumu ve vicdan azabı çektiğimi söyleyebileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Anlıyorum. Ama ehliyetinizi geri alacaksınız..."

"Geçen yıl olanlardan sonra ilerlemek için gerçekten mücadele ettim. Bunu yapabilmemin tek yolu her şeyi günü gününe ele almaktı. Şu anda yapabildiğim tek şey stajyer avukat olarak çalışmak, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve olabilecekler üzerinde durmuyorum. Bir şeyler yapabilmem için önümde yıllar var. Çok şey değişebilir, o yüzden zamanı geldiğinde aklımın nerede olduğunu ve hayatın beni nereye götürdüğünü göreceğim."

". Konuyu değiştirelim." Naomi gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bunun yerine sana ne kadar güzel görüldüğünü söylememe ne dersin?" "Bunu zaten yaptın."

Kullandığım kötü kelimeyi hatırlayamıyordum ama söylediğim her neyse, bu gece onu gördüğümde ne düşündüğümü bilmesine yetecek kadar değildi. "Yeğenin ve kız kardeşin odadaydı, bu yüzden yorumlarımı PG olarak yapmak zorunda kaldım."

"Ve şimdi bana R-rated versiyonunu mu vermek istiyorsun?"

Düşüncelerim şu anda X ile sınırlıydı ama R yeterli olurdu. Başımı salladım.

Öne doğru eğildi. ". Duyalım bakalım."

Kasıtlı olarak dekoltesini daha iyi görmemi sağlayıp sağlamadığından emin değildim ama bu kesinlikle daha önceki düşüncelerimi hatırlamama yardımcı oldu.

"seksi görünüyorsun."

Naomi şarabını aldı ve koltuğunda arkasına yaslanırken dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim. Gerçi bu oldukça uysalca."

"Kibar olmaya çalışıyordum." "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü sonunda seni buraya getirdim ve seni kaçırmak istemiyorum."

"Düşündüğün kadar kolay korkmam."

Kimsenin duymadığına şükrederek etrafıma bakındım, sonra boğazımı temizledim ve eğildim. "Yani seni o elbisenin içinde görmenin bende çok kötü şeyler yapma isteği uyandırdığını söylesem, bu seni üzmez mi?"

Şaşkınlıkla Naomi şarap bardağını yere bıraktı ve benimle birlikte öne doğru eğildi. Gözleri muziplikle parlıyor, sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyordu. "Emin olmak için kötü şeyleri duymam gerek..."

Onun bu meydan okumaya karşı koyması neredeyse elbiseden daha büyük bir tahrikti. "Seni tepeden tırnağa yalamak istiyorum."

Yutkundu. "Başka ne var?"

Gözlerim onun dolgun dudaklarına kaydı. "Seni dizlerinin üzerine yatırıp o seksi ağzını sikmeyi hayal ediyorum. Ellerimi saçlarına doluyorum ve gırtlığını sikerken başını sabit tutuyorum."

Ona söylememi istemişti ama bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyormuş gibi görünüyordu. Ağzı açık kaldı. Sırıttım. "Aynen öyle. Aynen böyle, tatlım. Ama bana uyması için biraz daha geniş açman gerekebilir."

Sinirli bir şekilde güldü. "Aman Tanrım."

Ne yazık ki garsonun zamanlaması kötüydü. Bir anda ortaya çıktı ve anı yarıda kesti. "Meze sipariş etmek ister misiniz?"

Onu. Bir tabakta. Doğrudum ve menüyü elime alıp Naomi'ye baktım. "Ne yemek istersin?"

Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. *Hayatımı sikeyim. Böyle devam ederse ana yemeğe geçemeyeceğiz.*

Ne olduklarını bile okumadan günlük spesiyallerin olduğu sayfayı işaret ettim. "Bu ikisini alalım lütfen."

Garson başıyla onayladı. "Siparişinizi vereceğim ve birazdan yemek seçimlerinizi almak için geri geleceğim."

O kaybolduktan sonra, serinlemek için şarabımdan bir yudum aldım. İnledim. "Beni öldürüyorsun, Heart."

"Hislerimiz karşılıklı, Reed. Gerçi bir yıldan uzun süredir seks yapmadığım düşünülürse benim için muhtemelen daha zor."

Yutkunmanın ortasında tıkağımı ve şarap yanlış boruya gitti. Çırpınmaya başladım. Garson boğulup boğulmadığıma bakmak için yanıma koştu. Elimi kaldırıp başımı salladım, yüzüm kıpkırmızı kesilmişti ve nefesimi yutmaya çalışıyordum. Bu arada Naomi çok eğlenmiş görünüyordu.

Sonunda konuştuğumda sesim boğuk çıkıyordu. "Bir yıl mı? Şaka mı yapıyorsun?" "Korkarım hayır."

"Bilerek mi?"

Naomi kıkırdadı. "Otuzuma merdiven dayamış olabilirim ama gerçekten istesem hâlâ çoğu bara girip istekli bir katılımcı bulabileceğime eminim. Evet, bilerek."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Kendim için biraz zamana ihtiyacım vardı. Her şey olduğunda sadece barodan atılmadım. Bir nişanlımı da kaybettim. Ayrıca, hikayemi Tinder'da falan tanıştığım bir adamla paylaşmaya hazır değildim, bu yüzden kimseyle ilişkiye girmemek daha kolaydı."

"Seks yapmadım derken başka biriyle demek istiyorsun, değil mi? En azından mastürbasyon yaptın mı?"

Alt dudağını dişledi. "Düğünde çekilmiş bir fotoğrafını birden fazla kez kullanmış olabilirim."

Koltuğumda kıpırdandım, her geçen dakika daha da sertleşiyordum. Bu çok uzun bir gece olacaktı. Yine de bilmek için can attığım bir şey vardı. "Onunla çıktığında mankafa Simon'ın sana dokunmasına izin verdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir iyi geceler öpücüğü bile yok."

Şükürler olsun. "Kendine ilk kez ne zaman dokundun ve beni düşündün?"

Naomi gülümsedi. "Düğün gecesi."

İnledim. "Ben yirmi metre ötede oturma odasıdaydım ve sen kendini tatmin mi ediyordun?"

Başını salladı. "Kendi kendime yaşadığım en iyi orgazmdı."

"O gece uyuyamadım çünkü senin için çok heyecanlanmıştım. Ama dışarı çıkıp beni yakalayacağından korktum, bu yüzden kendimi kontrol etmeyi başardım. Gerçi tanıştığımız günden beri şaplak bankamdaki tek malzeme sensin."

Naomi yine dudağını dişledi ve gözlerim onu takip etmeye başladı. Ağzına yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Isırmak, öpmek, becermek. Akşam yemeğini nasıl atlatacaktım?

Parmağını bardağının tepesinde gezdirdi, ağzına kadar doldurdu. "Tanıştığımızdan beri... biriyle birlikte oldun mu?"

Başımı salladım. "İkimiz de birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekle meşgulumüşüz gibi görünüyor ama bir randevuya çıkmamız bile bu kadar uzun sürdü. Neden böyle oldu?"

"Erkekler konusunda şansım pek yaver gitmedi ve geçen yıl yaşadığım onca şeyden sonra daha fazla hayal kırıklığını kaldıramazdım."

"Her ilişki hayal kırıklığıyla mı biter?" "Hemen hemen."

Simon hariç hepsi."

Çenem sıkıştı. "O adamın adı bile beni ." Gülümsedi. "Ben de *Emily* için aynı şeyleri hissediyorum."

"O zaman onlar hakkında konuşmayalım. Yaşadığınız diğer ilişkilerde neler oldu?"

Naomi içini çekti. "Üç tane daha ciddi erkek arkadaşım oldu. İlki lisedeki sevgilimdi. On birinci sınıftan üniversitenin ilk yılının sonuna kadar üç yıl boyunca birlikteydik. Farklı okullara gittik.

ama ayrılmaya hazır değildik, bu yüzden uzun mesafeli bir şey yaptık. Benim dönemim onunkinden bir hafta önce bitti, ben de ona sürpriz yapmak için yukarı çıktım."

"Uh-oh. Bu kulağa iyi gelmiyor."

"Değildi. Dokuz saat araba kullandıktan sonra onu ve bir kızı yatakta çıplak buldum."

"Bu berbat."

Omuz silkti. "Uzun mesafeler zordur ve biz çok gençtik. Sonunda bunu aştım ve bir ilişkiye tekrar şans verdim."

"Ne oldu orada?" "Gunner ve ben-"

Elimi kaldırarak araya girdim. "Açıklamaya gerek yok. Adamın adı *Gunner*. O kesinlikle bir pislik."

Naomi güldü. "Öyleydi. Ama bunu anlamam neredeyse tam bir yılımı aldı."

"Peki ya sonuncusu? Sanırım eski nişanlınızdı?"

Başını salladı. "Brad on yaş büyüktü. Aslında bölge savcısıydı. Neredeyse iki yıldır birlikteydik. Her şey olmadan iki ay önce evlenme teklif etti."

"Ne yanlış gitti?"

"Barodan atılmamı ya da ona yaşattığım aşağılanmayı kaldıramadı."

"Ne aşağılanması?"

"Çok fazla basın vardı ve sürekli onun adı geçiyordu. Büyük bir çıkar çatışması yaşandığı için savcının da dahil olmasıyla hikaye daha da müstehcen bir hal aldı. Cezai olarak nasıl gerektiği konusunda karar verecek kişi o olmalıydı, ancak kendini geri çekmek zorunda kaldı ve yardımcısı bu işi halletti. Brad, Bay Flint'in merdivenlerden düşmesine neden olduktan bir ay sonra nişanımızı bozdu. Nişanlıma en çok o zaman ihtiyacım olduğunu hissettim ve o beni terk etti. Bulunduğu yere gelmek için kariyerinin mahvolmasına izin vermeyecek kadar çok çalıştığını söyledi."

"Ne sikim ama."

Naomi gülümsedi ama hâlâ acıttığını görebiliyordum.

"Evet, yani erkekler konusunda pek de iyi bir geçmişim yok," diye devam etti. "Babamın annemi kanser teşhisi konulduktan bir hafta sonra terk etmesiyle flört deneyimlerimi birleştirdiğimde, muhtemelen birkaç yüz bin dolarlık terapi faturası biriktirecek kadar bagajım var. Ancak

Elbette, birikimlerimi yasal ücretleri ödeyerek tükettiğim ve artık avukatlık yapamadığım için terapiyi karşılayamıyorum."

"Özür dilerim."

Başını salladı ve içkisini aldı. "Neyse o. Ama bu kadar iç karartıcı flört hayatım yeter. Bana seninkinden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Hiç ciddi bir kız arkadaşın oldu mu?"

"Hayır."

"Oh."

"Bu sizin için uyarı zillerini çaldırıyor mu?"

"Sanırım bu ciddi bir ilişki yaşamamış olmanızın nedenine bağlı."

Bir kadının geçmişimi ilk kez kurcalayışı değildi bu. Yıllar geçtikçe çok fazla ayrıntıya girmeden cevap verme konusunda ustalaşmıştım. "Belki de doğru insanla tanışmamışımdır."

"Kimseye şans verdin mi?"

"Sanırım verdim."

"Biriyle en uzun ne kadar süre çıktın?" "Muhtemelen

Emily. Yaklaşık üç ay."

"Hmmm..."

"*Hmmm* ne demek?"

"Birini tanımak ve onun Bayan Doğru olmadığına karar vermek için üç ay yeterli bir süre mi, yoksa bir kadının size yakınlaşması ve sonra da bağlanma fobiniz olduğu için onu uzaklaştırmanız için gereken süre mi, anlamaya çalışıyorum."

"Çözdüğünde bana haber ver."

Naomi sessizleşti. Benim hakkımdaki değerlendirmesini tartışıyor gibiydi. "Hiç kadın arkadaşın var mı? Hoşlandığın kadınlarla arkadaş olma konusundaki saçma teorini biliyorum ama ya fiziksel olarak hoşlanmadıkların?"

Omuz silktim. "Arkadaş olduğum pek çok kadınla çalışıyorum."

"İş arkadaşlarından bahsetmiyorum. İyi arkadaşlardan bahsediyorum-iş dışında birlikte vakit geçirdiğiniz kadınlar. Lily gibi erkek arkadaşlarınızın kız arkadaşları ve eşleri sayılmaz."

Başımı salladım.

"Hiç yaptın mı?"

Bailey hakkında sık konuştuğum biri değildi, bu yüzden ilk igdm yalan söylemek oldu. Başımı sallayıp yoluma devam etmek yeterince kolay olurdu. Ama nedense öyle yapmadım. Başımı salladım. "Büyürken en iyi arkadaşım bir kızdı."

"Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Tereddüt ettim. "Grşemiyorum. O ld."

Naomi gözlerini bana kilitledi. Kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. O bir avukattı, bu yüzden ilginç bir şey yakalamışken peşini değildi. Bu, yepyeni sorulara yol açacaktı. Sorusuna drst cevap verebilirdim ama bu uzun ve çirkin bir yola girmekten farklıydı. Ben de menüyü aldım.

"Garson gelmeden önce ne yiyeceğimize karar versek iyi olur. Meze olarak ne sipariş ettiğimden bile emin değilim."

Bir süre daha gözlerimi tuttu ama sonra başını salladı. "Elbette."

Ona vücudunun her santimini yalamak istediğimi sylememden Bailey hakkında konuşmaya nasıl gelmiştik? Hiçbir fikrim yoktu ama zamanda birkaç dakika geriye gitmek istedim. Bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Ne zamandır vejetaryensin?"

"Sanırım yaklaşık yedi yıldır." "Bu değişikliği yapmana ne sebep oldu?"

"Kız kardeşime ilk kez lösemi teşhisi konmuştu. Johns Hopkins'teki onkoloji bölümünde çok zaman geçirdim, o kemoterapi alırken ya da muayene olurken bekledim. Orada kanserle ilgili çok fazla kaynak vardı, ben de okumaya başladım. Kırmızı et ile çeşitli kanserler arasında bağlantı kuran bir sürü çalışma var, bu yüzden sağlıklı kalma şansımı artıracak kadar kolay değiştirebileceğim bir şey olduğunu düşündüm. Hem anneme hem de kız kardeşime yirmi yedi yaşında teşhis konmuştu. İşe kırmızı eti keserek başladım. Hamburger ve biftekleri gerçekten zlemedim, bu yüzden bir sonraki adımı attım ve tüm hayvansal ürünleri kestim. Sonunda işlenmiş gıdaları ve süt ürünlerini de kestim. Bunun herkes için geçerli olmadığını biliyorum ama elimden geleni yaptığımı hissettiriyor. Söz veriyorum, başkalarının ne yediğini eleştiren vaazcı veganlardan değilim. Arkadaşım Mary yle biri ve o kürsüye çıktığında ben bile ağzını filizlerle doldurmak istiyorum."

Gülümsedim. "Diğer insanların et yemesi seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Yine de bazen koku beni etkileyebiliyor. Eskiden hiç etkilemediği için neden etkilediğinden emin değilim."

"Ah. Doğru. Et nefesini sevmiyorsun." "Bunu sana söyleten ne?"

"Yeğenin kız kardeşine söylediklerine kulak misafiri olmuş. O çocuğun yanında daha alçak sesle konuşmak isteyebilirsin."

Güldü. "Oh Tanrım. Bildiğim iyi oldu."

Sonraki bir buçuk saati yemeğimizin tadını çıkararak ve bir şişe şarabı bitirerek geçirdik. İkinciye reddettiğinde memnun olmuşum çünkü ikimizin de sarhoş olmasını istemiyordum. Bu gece bir şey olacağından emin değildim, ama ona dokunma fırsatım olursa, geçen seferki sorunun tekrar araya girmesine izin vermeyecektim.

Gecenin sonuna doğru garson bir dilim sütsüz cheesecake getirdi. Bu şekilde yapılabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten de normal cheesecake'e benziyordu.

Naomi kremalı tatlıdan ağzına bir kaşık aldı ve bir inilti çıkarırken gözleri kapandı. "Aman Tanrım. Bu çok güzel."

Belki *olgunlaşmamıştım* ama bunu başka bir şey için söylediğini hayal edemiyordum. Sikim derine gömülmüştü, gözleri dalgın dalgın kapanıyordu, çok, *çok güzeldi*.

İkinci bir kaşık daha aldı ve bana uzattı. "Dene bakalım. İnanılmaz bir şey."

Başımı salladım. "Ne kadar iyi olursa olsun, seni yerken izlemek kadar tatmin edici değil, inan bana."

Kızardı. "Neden ağzıma farklı bir şey girdiğini hayal ettiğin hissine kapılıyorum?"

"Çünkü sen çok akıllı bir kadınsın."

Güldü. "Ve tek yönlü bir zihnin var."

"Son zamanlarda söz konusu sen olduğunda yapıyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, çünkü kesinlikle teşviğe ihtiyacın yok, ama aklından geçenleri söylemeni canlandırıcı buluyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Bu iyi bir şey. Çünkü bazı şeyleri sana anlatmayı diğerlerinden daha çok seviyorum."

Başını salladı ama gülümsedi. "Bana gençken nasıl biri olduğunu anlat." Naomi ağzına bir lokma daha tatlı attı. "Eminim ele avuca sığmaz biriydin."

"Öyleydin."

"Balo kralı mıydın?" "Ben baloya gitmedim."

"Sana bahsettiğim, çakma Uggs ayakkabılarımla dalga geçen kızı hatırlıyor musun?"

"Emily, değil mi?"

"O bizim balo kraliçemizdi."

"Ben sana oy verirdim."

Gülümsedi. "Spor yaptın mı?"

". Futbol, basketbol ve beyzbol." "Hepsinin kaptanı mıydınız?"

"Sadece futbol takımındaydım, en azından kadar." "Neden atıldın?"

"Dövüşmek."

"Kiminle kavga ettin?"

"Kim yapmadı ki? Son senemde zor bir dönemden geçtim ve öfkemi nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum. Ben beni boks yapmaya yönlendirdi, bunun da yardımı oldu."

"Ben boks mu yaptı? Onu boks yaparken hayal edemiyorum."

Geçmişini düşünerek gülümsedim. "Bir ders aldı. Antrenman yaptığı çocuk ilk kez hafif bir yumruk indirdiğinde bıraktı. Ama sadece benim denememi sağlamak için kaydolmuştu. Beni hep böyle kollardı. Eminim öfkeyi yönlendirmenin farklı yolları üzerine bir kitap okumuştur."

Birkaç dakika sonra garson hesabı getirdi. Hesabı ödedikten sonra restorandan el ele çıktık. Genelde el ele tutuşan biri değildim ama bu kadına dokunmak için her fırsatı değerlendirirdim.

Kaldırıma çıktığımızda, gerçeğe ulaştığımızı hissettik.

"Yemek için teşekkür ederim," dedi Naomi. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim." "Ben de öyle." Onunla göz göze geldik. "Henüz bitmesini istemiyorum."

Tekrar konuşmadan önce bütün akşam kemirdiği dudağını kemirdi. "Çocuklar uyuyor olacak ve onları uyandırmak istemem ama... senin evine dönebilir miyiz?"

Soracaktım ama onun önermesi çok daha iyi oldu. Sırıttım. "Kesinlikle."

Naomi güldü. "*Sık* kelimesini her şeyin içine sokabilirsin."

Omzundaki saçları taradım, sonra elbisesinin ince askısı ile boynu arasındaki teni öptüm. Titredi. "Bu benim en sevdiğim kelime. Tesadüfen, aynı zamanda en sevdiğim spor."

"Sikişmenin bir spor olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim."

Burnumu onunkine sürttüm. "Yarın sabah bunu söylemeyeceksin..."

Bölüm 23

DAWSON

Evime giderken araba sessizdi ve Naomi'nin geceyi burada geçirme konusunda tereddüt edip etmediğini merak ettim.

Daireme vardığımızda olacaklar konusunda kendimden emin davransam da top tamamen onun sahasındaydı. Naomi beklemeye değer bir kadındı. Eğer tek istediği biraz daha konuşmak, bir şeyler içmek ve belki biraz öpüşmekse, kendimi kontrol etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Onu çiğ bifteğin olduğu bir odada açlıktan ölmek üzere olan bir köpekten daha çok istesem bile.

Belki vegan olduğu düşünülduğünde bu en iyi benzetme değildi, ama bana hissettirdiği tam olarak buydu. Ve bunun hayatımın en uzun kuraklık dönemini yaşıyor olmamla bir ilgisi bile yoktu. Hayır, Naomi Heart'a olan açlığımın kendi ihtiyaçlarımı karşılamaktan çok onu tatmin etme arzumuyla ilgisi vardı. Gözlerinin yuvalarından fırlamasını, coşku içinde inlemesini, benim istediğim kadar onun da *beni istemesini istiyordum*.

Daireme vardığımızda, ışıkları açabilmek için ondan önce içeri girdim. Naomi etrafa baktı.

"Vay canına, gerçekten büyükmüş."

Kendimi durduramadım. "Sana daha büyüğünü göstereceğim..." Gülümsedi. "Ve... o geri döndü."

"Bir yere mi gittim?"

"Sen mi söyleyeceksin?" Bir adım daha yaklaştı ve avuçlarını göğsüme dayadı. "Arabada çok sessizdin. Ne düşünüyordun?"

Gözlerinin içine baktım. "Kendime bir centilmen olmam gerektiğini hatırlatıyordum." "Neden?"

"Çünkü senin için uzun zaman oldu ve senin yanıdayken düşüncelerim hiç de centilmence değil."

Naomi'nin kollar kaldırılmış ve çengelli etrafında benim
Boyun. O ran tırnaklarını saç çizgimin arkasında
gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu.

Tüm gövdeyi.

"Ya sana bir centilmen olmanı istemediğimi söyleseydim?"

Sikim kabardı. "O zaman yarın komik bir şekilde yürüyeceğini söyleyebilirim."

Naomi gülümsedi. "Prezervatifiniz var mı?"

"Koca bir kutu. Bugün erken saatlerde aldım." Kaşlarını kaldırdı. "Kendine çok güveniyor musun?"

"Umutlu. Kendinden emin değil." Başımı eğdim ve burnumu nabız çizgisi boyunca gezdirdim. Yemek için yeterince güzel kokuyordu. "Hindistan cevizi gibi koktuğun konusunda bana yalan söyledin."

Başını geriye atarak bana daha iyi erişim sağladı. Kremi tenini emdim. "Teknik olarak değil. Bana parfümüm ya da hindistan cevizi olan el kremim olup olmadığını sormuştun. Ama yok. Şampuan, saç kremi, duş jeli ve vücut peelingi."

Kulağına kadar öptüm ve dişledim. "Bunları beni delirtmek için mi aldın?"

"Aslında bunları seninle alay etmek için aldım. Henüz koklamadığın bir tanesini de seni delirtmek için aldım."

"Henüz koklamadığın ne var?"

Naomi ağzını kulağıma götürdü ve fısıldadı. "Vücudumun alt yarısına sürdüğüm yenilebilir hindistan cevizi yağı."

Hay sikeyim.

İşte bu kadar. Ondan sonra yavaş gitmek yoktu.

Onu yerden aldım ve itfaiyeci tarzında omzuma attım.

Kıkırdadı. "Ne yapıyorsun?"

Yatak odasına doğru yürüdüm. "En sevdiğim iki şeyi yemek üzereyim: seni ve hindistan cevizini. Bir daha hava almaya çıkamayacağım için rahat olman gerektiğini düşündüm."

İçeri girerken ışıkları yaktım, onun her santimini görmek istiyordum. Yatağın ayak ucunda, ağzını öpücüklerle boğmadan önce onu vücudumdan aşağı kaydırardım. Başladığı anda sıcak ve ağırdı. Naomi göğüslerini göğsüme bastırdı ve onu yatağa yatırmak için çekmeye çalıştığımda dilimi emdi.

Gözlerini kafasının içinde döndürmek için can atıyordum ama ilk giden benimkiler oldu. Dudağımlı ısırdı, vücuduma acı dalgası gönderdi ve zaten hissettiğim çaresizliği neredeyse vahşi hale getirdi. Benim

Ellerimi onun üzerinde gezdirdim ama küçük eli kasıklarına gidip sertçe sıkıldığında elimi çekmek zorunda kaldım, yoksa kendimi utandıracaktım. "Yavaşla, bebeğim."

"Bir yıl oldu, Dawson. Yavaşlamak istemiyorum."

Gülümsedim. "Anlıyorum. Ama tam da bu yüzden yapmamız gerekiyor. Önce seninle , böylece benim için hazır olursun."

Bu sefer cevap beklemedim. Yatağa oturması için ona rehberlik ettim ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. *Elbiseler için Tanrı'ya şükürler* olsun. Yine de iç çamaşırlarının gitmesi gerekiyordu ve onları aşağı kaydırmaktan daha kısa sürede gitmeleri gerekiyordu. Bu yüzden uzandım, dantelli kumaşı kavradım ve vücudundan yırttım. Naomi'nin nefesi kesildi.

Bu sese bayılıyorum.

Daha iki saniye önce söylemişti ama ben şimdiden tekrar duymak yanıp tutuşuyordum. Bacaklarından birini iterek açtım ve diğerini tutarak omzuma attım. Güzel, parıldayan amından yayılan hindistan cevizi kokusu ağzımı sulandırdı. Ne kadar pembe ve mükemmel olduğunu takdir etmek için biraz zaman ayırmak isterdim ama kendimi dalmaktan alıkoyamadım. Dilimi düzleştirerek bir uçtan diğerine lezzetli bir çizgi yaladım. Klitorisine ulaştığımda, emmeden önce üzerinde çırpındım.

"Oh Tanrım..." Yataktan kalktı.

Çıkardığı sesler yüzünden pantolonuma boşalabileceğimi düşündüm. Bir yalamayla bağımlısı olduğumu anladım. Tadı muhteşemdi, hindistan cevizi ve onun gibi. Bu düşünce beni sırttırdı. "Cococunt."

"Ne... ne?"

"İşte tadın , hindistan cevizi ve am karışımı. Cococunt." "Aman Tanrım. Kapa çeneni ve yaptığın işe geri dön."

"Evet, hanımefendi."

Yaladım, emdim, ovdum ve ısırdım. Tüm yüzüm -burun, yanaklar, dişler, çene ve dil- harekete geçti. Naomi inlemeye başladığında parmaklarını kafa derime soktu ve saç diplerimi çekiştirdi.

"Dawson..."

Sıkı tomurcuğunu emdim. "Ağzıma gel, tatlım." "Ah...Ben...ah..."

Onun çözülme sesi şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. Yakın olduğuna şüphe yoktu ama patlamasını istiyordum. Bu yüzden iki parmağımı içeri soktum ve klitorisine masaj yaparken pompalamaya başladım.

Dilini. Yataktan fırladı ve ben de uzanıp onu yatağa bastırdım.

"Dawson..."

Şişmiş tomurcuğunu daha sert emdim ve başı bir o yana bir bu yana savrilmaya başlayana kadar daha hızlı pompaladım.

"Daaaaaawwson!"

Adımı inlemesi duyduğum en tatlı sestti. "Oh Tanrım!"

Oh...oh...ohhhhh..."

Ve işte oldu. Sarsıldı, elleri saçlarımdan düştü ve dilimin üzerine boşaldı. Vücudundaki son kıpırtı da gidene kadar devam ettim.

Ardından, gevşek uzuvları yatağın üzerine yayıldı ve gözleri sıkıca kapandı. "Aman Tanrım. Bu... başka bir dünyaydı."

Egom oldukça büyüktü ama yine de iyi bir okşamadan hoşlanıyordu. "Diğer dünyadan, ha?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu konuda gerçekten iyisin."

"Böyle düşünmene sevindim. Çünkü bunu sık sık yapacağım. Günlük hindistan cevizi ihtiyacımın yerini *cococunt* almak üzere."

Bölüm 24

NAOMI

Dawson komodinin çekmecesini açtı ve yatağın üzerine uzun bir prezervatif şeridi attı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük planlar mı?"

Bir iniltiyle kemerinin tokasını çıkardı. "Hiçbir fikrin yok."

Güldüm. Ama başparmaklarını kemerine sokup pantolonunu bacaklarından aşağı indirdiğinde yüzümdeki gülümseme kayboldu. *Vay canına*. Lily'nin düğününden önceki gece onu çıplak görmüştüm, bu yüzden iri olduğunu biliyordum ama o sadece birkaç saniyeliğine olmuştu ve şimdiki gibi sert değildi. Biraz gergin hissederek yutkundum.

Dawson kıkırdadı. "Korkmuş görünüyorsun."

İşaret ettim. "Şu şeyi gördün mü? Normal boyutta değil."

Arkasına uzandı ve atletini başından çekti, sonra yatağa tırmandı ve beni oturttu. "Kollar yukarı."

İçimi parçalayan orgazm yüzünden tamamen bitkin düşmüştüm, bu yüzden söyleneni yapmaktan mutluydum. Kollarımı kaldırdım ve Dawson'ın işini yapmasına izin verdim. Çırılçıplak kaldıktan sonra prezervatifi takarken beni yatağa uzanmam için yönlendirdi. Ama beklediğim gibi hemen üstüme çıkmadı.

Onun yerine arkasına yaslandı ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Kesinlikle inanılmazsın."

Basit bir iltifattı ama nedense bunu göğsümde hissettim. Dawson'ın gözlerinde bunu kastettiğini görebiliyordum. Bana bakışı kendimi seksi hissetmemden daha fazlasını hissettirdi. Bana değer verildiğini hissettirdi. Sonunda parmaklarımızı birbirine geçirdi ve bedenimi kendi elleriyle sarmadan önce iki elimin üstünü öptü. Acele etmedi, dudaklarımı usulca öptü ve sonra gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Yavaşça girerken bakışlarımız hiç kesilmedi. Islanmıştım, hatta sıırılsıklam olmuşum ama yine de yavaşça içime girmesi gerekiyordu.

", " diye mırıldandı Dawson. "Çok sıkısın."

Yavaşça girip çıkıyor, kolları yavaş gitmeye çabalıyormuş gibi titriyordu. Vücudum gevşeyip onu kabul ettiğinde itiş gücü daha da arttı ve derinleşti. Bakışlarım yüzündeki gerginliğe takılmıştı; mavi gözleri neredeyse griye dönmüş, çenesi ve elmacık kemikleri sertleşmişti. Bu, kontrolünün sınırını aştığında bile bana zevk vermeye niyetli bir adamın yüzüydü.

Dawson'ın gözleri odaklandı ve bakışlarımı yakaladı. Aramızdaki bağ çok yoğundu, ürkütücü derecede yoğundu ama başka tarafa bakmamın imkânı yoktu. Hayatımda hiç bu kadar tamamen ve bütünüyle birinin içinde kaybolmuş, bu kadar ham ve savunmasız hissetmemiştim. Yine de korkmuyordum; kendimi güvende hissediyordum.

Dawson bana gülümsedi ve ben bu anın sonsuza dek sürmesini istedim. Ama çok geçmeden vücudum kontrolü aldı. kenetlendim, beni ne kadar dolu hissettirdiğine bayıldım. Ağır nefes alış verişlerimizin ve ıslak bedenlerimizin birbirine çarpma sesi dışında dünyadaki diğer her şey kayboldu. Dawson'ın adını inlediğimde ve gözlerim başımın arkasına kaydığında dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"İşte bu," diye hırladı. "Tanıştığımız andan beri görmek istediğim tek şey buydu. Şimdi hepsini bana ver ki o güzel amcığınızı doldurabileyim."

"Oh Tanrım..." Orgazmım bir tsunami gibi vurdu. Önce Dünya sallandı, ardından dalgalar ve coşku dalgaları beni altına çekti. Asla yüzeye geri çıkmak istemedim.

Dawson omzumu ısırarak zaten titreyen bedenimin titremesine neden oldu. Ben boşalmaya başladığımda, o da hızını artırarak kendi boşalmasına doğru koşmaya başladı. Tüm vücudu sertleşti ve ucuna kadar çekip tekrar içime girerken yüzü gerildi. Nefesim kesildi ve geri çekilip bunu ikinci kez yaptığımda nefesimi yutmak için zar zor zamanım oldu. Sonra tekrar ve tekrar. Bu güzel adamın sahip olduğu her şeyle beni becermesini izlerken manzara muhteşemdi. Sonunda, son bir kez daha yere indi ve kendini derinlere gömdü, serbest bırakırken bir kükreme çıkardı. Prezervatifin içinden bile içime sızan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Böylesine yoğun bir bitişten sonra Dawson'ın çökmesini ya da üzerimden yuvarlanmasını bekledim. Ama yapmadı. Bunun yerine, odağı bende kaldı, girip çıkıyor ve kalçalarını döndürerek vücudumdaki zevkin son zerresini de okşuyordu. Ağzı boynumda, omuzlarımda ve çenemde geziniyor, öpüyor, okşuyor, yatıştırıyor ve rahatlatıyordu.

Son bir tatlı öpücükle çekildi ve prezervatifle ilgilenmek için odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde sıcak bir yüz bezi ve

Yatağa geri yerleşmeden önce beni nazıkçe temizlemek için kullandı ve başım göğsüne yaslanacak şekilde beni kaldırdı. Saçlarımı okşarken kalp atışlarını dinledim.

"Biraz uyu," dedi yumuşak bir sesle.

Esnedim ve daha yakına sokuldum. "Denesem bile kalkabileceğimi sanmıyorum." Başımın üstünü öptü. "Sorun değil. Olman gereken tek yer burası."

Bilmediğim bir çevrede şaşkın bir şekilde uyandım. Sonra belimin altındaki ağrı bana geceyi nerede geçirdiğimi hatırlattı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Dirseklerime kadar yükseldiğimde yanımdaki yerin boş olduğunu gördüm ve Dawson'ın odasını ilk kez gün ışığında görerek etrafıma bakındım. Koyu renk ahşap karyola ve mobilyalar, açık renk parke zemin, büyük bir kısmını kaplayan pahalı görünümlü bir halı. Çok erkeksi, tıpkı burada yaşayan adam gibi.

Gözümün ucuyla bir hareket yakalayınca sıçradım. Büyük bir kaplumbağa ağır çekimde banyodan çıktı. "Sanırım sen Sheldon olmalısın, ha?"

Hayvan adımlarının ortasında durdu ve uzun boynunu uzatarak bana baktı. Uzun uzun baktıktan sonra yürümeye devam etti. Gülümsedim. İlginç bir adam için ilginç bir evcil hayvan. Ama saat kaçtı? Her iki komodinin üzerinde de saat yoktu ve cep telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Yeşil elbisemi yatağın ayakucunda bir top haline getirilmiş buldum, bu yüzden yataktan çarşafı çaldım ve Dawson'ı aramaya gitmek için etrafıma sardım.

Ve onu buldum. Gömleksiz, ince belinden aşağı sarkan gri bir eşofman giymiş, ocağın başında durmuş, sırtı bana dönük, pastırma gibi kokan bir şey pişiriyordu. Manzaraya hayranlıkla bakmak için bir an durdum; sırtındaki dalgalı kaslar, antrenmandan yeni mi geldiğini merak etmeme neden oldu. Peki bunlar *çizik izleri* miydi? Oh, kahretsın. Gecenin bir yarısı ikinci raunt için uyandığımızda kendimi biraz fazla kaptırmış olmalıyım.

"Şimdi kim kimi süzüyor?" Dawson'ın derin sesi gürledi. Yine sıçradım. Sesimi çıkarmamıştım ve o da arkasını dönmemişti.

"Burada durduğumu nereden bildin?"

Spatulayı parlak bir tost makinesine doğrulttu.

"Yansıma." "Oh."

"Eğer bakmayı bitirdiysen, gelip bana bir öpücük verebilirsin."

Başımı eğdim ve işaret parmağımı dudağıma dokundurdum. "Hmm... Bu manzara ya da bir öpücük. Zor bir seçim."

Döndü ve ellerini kalçalarına koyarak gülümsedi. "Kaldır kıcını da buraya gel."

Genelde ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden pek hoşlanmazdım, özellikle de yattığım bir erkek tarafından, ama Dawson bunu yaptığında, beni rahatsız etmeyecek kadar seksi idi. Adımlarımı hızlandırdım ve önünde durdum. Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi, sonra spatulayı arkasına koymak için döndü. Gövdesinin kıvrılma şekli, göğüs kafesinin yanından aşağıya doğru uzanan dövmeyle ilk kez iyice bakmamı sağladı. *Bailey MMXII*. Dövmeyi dün gece tişörtünü fark etmişim ama ne yazdığını anlayamamıştım. Ve bir dakika sonra içime girdiğinden beri başka bir şey düşünmemiştim. Ama şimdi Emily'nin banyoda yaptığı yorum anlam kazanmıştı.

Dawson arkasını döndü ve gözlerim onunkilerle buluşmak için kaydı. Gülümsedi. "Nasıl uyudun?"

"Güzel. Sheldon'la az önce senin odanda tanıştım."

Başını salladı. "Banyoda saklanıyordu. Yeni insanların yanında rahat etmesi biraz zaman alıyor."

" kaç?" "On bir."

Gözlerim büyüdü. "Vay canına. Uzun zamandır bu kadar geç uyumamıştım." "Dün gece çok egzersiz yaptın."

"Bence çoğunu *sen* yaptın. Egzersizden bahsetmişken, bu sabah spor salonuna gittin mi?"

"Hayır, neden? Dışarı çıktığımı duydun mu? Şu iğrenç görünümlü vegan pastırmayı almak için markete koştum ama sessiz olduğumu sanıyordum."

Ocağın yanında kağıt havlulara sarılmış bir tabak pişmiş domuz pastırması vardı. Örtüyü kaldırıp bir parça çaldım ve cevap vermeden önce bir ısırık aldım. "Çünkü sırtın çok kaslı."

"Pazar hariç her gün spor yapıyorum. O zaman spor salonu çok kalabalık oluyor, çok fazla mikrop oluyor."

"Yani bugün dinlenme günün mü?"

Göz kırptı. "Sen buradayken değil."

Ağrım vardı ve doymuştum, ama bir göz kırpmasıyla heyecanlanmaya başladım. "Öyle mi?"

"Son bir saatimi seni becermek için mutfağın iyi yerlerini araştırmakla geçirdim. Seni besledikten sonrası için büyük planlarım var."

"Öyle mi? Onları bana anlatmak ister misin?"

Ocağın ateşini kısıtı ve mutfak sandalyesini işaret etti. "Seni masanın üzerine eğip arkadan almayı düşündüm. Ama masa o kadar ağır değil, bu yüzden içine pompalarken muhtemelen çok hareket edecek." Döndü ve granit tezgahı işaret etti. "Seni buraya koyabilirim ama henüz bunu yapmadığımız için gerçekten arkadan girmek istiyorum."

Dalga geçtiğini sanmıştım ama belli ki geçmiyormuş. Ben de ona uydum. "Görünüşe göre plan yapmak için çok çalışmışsın. İşine yarayacak bir şey bulabildin mi?"

Sırtarak mutfak masasına doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. "Ben burada çıplak oturacağım ve sen de yüzünü bana dönüp yukarı aşağı kalkacaksın. Bu şekilde hem kıcını görebileceğim hem de sikimin girip çıkmasını izleyebileceğim."

Aman Tanrım. Kulağa hoş geliyordu. Dawson yüzüme bir kez baktı, inledi ve ocağın düğmesini çevirmek için döndü. Alev söndü. "Siktir et. Kahvaltı bekleyebilir."

Elimi tuttu ve beni masaya doğru sürükledi. Güldüm ve beni götürmesine izin verdim, ama eşofmanını indirip yarı sert bir ereksiyonla oturduğunda, utancımın birlikte mizah da kaybıldı. Dudaklarımı yaladım.

Dawson onun boyunu aşağı yukarı okşadı. "Ağrın var mı?"

Yaptığı şeyi bırakmasından korktuğum için yarı yarıya yalan söylemeye meyilliydim. Dawson'ın kendine dokunduğunu görmek içimde bir ihtiyaç sızısı yarattı. "Sadece birazcık."

Masanın üzerinde fark etmediğim kahverengi bir kâğıt torbayı aldı. İçinden bir kavanoz çıkardığında çenem neredeyse yere düşecekti. "Nereden buldun bunu?"

"Eczaneden. Belki ağrın vardır diye bu sabah almaya çıktım."

Dawson bir şekilde dün geceki randevumuzdan önce her tarafıma sürdüğüm hindistan cevizi yağını bulmuştu. "Bu çok tatlı."

Gülümsemesi çarpıktı. "Hepsi tatlı değil. Ayrıca vücudunun her yerine sürmeyi ve yalamayı da planlıyorum. Çok lezzetli."

Dawson kavanozu açıp kalın yağdan bir kepçe dolusu alırken güldüm. Çarşafı vücudumdan çekip aldı ve beni yüzüm ona dönük şekilde üzerine oturttu. Hindistan cevizi kokusu etrafımızdaki havaya sinmişti.

Bir parmağını içeri sokmadan önce merhemi bacaklarımın arasına sürerken. Başım arkaya düştü ve çok geçmeden nefes nefese kaldım.

"Bu şeyi kayganlaştırıcı olarak kullanmayı neden daha önce hiç düşünmediğim hakkında hiçbir fikrim yok." Dawson'ın eli uzaklaştı ve belimi kavrayıp kaldırarak beni kalın sikine doğru yönlendirdi. "Kahretsin." Sadece ucu içimdeyken dondu kaldı. "Prezervatif."

Onu ten tene hissetmek istiyordum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve yakın zamanda bir kontrolden geçtim."

"Ben de. Ben temizim." İnledi. "Ama çıplak kalmaya dayanamayacağım."

"Buna ihtiyacın olmayacak. Güven bana."

Beni aşağı çekerken inledim, kığım kalçalarına çarpma kadar uzun boyunu vücuduma soktu. Yine de içimi tamamen doldurmasının verdiği hissi seviyordum. Beni tekrar yukarı kaldırdı ve yavaşça içimden santim santim kayarken omzumun üzerinden baktım.

Dawson'ın gözleri aramızdaki bağlantıya kilitlenmişti ve konuşurken sesi . "Aynen böyle. Çok ateşli. Hayatımda bundan daha seksi bir şey görmedim."

Etrafındaki kaslarımı sıktım ve gözleri kapanırken bir dizi küfür savurdu. Dawson'ın ellerinden biri boğazıma doğru kaydı. Uzun parmakları boynuma dolandı ve beni onun merhametine bırakacak kadar sıktı. Belki de yeni yatmaya başladığım bir adama bu kadar güvenmek beni korkutmalıydı ama bunun yerine bunu heyecan verici ve erotik buldum. Bir, iki kez aşağı yukarı sallandım, üçüncüde boğazımı daha sıkı sıktı ve ikimiz birlikte uçuşumun kenarına gittik.

Sonra, sanki kemiklerim jöleye dönüşmüş gibi sıvılaşmış hissettim. Kendi vücut ağırlığımı taşıyamayacak halde kucağına yığıldım. Hayatımda yaşadığım en iyi orgazmdı ve bunu bana beş dakikadan kısa bir sürede yaşatmıştı.

"Bu..."

Dawson kıpırdandı ve beni kollarının arasına aldı. "Bir hediye. Seninle ilgili her şey böyle hissettiriyor. Bunu hak etmediğime yüzde bin eminim ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar da bencilim."

"Gitsem iyi olacak."

Dawson ve ben bütün öğleden sonra seks sonrası sersemliği içinde uzanmıştık. Şimdi saat dörde geliyordu ve ben hala onun yatak odasıdaydım.

dünden kalma gömleğini giydi. Ayakkabılarımdan birini ararken arkamdan geldi ve kollarını ortama doladı.

"Seni ben götüreceğim."

"Metro daha hızlı. Ekspresin üzerinde sadece birkaç durak var."

Suratını astı. Çok sevimliydi. "Neden önce yemek yemiyoruz? Yemek siparişi veririm. Ya da istersen dışarı çıkabiliriz?"

Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. "Neredeyse yirmi dört saattir buradayım."

"Yani?"

"Benden şimdiden bıkmayı istemem."

Sırıttı. "Belli ki koko yemekten ne kadar hoşlandığımı hakkında hiçbir fikrin yok."

Güldüm ve avuçlarımı göğsüne koydum. "Bu eğlenceliydi. Ama Ryder'dan şimdiden üçüncü dereceyi alacağım. Ayrıca yarın işe gitmeden önce iyi bir uyku çekmeliyim. Patronum biraz sert biri."

Dawson elimi kapattı ve göğsünden sikine doğru kaydırıldı. "Zor kısmı doğru anladın."

Kıkırdadım. "Sanırım o şey bozulmuş olabilir. Asla tam olarak ." "Sen etraftayken mümkün değil."

"Gördünüz mü? Gitmem için bir neden daha. Bu iş bitene kadar asla rahat edemeyeceksin."

Dawson'ın cep telefonu yakındaki sehpadan titredi. Baktı ve yanıp sönen ismi okudu, sonra işaretçisini kaldırdı. "Bana bir dakika ver, sonra seni geçireyim. Annem arıyor."

"Tamam." Gülümsedim. "Zaten giyinmem gerekiyor."

Dawson cevap vermek için parmağını kaydırıldı ve ben dün geceki elbisemi giyip diğer ayakkabımı bulurken konuşmak için diğer odaya geçti. Çılgın, yeni düzülmüş saçlarımı evcilleştirmek için elimden geleni yaptım ama saçlarımın günümü tam olarak temsil ettiğini düşünürsek bu hiç de kolay değildi.

Oturma odasında Dawson çıplak ayaklarını sehpayaya dayamış, kanepede oturuyordu. İlk kez dairesinin orta bölümüne kısa bir bakıştan fazlasını yapabiliydim. Yakıt ikmali yapmak ve sandalyede seks yapmak için mutfığa yaptığımız birkaç hızlı yolculuk dışında neredeyse her anımızı yatak odasında geçirmiştik. Bu yüzden Dawson beni izlerken ve annesiyle telefonda konuşurken ben etrafta dolaşıp etrafı kontrol ettim.

İlk durağım bir dizi yüksek kitap rafı oldu. Bir insanın okuduklarından onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Dawson'ın birkaç sıra gerilim kitabı vardı.

kurgusal olmayan kitaplar ve hukukla ilgili çeşitli kitaplardan oluşan bir sıra. Tam ilerleyip odanın geri kalanına bakacaktım ki iki David Baldacci romanının arasına sıkışmış bir kitap fark ettim. Sırt kısmı diğerlerinden daha renkliydi. Kitabı çıkarıp arkasını okudum ve bunun çok iyi bir nedeni olduğunu fark ettim. Kitap bir *aşk* romanıydı. Döndüm ve kaşlarımı kaldırarak kitabı Dawson'a doğru tuttum.

Başını salladı ve gülümsedi ama annesiyle konuşmaya devam etti.

Rafların üstünde çerçeveli üç fotoğraf vardı. Birinde Dawson, hukuk fakültesinden mezun olduğu gün olduğunu tahmin ettiğim kepi ve cübbesiyle görülüyordu. Yanında duran kadın daha yaşlı ve en az bir karış kısaydı ama yüzündeki gururlu gülümsemeden annesi olduğunu anladım. Onun yanında da elinde küçük bir kaplumbağa tutan bir adamın fotoğrafı vardı. Fotoğrafın eski olduğu belliydi ve bu fotoğrafı çekenin Sheldon olup olmadığını ve belki de adamın Dawson'ın babası olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Çerçeveli fotoğrafların sonuncusunda iki genç vardı, bunlardan biri kesinlikle Dawson'dı. Daha yakından bakmak için elime aldım. Yüzündeki şeytani gülümseme kesinlikle çok sevimliydi. Kızların genç Dawson Reed'i sevdiklerine hiç şüphe yoktu. Geniş omuzları, dağınık, umurunda bile olmayan ama yine de harika görünen saçları, kendinden emin bir sırıtışı ve bugün sahip olduğu yontulmuş kemik yapısı vardı. Kaç kızın bu yüze bayıldığını ya da Dawson'ın yatakta bu kadar inanılmaz olmasının nedeninin muhtemelen bu olduğunu düşünmek istemiyordum. Bu yüzden bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım ve bakışlarım fotoğrafta onun yanında duran kıza kaydı. Kız kot bir şapka takmış ve gözlerini kısarak güneşe bakıyordu. Eğer yanılmıyorsam, Dawson'ın ofisinde tuttuğu fotoğraftaki kızla aynı kız olabileceğini düşündüm - orada bulunan *tek* fotoğraf. Çerçeveyi yerine koydum ve odaya astığı iki sanat eserine bakmaya devam ettim. Ben işimi bitirdiğimde Dawson da asmıştı.

"Haftaya konuşuruz anne." Sessiz, sonra sesini alçalttı. "Ben de seni seviyorum." Dawson telefonu kapattı ve ayağa kalktı.

Gülümsedim. "Öncelikle, annenle konuşmak için işini gücünü bırakmana ve telefonu kapatmadan önce onu sevdiğini söylemene bayıldım."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Telefonu açıyorum çünkü açmazsam, hâlâ nefes alıp almadığımdan emin olmak için bir arama ekibi gönderecek. Annem ve küçük kız kardeşim birkaç yıl önce Florida'ya taşındı. Eskiden her hafta Pazar akşamı yemek yerdik ama artık Pazar günleri telefonda konuşuyoruz."

"Bu çok tatlı."

"Benden başka bir şey istemiyor."

"Sormaktan bahsetmişken..." Kitaplığa döndüm ve aşk romanını işaret ettim. "*Kesinlikle* sorularım var."

Dawson başını öne eğdi. "Bunu neden daha önce atmadığımı bilmiyorum."

"Bu, *The Cowboy Next Door*'un iyi bir okuma olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Bilemem. Hiç okumadım." "Nereden çıktı bu?"

"Siktiğimin Ben'i. Geçen yıl Amazon'dan sipariş etti ve buraya getirtti."

"Neden?"

"Bu kadınla iki kez çıktım ve çok ciddileşmeye başlamıştı. Kira kontratı bittiğinde birlikte yaşamaktan bahsetmeye başladı."

"Aman Tanrım."

Başını salladı. "Her neyse, onu yemeğe çıkardım ve gecenin sonunda birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı düşündüğümü söyledim. Kendini kaybetti. Ayağa kalktı ve restoranın ortasında bana bağırmaya başladı. Ertesi gün bana kadınsı tarafımla temasa geçmem gerektiğini söyleyen uzun bir mesaj gönderdi ve o kitabı okumamı önerdi. Mesajı Ben'e gösterme hatasını yaptım. O kitap ve bir kovboy şapkası birkaç gün sonra elime geçti." Dawson başını salladı. "Ona aylarca bana karşı kullanabileceği bir cephane verdiğimi bilmeliydim."

Güldüm. "Onunla aranızdaki ilişkiyi seviyorum."

"Hiç istemediğim sinir bozucu bir kardeş gibi. Zamanın yarısında kışına tekme basmak istiyorum, diğer yarısında ise beni biraz daha az delirtiyor. Ama onsuz kaybolurdum."

Gülümsedim ve en üst rafa işaret ettim. "Bu senin annen mi?" "Evet."

"O çok küçük."

"Fotoğrafta annemin yanındaki babam, Sheldon'ı aldığımız gün. Bedenimi ondan almışım. Doğduğumda iki kilo sekiz ons ağırlığında olduğumu ve büyürken annemi neredeyse binlerce kez öldürdüğümü duymuş olmalıyım. Hâlâ çocuk sahibi olmaya karar verdiği adamı suçlaması gerektiğini düşünüyorum, çocuğu değil."

"İyi noktaya değindin." Güldüm ve son fotoğrafı işaret ettim, onun ve kızın fotoğrafını. "Bu sen misin?"

Dawson'ın yüzü ciddileşti. "Evet. Ben ve Bailey."

Derisine kazınmış bir isim.

"Ofisinizdeki resimdeki de o, değil mi?"

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Ofisteyken kız kardeşi olup olmadığını sormuştum ve hayır demişti. Şimdi tekrar bilgi vermeye gönüllü olmadığından, nazikçe etrafı kurcalamaya çalıştım.

"Eski kız arkadaşın mı?"

Dawson başını salladı. "Geçen gün bana en uzun ilişkiyi sormuştun. Bailey benim en iyi arkadaşımdı. Gerçi Ben onun her zaman benim bir numaram olduğunu iddia edebilir."

Aman Tanrım. Ondan bahsettiğinde, öldüğünü söylemişti. Dawson'a dönmeden önce fotoğrafa baktım. "Öldüğünde kaç yaşındaydı?"

"On altı. On yedinci yaş gününden bir gün önce öldü." "Çok üzüldüm."

Başını salladı.

"Ne sormamın sakıncası var mı?" "Kanser."

Cevapları kısa ve çok gerçekçiydi. Bailey uzun zaman önce ölmüş olabilirdi ama belli ki hala kolay bir konu değildi. Ben de oluruna bıraktım. Bazen uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek en iyisidir. "Paylaştığın için teşekkürler."

Bölüm 25

DAWSON

14 yıl önce

"Nasıl bir his?"

Birbirimizi bir yıldır tanıdıktan sonra Bailey ve ben ayrılmaz bir ikili haline gelmiştik. Futbol antrenmanım olmadığı zamanlarda tedavileri için hastaneye bile onunla birlikte gidiyordum, ki şu anda da oradaydık. Pelüş koltuklarda yan yana otururken göğsüne bir serum damlıyordu.

"Ne? Kemoterapi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, derinin altındaki şey. Port. Acıyor mu?"

Bailey'nin göğsüne ilaçlarının verildiği kauçuk bir tüp takılmıştı. Güya bu, ona sürekli iğne batırmaktan daha kolaymış.

Omuz silkti. "Taktıktan sonra birkaç gün acıdı. Kesik gibi acıyordu. Ama artık gerçekten hissetmiyorum. Sadece ilaç ve diğer şeyleri koymak için serumu bağladıklarında biraz baskı hissediyorum."

Sırıttım ve içkimi kaldırdım. "Bu hindistan cevizi sütünü içine koyarsak ne olur sence?"

Bailey kıkırdadı. "Bilmiyorum ama sanırım denemeyi pas geçeceğim."

"Sıkıcı."

"Dokunmak ister misin?"

"Neye? Limana mı?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, sol dizim, Dawson. Tabii ki limanı kastetmiştim."

Yanındaki sandalyede kambur duruyordum ama bu fırsatla yerimden sıçradım. "Tabii ki."

Bailey öne doğru eğildi ve mavi hastane önlüğünü biraz aşağı çekti. Kemoterapi, şapka ve sweatshirt giymediği birkaç zamandan biriydi ve köprücük kemiğinin dışarı çıktığını fark ettim. Kesinlikle biraz kilo vermişti ve

Yamalı saçlarının hepsi gitmişti. Bu onu on dört yaşından çok on yaşındaymış gibi gösteriyordu.

"Devam et," dedi.

Port derisinin altına yerleştirilmişti, etrafında şeffaf bir bant ve dışarı çıkmış tek bir tüp vardı. Parmaklarımı kabarık çıkıntının etrafında gezdirdim, nerede başlayıp nerede bittiğini hissettim. "Bu bir üçgen mi?"

"Evet."

Ben etrafı yoklarken Bailey beni izledi. Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktığı anda, o an tuhaflaştı. En azından benim için öyle oldu. Dudaklarıma baktı ve ben de aniden geri çekildim.

"Oldukça havalı," dedim. "Dokunmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bailey başını salladı ve telefonunu eline aldı, ancak o kaydırma yaparken gariplik sonraki birkaç dakika boyunca devam etti - ya da en azından benim kafamda öyle oldu.

Sonunda Bayan Anderson elinde iki alışveriş torbasıyla içeri girdi. Bailey'nin annesi genellikle ben tedaviye geldiğimde ayak işlerini halletmek için ayrılırdı.

Gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Bailey telefonundan başını kaldırmadı. "Dawson az önce beni."

Gözlerim büyüdü. "Ben yapmadım... Ben onun *limanını* hissettim."

Bailey yüzümü işaret etti. "Neden işleri garipleştiren tek kişi sen oluyorsun, seni ucube?" Güldü. "Şu anda çok kırmızısın."

"Ve sen de acayip kötüsün."

Bayan Anderson kıkırdadı. "Siz ikiniz kardeşten de betersiniz." "Eğer kardeş olsaydık, beni hissetmesi daha da garip olurdu. yukarı."

Ellerimi uz. "Onu hissetmedim. Yemin ederim."

Bailey'nin annesi alışveriş torbalarını yere bıraktı ve birini karıştırdı. "Macy's'deydim ve çok şirin bir elbise gördüm. Bunu okuldaki dokuzuncu sınıf bahar dansında giyebileceğini düşündüm."

"Dansa gitmeyeceğim anne."

Bayan Anderson içini çekti. "Dansa gitmek için bir erkeğe ihtiyacın yok. Pek çok kız arkadaşlarıyla gidecek. Katie Arnold'la konuştum ve Elaina'nın Laura ve Penny ile gideceğini söyledi."

"Aferin onlara. Ama umarım elbise iade edilebilir, çünkü ben gitmiyorum."

Bayan Anderson kaşlarını çatı ve bana baktı. "Gidiyor musun, Dawson?" Başımı salladım. "Evet, sanırım gidiyorum."

Bailey'nin kafası yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Dansa birini davet etmeyi planladığımdan bahsetmemiştim. Allie Papadopoulos zaten benimle gelmek istediğini söylemişti. Okuldaki en güzel kızdı ve benden hoşlandığını söylemekten çekinmiyordu. Bailey ve ben genellikle her şeyi konuşurduk ama nedense başka bir kıza çıkma teklif etme konusunu açmak garip gelmişti. Bunun bir noktada ortaya çıkacağını düşünmüştüm ama şimdi keşke bir şey söyleseydim diyorum çünkü o gariplik yine geri gelmişti.

Başımı salladım. "Allie Papadopoulos'a soracağım." Bailey'nin dudakları birbirine yapıştı.

"Oh."

Kahretsin. Şimdi kendimi kötü hissettim. Birlikte gideceğim biri vardı ama Bailey yoktu. Gerçi birçok arkadaşım bekarlığa veda partisine gidiyordu. "Kesinlikle gitmelisin. Annenin dediği gibi, pek çok çocuk sadece arkadaşlarıyla gidiyor. Ben erkeklerle gidiyor."

"Spor salonunda dans etmek aptalca." kaçırıldı. "Gitmek istemiyorum."

Bailey'nin annesi gözüne takıldı ve başını sallayarak sessizce bu işin peşini bırakmamı söyledi. Çok geçmeden hemşire gelip Bailey'nin serumunu çıkardı ve biz de eve doğru yola koyulduk. İçeri girdiğimizde yağmur çiseliyordu ama dışarı çıktığımızda bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Annesi arabayı sürerken Bailey önde oturmuş camdan dışarı bakıyordu, ben de arkada oturuyordum. "Dawson?" Bayan Anderson mahallemize dönerken dikiz aynasına baktı. "Bizim eve mi geliyorsun yoksa eve mi gidiyorsun? Eğer gelmiyorsan seni bırakabilirim, böylece ıslanmazsın. Sanırım Bütün gece yağmur yağması gerekiyordu."

"Fazla ödevim yok, o yüzden gelebilirim."

"Aslında," dedi Bailey. "Gerçekten yorgunum. Muhtemelen Dawson'ı eve bırakmalısın."

Bayan Anderson yine gözüne takıldı. Üzüntüyle gülümsedi ama ikimiz de başka bir şey söylemedik.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, dans konusunda Bailey'i üzmüş gibi görünmem beni rahatsız ediyordu. Ben de ona bir mesaj gönderdim.

Dawson: Hey. Allie'yi dansa davet etmeme gerek yok. Hep birlikte gidebiliriz.

Noktalar etrafta zıplamaya başlamadan önce birkaç dakika geçti.

Bailey: İstedığın kişiyle git. Beni rahatsız etmiyor. Gitmek istemiyorum.

Dawson: Emin misin?

Bailey: Elbisenin üstüne şapka takmak aptalca görünürdü.

Dawson: O yüzden şapka takma.

Bailey: Aptal bir dansa gitmek için aptal bir elbiseyle aptal bir şapka giymekten daha kötü olan tek şey, spor salonundaki tek kel kişi olmaktır. Hayır teşekkürler.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden uzun bir süre oturdum. Sonra Bailey'nin ilk tanıştığımızda söylediği bir şey bana bir fikir verdi. *Eylemler kelimelerden daha önemlidir.* Şimdilik cevap yazdım.

Dawson: Tamam. Sabah görüşürüz.

Her zamanki gibi Bailey benden önce otobüs durağındaydı. Caddeden aşağı indiğimi görünce gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım. Ne yaptın sen?"

Elimi yeni pürüzsüzleşmiş başımın üzerinde gezdirdim.

"Beğendin mi?" "Kanser hastası gibi görünüyorsun!"

"Ama *ateşli* bir kanser hastası, değil mi?"

Bailey başını sallamaya ve benimkine bakmaya devam etti. "Bunu neden yaptın ki?"

"Aptal dansına gitmekten daha kötü olan tek şeyin spor salonunda kel olan tek kişi olmak olduğunu söylemiştin." Omuz silktim. "Artık kel olan tek kişi sen olmayacaksın."

"Herkes sana bakacak."

Sırıttım. "Zaten çok yakışıklı olduğum için bana bakıyorlar. Ne fark eder ki?"

"Sanırım kullandığın zilin titreşimi beynini sarsmış olabilir. Ya Allie bundan hoşlanmazsa ve şimdi seninle dansa gitmek istemezse?"

"Yine de ona sormak konusunda fikrimi değiştirdim. Tüm kız arkadaşlarıyla takılmak isteyecek ve bence arkadaşlarla gitmek daha eğlenceli olacak."

Bailey kafama . "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Duş almayı çok daha hızlı hale getiriyor. Kim bilir? Belki de bu şekilde devam ederim."

Gülümsedi. "Sen delisin."

Bu sabah aynaya baktığımda ben de delirdiğimi düşünmüştüm. Ama şu anda Bailey'nin yüzündeki gülümseme doğru şeyi yaptığımdan emin olmamı sağladı.

Otobüste çocuklar yeni saç modelim konusunda beni sıkıştırdılar. Gerçi yüzde doksan dokuzundan daha iriydim, o yüzden kimse fazla zorlamadı. Bailey iki sıra önümde oturuyordu, bugün parlak su rengi bir kova şapka takmıştı. Arkasını dönmedi ama tüm şakaları kaçırmış olamazdı. Umarım

Yaptığım şey geri tepmedi ve onu üzmedi. Okula vardığımızda hepimiz ayakta durduk ve otobüsten inmek için sıramızı bekledik. Bailey'nin sırası geldiğinde koridora çıktı ve yürümeye başladı. Ama inmeden önce durdu, arkasını döndü ve okulda hiç yapmadığı bir şeyi yaparak şapkasını çıkardı. Bana doğru fırlatarak gülümsedi. "Sanırım senin bileziğini yaparken yanılmışım."

Bölüm 26

NAOMI

Ertesi gün işte beni beklediğinden emin değildim.

Randevumuz mükemmeldi ve onu takip eden yaklaşık yirmi dört saat muhteşemdi. Ve bu sadece seks değildi. Dawson bana açılmış, kendimi ona yakın hissetmemi sağlayan hassas bir yönünü paylaşmıştı. Ama daha önce erkekler tarafından yakılmışım. Bir an mutlu bir nişanlılık yaşarken, bir an sonra itibarını zedeleyebileceğin için terk ediliyorsun. Bu yüzden ofise girerken kendimi koruma mekanizmam beni tetikte tutuyordu.

Dawson'ın kapısı zaten açıktı ve ışığı yanıyordu, bu yüzden yerleştikten sonra başımı kapı aralığından içeri soktum. "Günaydın. Kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

"Elbette. Teşekkürler. On beş dakika içinde erken bir toplantım var. Yeni bir müvekkil, çocuk daha on altı yaşında. Annesi ve suç ortağı olarak suçladıkları başka bir çocukla birlikte geliyor."

"On altı mı? Ne yapmış ki?"

"Siber suç. Okulun not ve yoklama sistemine girmiş ve bir virüs yerleştirmiş. Son üç yılın tüm bilgilerini kaybetmişler."

"Kötü notları silmeye mi çalışıyordu?"

Dawson başını salladı. "İşin çılgın kısmı da bu. Çocuk çok başarılı bir öğrenci ve okulu hiç aksatmıyor. Sadece eğlenmek için yapmış. Ama izini sürdüklerinde, bilgisayarını incelemek için arama izni aldılar ve aynı şeyi bir cep telefonu şirketine yapmaya çalıştığını gördüler. Hizmet aldığı şirket bile değildi."

"İnsanların bu tür şeyleri neden yaptığını hiç anlamadım. Bundan ne çıkarları var?"

"Buraya geldiklerinde bu soruyu soracağım. Çünkü bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Ofisindeki dahili telefon çaldı ve resepsiyon görevlisinin sesi duyuldu. "Merhaba, Dawson. Saat sekizdeki müşteriniz geldi."

Saatine baktı. "Bütün parti burada mı? Jared, annesi, Brendan - suçlanan diğer çocuk - ve Brendan'ın avukatı Will Archer?"

"Öyleler."

"Onlara birkaç dakika içinde çıkacağımı

söyle." "Tamam."

Dawson beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sırtıttı. "Dün gece nasıl uyudun?"

"Bir bebek gibi. Sen?"

"Oldukça iyi. Çarşaf larım hindistan cevizi gibi kokuyor, bu yüzden sertleşmiş bir şekilde uyandım."

Ağzımı kapattım. "Umarım bakmışsındır. On altı yaşında biriyle böyle bir toplantıya girmek oldukça uygunsuz olurdu."

Dawson ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü -hayır yürüdü-. "Bu konuda bana yardım edeceğini umuyordum."

Gözlerim büyüdü ama ellerimi kaldırıp ona avuç içlerimi gösterirken yüzümdeki sırtışı engelleyemedim. "Olduğun yerde kal, Reed."

Dawson şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. "Ne? Ben de tam dosya dolabına gidiyordum."

". "

Sırtıttı. "Sadece bir dakikalığına yanına yaklaşmama izin ver. Sadece hızlıca dokunacağım."

Kıkırdadım. "Asla olmaz. Bunu ofiste başlatmayacağız." Alt

dudağını dışarı çıkardı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Sizi bekleyen on altı yaşında sorunlu bir çocuk ve annesi var, başka bir avukattan bahsetmiyorum bile."

"Çabuk olacağım."

Başımı salladım. "Hazırlanmayı bitir. Gidip onları alayım, konferans odasına koyayım ve kahve isteyen var mı diye bakayım. Ayrıca, ofiste aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu benim işim ve sonrasında bunu tuhaflaştıracak alışkanlıklar edinmemizi istemiyorum..."

Dawson'ın kaşları çatıldı. "Neyden sonra?"

"Artık bunu yapmadığımız zaman..."

"Ne zaman? Yani şimdiden ölümümüzü mü planlıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Belki takvime yazarsın da ne zaman olacağını bilirim."

"

"Öyle demek istemedim. Sadece..."

"Sadece ne?"

"En uzun ilişkin üç ay sürdü, Dawson. Gerçekçi davranıyorum ve kendimi korumaya çalışıyorum. Bu işe ihtiyacım var."

"İyi. Her neyse." Masasının arkasına geçti ve göz temasından kaçınarak kâğıtları karıştırmaya başladı. "On dakika içinde konferans odasında olacağım."

İşler değişmişti. Şimdi kendimi kötü hissediyordum. Ama ofisteydik ve ben gerçekten iyi bir iş çıkarmak istiyordum. Dawson'la bu konuyu daha sonra konuşacaktım.

Lobiye çıkıp herkese kendimi tanıttım, sonra hepsine konferans salonunu gösterdim ve kahve isteyen tek kişi olan Will Archer'a kahve getirmeye gittim. Dawson'ın on altı yaşındaki müşterisi daha çok Ryder'ın yaşlarında görünüyordu. O da korkmuş görünüyordu. Onunla geçirdiğim birkaç dakikadan sonra, bugünkü toplantı sırasında gözyaşlarına boğulacağından emindim. Genç sanıklardan payıma düşeni almıştım. Suçlu olsalar bile, hiç doğru gelmiyordu.

Kahvesini getirdiğimde Will gülümsedi. "Teşekkür ederim. Geç kalıyordum ve kafein almak için duramadım. Hayatımı kurtardın."

"Sorun değil."

İki genç annelerinin yanında toplanırken o konferans odasının kapısının yanında durdu. "Yeni olmalısınız?"

"Öyleyim. Bu sadece üçüncü haftam." "Başka bir firmadan mı geldiniz?"

Başımı salladım. "Aslında başka bir eyalette savcılık ofisinde çalıştım. New York'a daha yeni taşındım."

"Savcının ofisi, ha? Ben de öyle. Yaklaşık bir yıl önce özel avukatlık yapmak için ayrıldım." Sesini alçalttı. "Düşündüğün kadar kolay bir geçiş olmadı, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil."

Will kahvesini yudumladı. "Peki seni Büyük Elma'ya getiren neydi? Kocanın tayini falan mı çıktı?" Ben cevap veremedim başını salladı ve utangaç bir gülümsemeyle elini kaldırdı. "Özür dilerim. Sanki taşınmanın tek nedeni bir erkeğin peşinden gitmekmiş gibi şovenist bir ifade kullandım. Dürüst olmak gerekirse, sadece evli olup olmadığınızı merak ediyorum. Geçen sene boşandım."

Lise aşkımdan bir yıl önce. Nasıl düzgün olunacağını hiç öğrenemedim. Hiç rizz'im yok."

Güldüm. "Sorun değil. Rizz'in ne olduğunu on yaşındaki yeğenimden yeni öğrendim. Ama hayır, şehre kız kardeşime yakın olmak için taşındım. Evli değilim."

Dawson koridorda ilerlemeye başladığında son sözleri söyledim. Kaşlarını çattı ve Will'e başını salladı. "Archer."

"Hey, Dawson. Nasıl gidiyor?"

Dawson yakalayamadığım bir şeyler homurdandı.

Will gülümseyerek kahvesini dudaklarına götürdü. "Aynı tarafta olduğumuzda da, mahkeme salonunun karşı taraflarında olduğumuz zamanki kadar neşeli olduğunu görmek güzel."

Dawson'ın yüzü sertleşmeye devam etti. "Umalım da aynı takımda olduğumuzda, kışını onlarca kez tekmelediğimde yaptığından daha iyi bir iş çıkarmış olasın."

"Ah," dedi Will.

Dawson konferans odasını işaret etti. "Hadi başlayalım."

Will başını salladı ama Dawson içeri girdikten sonra bile konferans odasının kapısında kaldı. Bana tekrar gülümsedi. "Seninle tanışmak güzeldi Naomi. Umarım tekrar görüşürüz."

"Eminim yapacağız."

Toplantı dağılmadan önce öğle yemeği vakti geldi. Dawson, Will'i de yanına alarak ofisine doğru yürüdü. İçlerinden sadece biri mutlu görünüyordu.

Dawson ofisine girerken, "Dosyayı geri almam gerekiyor," dedi. "Staples'a götürün ya da birisine kopyalatın ve gün sonuna kadar bana ulaştırın. Ön duruşma önümüzdeki hafta ve savcılıktan her şeyi ancak Cuma günü öğleden sonra alabildim."

"Sorun değil."

İki adam tekrar dışarı çıktı ve masamın birkaç adım ötesinde durdular.

Will bir bana, bir Dawson'a baktı. "Aslında dosyayı muhtemelen öğleden sonra kendim iade edeceğim. Zaten burada bazı işlerim var."

Dawson'ın gözleri kısıldı. "Bunu resepsiyon görevlisine bırakın."

"Sevgili avukat yardımcınıza geri götürmemin bir sakıncası yok," dedi. "Dosyanın kaybolmasını istemem."

Dawson kollarını kavuşturdu. "Sanırım resepsiyon alanından çıkmak için gereken otuz adımı güvenli bir şekilde atacaktır."

Will, Dawson ile bana baktı. "Ya da... onun yerine bir kuryeye teslim ettirebilirim."

Dawson, Will'in sırtına bir el koydu ve onu lobiye doğru yürümeye başlattı. "Harika bir plan."

Birkaç dakika sonra Bay Huysuz döndü. Masamın önünde durdu. "Will iyi bir fikir değil."

Neyi kastettiğini bildiğimi sanıyordum ama yine de ona şüpheyile yaklaştım. "Yardımcı avukat olarak mı demek istiyorsun?"

"Kadınlarla olan şakası, beceriksiz bir soytarı gibi görünmesi. Ama o bir oyuncu. Karısı onu üçüncü kez başka bir kadınla yakaladıktan sonra boşadı. O da bir avukat. İyi bir kadın."

Birkaç kez göz kırptım. "O adamla çıkmayı planlamıyordum."

Dawson önemli değilmiş gibi omuz silkti ama yüzünde kayıtsızlıktan başka bir şey yoktu. "Sadece sizi uyarıyorum."

Hangisinin daha üzücü olduğundan emin değildim; bu hafta sonu bütün günümü yatakta geçirdiğim adamın, iş arkadaşlarından biriyle çıkmaya evet diydüşünmesi mi, yoksa Will Archer'ın soytarı rolüne tamamen kanmış olmam mı? Ben cevap vermeden Dawson ofisinde kayboldu. Birkaç dakika masamda oturdum, sabah olanları kafamda gözden geçirdim, belki olayları farklı bir açıdan görüp sakinleşirim diye umdum. Ama düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Sonunda Dawson'ın ofisine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama birlikte çalıştığın biriyle çıkacağımı düşünmektense bana daha fazla değer vermemen beni aşağıladı."

Dawson çenesini sıkarak masasının arkasına oturdu. "Ve şimdiden benim sadece bir seks arkadaşı olmamı planladığın için aşağılandım."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Çok fazla kelimeyle değil, ama birkaç aydan fazla burada kalma potansiyelim olduğunu düşünmüyorsun." İçini çekti. "Her ne kadar berbat olsa da, neden böyle düşündüğünü anlıyorum."

Kendimi savunmak için bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım, sonra *tam da* ima ettiğim şeyin bu olduğunu fark edince kapattım. "Özür dilerim, Dawson. Bunu söylememeliydim. Bazen iyice düşünmeden konuşmaya başlıyorum."

"Ve bazen gerçeklerin ortaya çıkması, üstü kapalı sözlerin ardına saklanmaktan daha iyidir."

Başımı salladım. "Sadece korkuyorum, Dawson." "Benden mi?"

"Tekrar incinmekten. İlişkiler konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Ve geçen yıl boyunca kendimi rüzgarda savruluyormuş gibi hissettim. Sonra seninle tanıştım ve şimdiden bir çapa gibi hissediyorum. Bu beni korkutuyor ama bunun seninle ve geçmişinle ilgisi yok, daha çok kendi korkularımla ilgisi var."

Dawson'ın yüzü yumuşadı. "Ve sana bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi bildiğimi bile söyleyemem. Geçmişimde bunu yapabileceğime inanmanı sağlayacak hiçbir şey yok." Yere baktı ve başını salladı. "Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum. Ama senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum. Belki de her seferinde bir gün alabilir ve bir süre için işlerin nereye gittiğine odaklanmamaya çalışabiliriz. Güven sorunlarımın seninle bir ilgisi yok ve bence zamanla birbirimize inanmaya başlayabiliriz."

Dawson hüzünle gülümsedi. "Bu daha şimdiden bir kadınla yaptığım en yetişkin sohbet ve ilişkimiz sadece kırk sekiz saatlik. Bu yüzden ben sinirlenmek yerine nasıl iletişim kuracağımı öğrenirken bana karşı sabırlı olmanız gerekebilir."

Gülümsedim. "Bunu yapabilirim."

Dawson parmağını çarpıttı. "Buraya gel."

Kollarımdaki tüm küçük tüyler diken diken oldu. *İki kelime.* Bu, bir adamın çantasında bulundurması gereken oldukça iyi bir numaraydı. Yavaşça ona doğru yürüdüm. "Tamam. Ama sadece hızlı bir öpüşme ve makyaj yapacağız. Ofiste seks hâlâ yasak."

Dawson'ın gözleri parladı. "Şimdilik..."

Ayağa kalktı ve kollarını bana dolayarak ellerini kilitledi. Nabzımın yavaşlamasına ve düşüncelerimin kaybolmasına neden oldu.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim," dedi

Dawson. "Korkularımı bize yansıttığım için de özür dilerim."

Başını eğdi ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

"Ama seni Will Archer'dan uzaklaştırdığım için üzgün *değilim*. O adam düşündüğün gibi biri değil."

"Ona hiç ilgi duymadım. Sen varken nasıl olabilir ki?"

Dawson'ın gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Biliyorsun, biliyorsun."

"Ne yapmak?"

"Bana sahip ol. Nasıl bu kadar hızlı oldu hiçbir fikrim yok ama senin var."

Bölüm 27

DAWSON

Ertesi Cuma akşamı Naomi'yle birlikte masalarına doğru ilerlerken Lily'nin gözleri parlıyordu.

"Çift en iyi arkadaşlara sahip olmayı seviyorum!" Alkışladı ve kulaktan kulağa gülümsedi

Kulak.

Lily'nin karşısındaki sandalyeyi çektim ve Naomi'ye başımı salladım. koltuğuna oturdu. "Neden bu gece tek bir kelime bile edemeyecekmişiz gibi hissediyorum?"

Ben bir highball bardağı kaldırdı. "İyi viski ve güzel kadınlar. Yapping karımı mutlu ediyor ve bu da eve gittiğimizde de mutlu olacağım anlamına geliyor. Akşam yemeğinde seninle konuşmama gerek yok."

Lily gözlerini devirdi ama gülümsemesi yüzünden hiç gitmedi. Ben'in karşısına yerleştim ve randevularımız hemen iki kişilik bir sohbeta dönüştü.

Lily eğildi. "Rahatlamış görünüyorsun."

Naomi peçetesini aldı ve kucağının üzerine örttü. "Son zamanlarda gergin mi görünüyordum?"

"Son bir yıldır sadece bu şekilde görünüyordun. New York'a taşınmadan önce FaceTime'da bile stresli görünüyordun."

"Başımda bir sürü şey vardı. İşsizdim."

Lily kaşlarını oynattı. "Gerginliğimi ortadan kaldıran şeyin yeni işim olduğunu sanmıyorum." Gözleri Naomi'den bana kaydı ve tekrar geri döndü. "İkinizin paylaşmak istediği bir şey var mı?"

Naomi dudaklarını büzdü. Ne söyleyeceğini tartışıyor gibi görünüyordu. İşleri kolaylaştırabileceğimi düşündüm, bu yüzden eğildim ve sesimi alçalttım. "Sevişiyoruz. Ben mutluyum. O da mutlu. Fazla analiz etme. Günden güne ilerliyoruz."

Lily'nin gözleri parladı. "Yanımızdaki kahverengi evin sahibi çift emekli olup Florida'ya ve evi satıyor. Siz ikiniz orayı satın almalısınız, böylece Naomi ve ben Apple ve Olive'i doğurduğumuzda komşu olabiliriz. Birbiriyle uyumlu bebek arabalarını iterken çok şık görüneceğiz."

Başımı ve salladım. "Çocuklara ne isim vereceksiniz? Armut ve Misket Limonu?"

"Aslında kalbim hep Keanu'dan yanaydı." Naomi ona baktı ve göz kırptı. "İlk *Matrix* filmimi izlediğimde ona aşık olmuşum."

Gülümsedim ve bir elimi masanın altından kalçasına koydum. Cinsel bir şey değildi ama başka açılardan içimi ısıtmıştı. Normalde böyle duygular beni huzursuz ederdi, ama Naomi'yle bunun tam tersi oldu. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi hoşnut hissediyordum - belki de hiç.

Akşam yemeğinde Ben, pahalı yarış bisikletlerini çalıp kız arkadaşının ailesinin evinin garajında sakladığı için tutuklanan bir davalının on altı yaşındaki oğluyla ilgili bir hikaye anlattı. Görünüşe göre, çocuk yakalandığında suçu kız arkadaşının üzerine atmaya çalışmış ve şimdi hem baba hem de oğul aleyhine davalar açılmış.

"Sanırım armut dibine düşmüş," dedi Ben. "Babası işvereninden zimmetine geçirdiği tüm parayı karısının adına bir hesaba yatırmış ve suçu onun üstlenmesini sağlamaya çalışmış." Ağzına bir topak kırmızı kadife kek attı ve çatalını bana doğrulttu. "Bisikletlerden bahsetmişken, şu rampayı yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırladın mı?" İnledim. "Ne zaman o aptal Citibike raflarından birinin yanından geçsem taşaklarım hâlâ acıyor."

Ben kıkırdadı. "Dawson ve ben on üç yaşlarındayken bir bisiklet rampası yapmaya karar verdik, bir tür Şeytani Knievel atlayışı gibi. Ne halt ettiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, bu yüzden şey olması gerekenden çok daha yüksek oldu. Atladığınız kısım muhtemelen bir metreden daha yüksekti. Çekmecedeki en keskin bıçak biz değildik, bu yüzden onu çimlerin üzerine değil, beton sokağın önüne kurduk." Bana baktı. "Lanet şeyi çimlerin üzerine inşa ettik. Daha yumuşak bir iniş yapabileceğimiz bahçede denemek yerine neden o kadar yolu sürükledik?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Her neyse," diye devam etti Ben. "Biz salaklardan hangisinin önce deneyeceği konusunda tartıştık. Her zamanki gibi Dawson kazandı. de, o zamanlar bile tartışmalarımızı hep o salak kazanırdı. İyi bir avukat olmasına şaşmamalı."

"Evet, kazandım. Acil bir gezi."

Ben güldü. "Tipik Dawson. Her şeyi göze aldı. Yarım blok geri gitti ve olabildiğince hızlı pedal çevirdi. Rampanın sonuna geldiğinde

gidonu geri çekti. Yemin ederim, en az on iki metre havalandı."

Kalçalarımı sıktım ve irkildim. Bu asla unutamayacağınız bir acıydı. "Lütfen bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

"Hızlı yükselen şey iki kat daha sert iner." Ben elini yukarı doğru kaldırıp sonra tekrar aşağı indirerek gösterdi. Her iki eli de patlamaya benzer bir çarpma ile açılıp kapanarak bitirdi. "Taşakları kafamdan daha büyük şişti ve kesesine on sekiz dikiş atılması gerekti."

"Hiçbir lidokain, bir kadın doktor ve kadın hemşirenin topumu dikmesinden duyduğum utancın acısını dindiremedi."

Ben güldü. "İyi tarafından bakarsak, bu sana ilk kez bir kıza aletini göstermek için bir bahane verdi. Bailey'nin bana değil de sana aşık olmasını sağlayan şeyin bu olduğuna eminim. Dostumun sadece mahkeme salonundaki başarılarıyla değil, penis oyununda da beni yendiğini kabul edecek kadar erkeğim."

Herkes güldü, ancak Bailey'nin bana aşık olduğundan bahsetmesi göğsümde bir sıkışma yarattı.

Naomi şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Aww... Çocukken çişini mi incittin?"

Gülümsemeye çalıştım ve hatta gecenin geri kalanında bunun beni etkilemesine izin vermeyerek oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşündüm, ama görünüşe göre yanılmışım.

Restoran Naomi'nin kız kardeşinin dairesinden sadece birkaç blok ötedeydi ve güzel bir geceydi, bu yüzden yemekten sonra belki yürüyebileceğimizi düşündüm.

"Frannie'ye giden beş altı blok yolu bu ayakkabılarla yürüyebilecek misin?"

"Evet, tabii."

İki blok boyunca yan yana yürüdük, Naomi aniden durana kadar havadan sudan konuştuk. "Neyin var senin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Restorandan çıktığımızdan beri hava durumundan bahsedip duruyorsun. Yalnızken Şehir'deki *sonbahar yapraklarından* bahsetmiyorsun; edepsiz şeyler söylüyorsun." Naomi bir cevap bekliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Ama bir cevabım yoktu. Sonunda iç çekti. "Bailey'nin nesi var, Dawson?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Onu kaybettiğinizi biliyorum ve o size yakın biriydi. Ama neden onun hakkında hiç konuşamıyorsun?"

"Neden bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Ben o hikayeyi anlatana kadar yemekte hepimiz harika vakit geçiriyorduk. Onun adını duyunca sustun ve... ve bana anlatman gereken kirli şeyleri yapabileceğimiz yalnız kalabileceğimiz evine götürmek yerine beni eve bırakıyorsun."

"Sadece yorgunum. Uzun bir haftaydı."

Naomi gözlerini tuttu. "Lütfen bunu yapma, Dawson. Her şeyi teker teker ele almak ve ciddi bir şeye atlamamak konusunda anlaştığımızı biliyorum ama beni dışlıyorsun."

Yutkundum. Eğer başka bir kadın geçmişimi kurcalamaya çalışsaydı, susmaktan daha kötüsünü yapardım. Onu şimdiye kadar bir Uber'e bindirmiş olurum. Ama Naomi'yi dışlamak istemedim, gerçekten istemedim. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve konuşurken gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Onu incittim. Ve o gitti. Çoğu gün bunu düşünmemeyi başarabiliyorum. Ama düşündüğümde, yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum. Bunu asla geri alamayacağım ya da ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim."

Naomi'nin yüzü yumuşadı. "Oh, Dawson. Bu konuyu hiç kimseyle konuştun mu? Bir profesyonelle ya da herhangi biriyle?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için eğildi. "Hayır." "Sence yapmalı mısın?"

Elimi uzattım. "Bu gece kız kardeşinin evine gitmeni istemiyorum."

Naomi hüznle gülümsedi ama elini benimkinin içine koydu. "Beni çağırmadığın için hayal kırıklığına . Bir tişört ve şort bile hazırlamıştım. iç çamaşırlarını çantama koydum." "Artık çok mu geç?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bailey konusunu benimle paylaştığın için de teşekkür ederim. Bu konuda daha fazla konuşman için seni zorlamayacağım ama bence konuda biriyle konuşmalısın. İkinizin arasında her ne olduysa bununla yüzleşmenin bir yolunu bulmalısın."

Bölüm 28

DAWSON

13 yıl önce

"Biliyor musun, artık bu şeye zor sığıyorum." Bailey'nin bahçesindeki köpek kulübesine sürünerek girdim. "İyi ki o küçük sosisli köpeklerden değil de bir Saint Bernard'ın var. Sanırım köpekler yattıkları yere sıçmaz sözü doğruymuş."

Bailey günlüğüne yazmayı bıraktı. "Köpekler *yemek yedikleri* yere sıçmazlar, uyudukları yere değil."

Etrafıma bakındım. "Burada bok mu var?"

Güldü. "Hayır. Moose da buraya kaka yapmaz. Sadece yağmur yağdığında annem onu dışarı çıkardığında gelir."

Defterini işaret ettim. "Bugün ne hakkında yazıyorsun?" "Sadece düşüncelerimi."

"Ne hakkında?"

"Ölmenin nasıl bir his olduğunu."

bir sıcaklık doldu. "Kapa çeneni. Öyle söyleme."

"Neden?" Omuz silkti. "Bu , Dawson."

"Tabii ki. Yani, hepimiz öleceğiz. Ama sanki önümüzdeki hafta olacakmış gibi söylüyorsunuz."

"Belki gelecek hafta değil. Ama büyük olasılıkla senin gibi yaşlanacak kadar yaşamayacağım."

İki hafta önce, Bailey yılda dört kez yapılan düzenli taramalarını yaptırmıştı. Karaciğerinde yeni tümörler olduğunu gösterdiler. Akciğerlerindeki tümörlerin kemoterapisi daha yeni bitmişti.

Yutkundum ve konuyu değiştirdim. "Gelecek hafta doğum günün için ne istiyorsun? Annem öğrenmek için başımın etini yiyor."

Kalemimi dudağına vurdu. "Hmm... Gerçekten ne isterdim biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana bir mektup yazacaksın."

Yüzüm buruştu. "Ne hakkında?"

"Duyguların, başka ne olabilir?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Duygularımı yazmamı ve okuman için sana vermemi mi istiyorsun? Ne için kullanabilesin diye? Dalga geçmek için mi? Hayatta olmaz."

Bailey gülümsedi. "Ya okumayacağıma söz verirsem?"

"O zaman neden yazayım ki?"

"Çünkü katartık, aptal."

"Sanırım pas geçeceğim. Başka ne istiyorsun?" "Hiçbir şey. İstediğim tek şey bu."

"Hadi ama. Başka bir şey olmalı. Tılsım gibi bir şeye ne dersin? Bütün kızlar şu tılsımlı bilekliklerden takıyor."

Bileğini kaldırdı ve iki yıl önce ona yaptığım dostluk bileziğini gösterdi. "İhtiyacım olan tek şey bu."

Ben de her gün onun bana yaptığını giyiyordum. Benimkinde şöyle yazsa bile *pislik*. "Yeni bir bisiklet kaskına ne dersin?"

"Top ezme olayından sonra mı? Hayır, teşekkürler. Sanırım bisikletimle işim bitti." Durdu ve gözlerimin içine baktı. "Bana gerçekten bir mektup yazmanı istiyorum. Bence duygularını nasıl ifade edeceğini öğrenmelisin."

Söylemedim ama yakın zamanda Allie Papadopoulos'u hissetmeye başlamıştım ve ifade etmek istediğim tek *duygu* buydu. Gerçi Bailey'ye hayır demem imkânsızdı ve o da bunu biliyordu. "Neden başıma bela oluyorsun?"

Sırıttı. "Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

Ona bir parmak salladım. "Eğer açarsan, seninle bir daha asla konuşmayacağım."

Parmağıyla göğsünün üzerinde bir X işareti yaptı. "Yemin ederim, yapmayacağım."

"Peki." İnledim. "Ama bileziğimi takması gereken kişinin sen olduğuna eminim."

Bölüm 29

DAWSON

Ertesi sabah, bir kâbus beni sabahın üçünde soğuk terler içinde uyandırdı. Yanımda huzur içinde uyuyan güzel kadına baktım ve başka bir kadınla ilgili bir rüya gördüğüm için kendimi bok gibi hissettim. Teknik olarak, rüyada bir kadın yoktu. Ama ne anlama geldiğini biliyordum. Aynı rüyayı onlarca kez görmüştüm. Gerçi bu geceden önce son bu yana yıllar geçmişti. Ne başlangıcını hatırlıyordum ne de nasıl bittiğini. Sadece kendimi beyaz bir boşlukta tek başıma dururken gördüm ve yukarıdan bir ses günahlarımdan tövbe etmek için hayatta ne yaptığımı sordu. Aklıma bir şey gelmediğinde, bir tuzak kapısı açılıyor ve düşmeye başlıyorum. Düşmemek için yatağa tutunarak uyanıyorum.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra kalbim hâlâ çarpıyordu. Bu şekilde tekrar uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden Naomi'yi uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. İhtiyacım olan son şey eski kâbusumun geri geldiğini bilmesiydi. Zaten bir psikiyatriste görünmem gerektiğini düşünüyordu. Mutfakta serinlemek için bir bardak su içtim ve kalp atışlarım normale dönene kadar hiç uyumayan şehrin seslerini dinlemek için pencereyi açtım. Yatak odasına dönerken kendime engel olamadım. Bailey ve benim çerçeveli fotoğrafımızın önünde durdum.

Belki de Naomi haklıydı ve biriyle konuşmalıydım. Yine de bunun nasıl yardımcı olacağını göremiyordum. Hiçbir terapi olanları değiştiremezdi. Zamanımı daha iyi bir insan olmaya harcasam daha iyi olurdu. Belki o zaman en azından rüyamdaki ses için bir cevabım olurdu ve beni cehenneme atmazdı.

Fotoğrafı rafa koyup yatağa geri dönmeden önce uzun bir süre ona baktım. Naomi sırtüstü dönmüştü, şimdi sırtı bana dönüktü ve aklımı ait olduğu yere getirmek için üzerindeki tişörtü kaldırıp başımı bacaklarının arasına sokarak onu uyandırmak istedim. Ama ben bile başka biriyle ilgili anıları unutmama yardımcı olması için bir kadını kullanacak kadar büyük bir pislik değildim. Onun yerine, hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Gözlerimi tavana diktim ve

Yukarıdaki büyük adama sessiz bir yalvarış. Zaten konuşmayı bu gece o başlatmıştı.

Bu rüyaları görmeyi nasıl durduracağımı ve bu kadınla işleri nasıl berbat etmeyeceğimi söyle. Lütfen, her şeyi yaparım.

Tabii ki sihirli bir cevap yoktu. Bir süre sonra yan döndüm ve Naomi'nin sırtının yükselip alçalmasını izledim. Bu ritmik hareketi izlerken göz kapaklarım ağırlaştı ve tam uyuklamak üzereydim ki gözlerim ilk kez tişörtünün arkasındaki baskıya odaklandı.

Swab partisi gibi parti yoktur.

Altında daha küçük harflerle *"Kemik iliği kayıt sistemine katılın ve bir hayat kurtarın"* yazıyor.

Bunu anlamam birkaç saniye sürdü ama anladığımda kalbim yeniden çarpmaya başladı. *Vay anasını. Az önce koca adamdan bir cevap mı aldım?*

Saatler sonra karnımı gıdıklayan bir şeyle uyandım. Sırt üstü yatıyordum ve yarı uykulu bir halde o her neyse onu fırçalamak için uzandım. Ancak *onun* bir şey değil, bir *dişi* olduğunu fark ettim. Hem de herhangi bir *kadın* değil, gerçek hayattaki ıslak rüyamın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Naomi üstüme oturdu, kalçalarını kavradı. Yatarken giydiği tişörtün etek ucundan tutup başının üzerine kaldırırken dudaklarını ısırdı.

Hayatımda gördüğüm en güzel göğüslere sahipti, doğal bir kıvrımla doluydu ve pembe, meme uçları ağzımı sulandırıyor. Onlara uzanmak için eğildim ama Naomi bir parmağını kaldırıp ileri geri salladı.

"O kadar çabuk değil," dedi. "Dün gece bütün işi sen yaptın, şimdi sana borcumu ödeme sırası bende."

"Kısasa kısas yapmama gerek yok. Aslında..." Tekrar güzel göğüslerine uzanmaya çalıştım. *"Meme ve daha fazlasını tercih ederim."*

Naomi gülümsedi ama beni tekrar dürttü. "Sonra. Ama önce... Ben eğleneceğim." Parmaklarını zaten yarı sert olan aletimin etrafına sardı ve kaldırdı, dilini tepesinde gezdirmek için belinden eğildi. Uzun kirpiklerinin altından bana bakarken iri yeşil gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Bir dizi küfür tısladım ve yüzüne dökülen saçlarına uzandım, engelsiz bir görüş istiyordum.

"Öğret bana," diye mırıldandı Naomi. "Nasıl emilmekten hoşlandığını öğret bana."

Aman Tanrım. Böyle konuşmasına bayılıyordum. Acı verici bir hızla sertleştirdim ve ondan daha fazlasını duymak istedim. "Tekrar söyle. Sana öğretmemi istediğini."

Pembe dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bana *sikini* nasıl emeyeceğimi öğretmeni istiyorum."

Hay sikeyim. Bu utanç verici derecede hızlı olacaktı ve henüz beni ağzına bile almamıştı. Sadece *bana öğret, em* ve *sik* gibi kelimeleri söylemesini dinleyerek bile boşalabilirdim. İnledim ve parmaklarımı saçlarına geçirip başının arkasını avuçladım. Ona öğretecektim ama dersimi *elimle* verecektim.

"Başını bir daha yala," diye homurdandım.

Naomi söyleneni yaptı, bana bakmadan önce mükemmel küçük dilini çevresinde döndürdü. Ucundaki prekumu alıp ağzına götürdükten sonra gözlerini kapadı ve tadını çıkardı.

"*Siktir.*" Ona şimdi ihtiyacım vardı. Sıcak ve derin. Bir dakika daha bekleyemezdim. Avucumu başının arkasına koyarak tekrar eğilmesi için onu yönlendirdim. "İyice aç, tatlım. İçine girmeliyim."

Emirlerimi yerine getirmesi çok tahrik ediciydi. Naomi çenesini indirdi ve shaftımın uzunluğunu acı verici bir şekilde yavaşça aşağı kaydırды. Yukarı doğru itme ve kendimi boğazına gömme dürtüsüne direnmek neredeyse imkansızdı. Ama bir şekilde başardım.

Naomi yanaklarını çukurlaştırdı ve dilini hassas alt tarafa bastırarak yukarı doğru emdi. Bir kez, iki kez aşağı kaydırды... üçüncü vuruşta tüm sikim tükürüğüyle ıslanmıştı ve beni içine alıp çıkarırken guruldayan bir ses çıkarmaya başladı. Nirvana'ydı. Tüm duyularım bu kadınla doldu-dokunma, görme, duyma, tat alma. Başındaki elimi hızını artırması için ona rehberlik etmek için kullandım ve orgazmım aşağı inmeye başladı.

"Siktir, bebeğim. Aynen ."

Aşağı yukarı sallanıyor, sikimi boğazının tepesine kadar alıyor ve sonra beni geri kaydırıyor. Saçlarını daha sıkı tuttum ve inledim. "*Daha fazla.* Hepsini al."

Bu sefer, geri çekildiği noktaya geldiğinde, çenesini açtı ve beni yuttu. *Sonuna kadar.* Sikeyim. Beni. Derin boğaz yapabiliyordu.

"*Fuuuuck.*"

Ve tek yapmam gereken sormaktı. Onu saçlarından tutup yukarı çektim, ucuna kadar emerken yanaklarının çukurlaşmasını izledim, sonra başını hızla tekrar aşağı ittim. Naomi beni köküne kadar aldı.

"Siktir. Bebeğim." Saçındaki tutuşu gevşettim. "Boşalacağım."

Ama Naomi devam etti. Beni görmezden mi geliyordu yoksa çıkardığımız sesleri duymuyor muydu emin değildim. Benim nefes nefese kalışım ve onun aşağı yukarı inip çıkarken çıkardığı *glog glog* sesleri arasında gözden kaçırmak kolaydı. Daha yüksek sesle konuşmak için kendimi zorladım.

"Bebeğim, bırakmalısın yoksa..."

Naomi başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Ama geri çekilmek yerine beni daha da derinlere çekti.

Sikeyim. Boğazından aşağı boşalmama izin veriyor. Hayatımda hiç olmadığı kadar sert ve uzun süre boşalmadan önce sadece bir kez daha emdim. Sıcak, dar boğazı döllerimin her son damlasını yutmak için çalıştı.

Sonra gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım. "Vay anasını. Lanet olası yıldızları görüyorum. Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Bunun sadece yazarların aşk romanlarında yazdığı bir saçmalık olduğunu sanıyordum."

Naomi kıkırdadı ve başını göğsüme yaslariken elinin tersiyle ağzını sildi. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Hoşuna gitti mi? Hayır. *Bayıldım.* Ve sen de kendini becerdin, biliyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü artık hep o tatlı ağzın içinde olmak isteyeceğim." "Sorun değil.

Ben de en az senin kadar sevdim."

Bundan içtenlikle şüpheliydim. Nefesimizi tutarken ikimiz de sessizdik. Naomi'nin başı kalbimin üzerinde duruyordu. Başını eğip bana baktı, sonra da kocaman bir esneme sesi çıkardı.

"Kalp atışların çok gürültülü."

Gülümsedim. "Öyle mi? Bir sır öğrenmek ister misin?" "Her zaman."

Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Sanırım uzun bir süre atmayı bıraktı ve sadece senin yüzünden tekrar başladı."

Bölüm 30

DAWSON

Pazar sabahı rutinim hep aynıydı: dört yumurta beyazı, koşuya çıkmak, eve dönerken Kaiser's Deli'den hindi ve avokado dürümü almak, hızlı bir duş, Sheldon'ı güneş banyosu için parka götürmek, saat ona kadar çalışmak. Ama burada saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu ve üst üste ikinci haftadır tüm hafta sonu boyunca ofisimin içini görmemiştim. Ayrıca şu anda Central Park'ta elmas taşlı tasmaı olan bir chihuahua'yı gezdiriyordum.

"Bu şeyi nereden buldun?" diye sordum. Naomi'nin burnu kıristı. "Ne şeyi?"

Elimdeki tasmayı işaret ettim. "Bu şey." "Leonardo bir şey değil. Neredeyse bir insan."

"Sence uzaylılar bize tepeden bakıp köpeklerin bizim liderimiz olduğunu mu düşünüyorlar? Demek istediğim, sahiplerine yol gösteriyorlar, olduğumuz bir tasma ile önümüzde yürüyorlar ve sahipleri onları besliyor, yıkıyor ve boklarını temizliyor."

Naomi güldü. "Belki de."

"Leo kaç yaşında bu arada?"

"O yaşlı bir adam. Gelecek ay on bir yaşına basacak."

Ona salladım. "Sheldon'la kıyaslanamaz bile." "Kaç yaşında o?"

"Yirmi."

"Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Onu dokuz yaşındayken aldım." "Bir kaplumbağa ne kadar yaşayabilir?"

"Bazıları ellili yaşlarına kadar yaşayabiliyor."

"Vay canına. Hiç . Sheldon diğer hayvanlarla iyi geçiniyor mu?"

"Büyürken bir köpeğimiz vardı. Birbirlerine gerçekten ilgi duymuyorlardı, sadece bir arada yaşıyorlardı. Ben'in sürekli onu koklamak isteyen bir kedisi vardı.

zaman. Sheldon etkilenmemiş görünüyordu. Neden? Çocuklarımızı tanıştırmak mı istiyorsun? Günden güne ilerlersek buna hazır olduğumuzdan emin değilim."

Naomi gülümsedi. "Doğru."

Aslında bütün hafta boyunca günlük anlaşmamız hakkında düşünmüştüm. Bu fikir, Will Archer'ın Naomi'yle flört edişini izlerken filizlenmiş olabilirdi ama ayakları vardı ve kıskançlığım geçtikten sonra bile aklımdan çıkmadı. "Sheldon'ın yarın yanımda olacağından emin olmadığım birine bağlanmasını istemezdim."

"Sanırım..."

Derin bir nefes aldım. Genelde bu konudan kaçan tarafın ben olduğumu düşünürsek, bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. "Belki de daha fazla söz vermeliyiz? Bilirsiniz, çocukların iyiliği için."

Naomi bana baktı. "Ne tür bir bağlılık?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim, böylece konuyu düşünmek için saatlerimi harcamış gibi görünmeyecektim. "Bilmiyorum. Ama sanırım benim kız arkadaşım olsaydın, Sheldon'ın sana ve Leo'ya boş yere bağlanma riski daha az olurdu."

"Kız arkadaşın, ha? Bu neyi gerektiriyor?"

"Bu alanda fazla deneyimim yok ama haftada birkaç geceyi birlikte geçirebileceğimizi düşünüyorum."

"Bunu zaten , değil mi?" "Ve sanırım birbirimize öncelik vereceğiz." "Kulağa hoş geliyor."

Boğazımı temizledim. "Ve... diğer insanları görmemek."

Naomi omuz silkti. "Yeterince kolay. Ben zaten bunu yapmıyorum. Ben daha çok tek kişilik bir tipim. Ama istediğinin bu olduğuna emin *misin*?"

Bu beni çok korkutuyordu ama bu kadınla her şeyi ve *daha fazlasını* istiyordum. "Sheldon için en iyisini istiyorum."

Naomi sırtarak yan gözle bana baktı. "Uh-huh." "Ne? Ben sorumlu bir hayvan sahibiyim."

Önüme geçti, döndü ve durdu, beni de durmaya zorladı. "Senin kız arkadaşın olmayı çok isterim, Dawson Reed."

Sakin davranmaya çalıştım ama içimden yumruklarımı sıktım. "Kulağa hoş geliyor."

Naomi ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Beni mutlu ediyorsun."

Üzerinde V yakalı bir gömlek vardı ve ona baktığımda siyah, dantelli sütyenini net bir şekilde görebiliyordum. "Ve beni *sertleştiriyorsun*."

Kıkırdadı. "Sanırım romantik zaman sona erdi. Normal sapık halimize geri mi döndük?"

Cevabım uzanıp kıcını avuçlamak oldu. "Hadi eve gidelim. Kız arkadaşımı becermek istiyorum."

"Kız arkadaş." Sırıttı. "Kulağa hoş geliyor."

"Ve seni eve götürdüğümde çıkaracağın sesi seviyorum." "Kız arkadaş seksi, sıradan seksten farklı mı?"

"Kesinlikle."

Gülümsemesi genişledi. "Anlat..."

Kıçımından hoşuma giden bir cevap çıkardım. "Daha fazla güven var. Bu yüzden daha fazla güven gerektiren şeyler yapabiliriz."

"Ne gibi?"

"Duyusal yoksunluk gibi. Gözlerini bağlayıp kulak tıkacı takmak ve seni bağlamak istiyorum."

Naomi yutkundu. "Tamam..."

"Ve sen altta olacaksın, böylece yüzüm amına gömülüyken ağzını derinlemesine sikebileceğim."

"Burada bir düzen seziyorum. Kontrol istiyorsun."

"Sadece yatak odasında, tatlım."

Naomi'nin telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, ekranı kontrol etti ve bir parmağını kaldırdı. "Bu düşünceni unutma. Kız kardeşim arıyor. Bugün bir doktor randevusu vardı. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Al bakalım."

Arakladı. "Cehennem-"

Naomi sözünü bitiremedi çünkü kız kardeşi o kadar yüksek sesle bağııyordu ki telefonda onu duyabiliyordum. Cep telefonunu kulağından çekti ve telefonu yan tutarak ağızlığa konuştu.

"Frannie! var?"

Kız kardeşi bir şeyler geveliyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Yine de Naomi'nin yüzü korkmuşluktan heyecanlı bir ifadeye dönüştü.

"Sen ciddi misin?"

Daha fazla
gevezelik.

"Aman Tanrım! Buna inanamıyorum! Birini bulduklarına inanamıyorum!" Telefonu kapattı ve gülümsedi. "Sonunda Frannie'ye uygun bir kemik iliği buldular!"

Gülümsedim ama aptalı oynadım. "Bu harika! Ne zaman gerçekleşecek?"

"Muhtemelen iki hafta içinde! Bu onu iyileştirebilir! Aman Tanrım, kız kardeşim iyileşecek!"

Tanrı'yla yaptığım küçük sohbetten sonraki sabah bir hevesle test yaptırmıştım. Kayıt merkezi beni arayıp eşleştiğimi söylediğinde çok şaşırmıştım. Etkisi geçtikten sonra doğru şeyi yapıp yapmadığımı, daha doğrusu doğru şeyi yapma *nedenlerimin* Naomi'yi üzüp üzmeyeceğini sorgulamaya başladım. Ama yüzündeki mutluluğu görmek tüm şüphelerimi sildi. Sebep önemli değildi, önemli olan kız kardeşiydi. Bu ve kızımın yüzüne o gülümsemeyi geri getirmek. Umarım bu, onu oraya koyabileceğim birçok seferin ilki olur.

Naomi telefonu kapatmadan önce Frannie ile birkaç dakika daha konuştu. Yeni keşfettiği enerjiyle adeta zıplıyordu. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bugün *hayatımın* en güzel günü."

Gülümsedim. "Kız kardeşin adına mutluyum."

"Bir erkek arkadaş ve kemik iliği donörü, hepsi bir günde. Bunun bir kutlama sebebi olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Aklınızda ne var? Ne isterseniz yapabiliriz."

"Ne istersem mi?"

Başımı salladım. "Sen ."

Dudağını dişledi. "Daha önce bahsettiğin şeyler kulağa kutlama gibi geliyor."

Ve bu gün daha da güzelleşmeye devam etti, çünkü yüzündeki gülümsemeyi *saatlerce* korumak üzereydim.

Bölüm 31

DAWSON

Pazartesi öğleden sonra, Naomi kız kardeşiyle birlikte doktor randevusuna gitmek için geç bir öğle yemeği aldı. Ofise döndüğünde biraz yıpranmış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Süreç sadece biraz bunaltıcı."

"Nasıl yani?"

"Frannie'nin nakilden önce bir hafta hastanede kalması gerekiyor. Vücudunun kondisyon rejimi dedikleri şeyden geçmesi gerekiyor. Temel olarak, kan dolaşımında dolaşan hastalıklı hücreleri yok etmek ve kemik iliğindeki kan oluşturan hücrelerin, alacağı yeni kan hücrelerine yer açmak için üretmesini durdurmak için ona yüksek düzeyde kemoterapi ve radyasyon yüklüyorlar. Sadece bu kısım bile potansiyel tehlikelerin tam sayfalık bir listesini içeriyor, çünkü aslında istemeden organlara saldırabilecek toksinlerle dolup taşıyorsunuz."

"Tanrım."

"Şartlandırma aşaması tamamlandıktan iki gün sonra donörden ilik nakli yapılacaktır."

Hücrelerimin toplanmasını bugünden itibaren bir hafta sonraya planladıkları için bu zaman çizelgesi mantıklıydı. Alıcıya hücrelerin aynı gün ulaşp ulaşmadığını sormuştum ve doktor genellikle bir ila iki gün sonra ulaştığını söylemişti.

"Bundan sonra hastanede ne kadar kalacak?"

"Enfeksiyon kapmazsa ya da işleri uzatacak bir şey olmazsa dört hafta."

"Vay anasını."

Başını salladı. "Bağışlanan kök hücrelerin kök salmasını ve yeni kan hücreleri üretmeye başlamasını beklerken temelde bağışıklık sisteminiz yok. Sürecin bu kısmı için bir sayfa dolusu yan etki daha var. Sadece bu da değil, ilk yüz gün boyunca çok sıkı bir izolasyon altında yaşammanız gerekiyor - kamusal alan ya da kalabalık yok ve

çok az ya da tercihen hiç ziyaretçi gelmiyor. Hatta doktor, çocukların her gün sınıftan eve çok fazla mikrop getirdikleri için bu dönemde evde eğitim almalarını ya da başka bir yerde yaşamalarını önerdi."

"Vay canına." Naomi'nin stres topu gibi görünmesinden nefret ediyordum. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Tabii ki, zaten ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Naomi gönülsüzce gülümsedi. "Hiçbir şey. Sadece gevezeliğimi dinlemek yeterli. Şikayet ediyormuşum gibi geldiyse özür dilerim. Bilmiyorum, belki de şikayet *ediyorumdur*. Niyetim bu değil. Kız kardeşime bir yabancı tarafından bir hediye verildi ve bu inanılmaz, ama ben sadece..." Başını iki yana salladı.

Yanağına uzandım ve onu kavradım. "Korkmuştum. Biliyorum."

Avucumun içine sokuldu. "Bu onun için bir tedavi olabilir ama oraya ulaşmak pek çok riski de beraberinde getiriyor. Ryder ve Molly'ye ne olur, eğer..." Gözleri yaşlarla doldu. "Onsuz *hepimiz* ne yapardık?"

"Böyle düşünemezsin Naomi. Olumlu düşünmek zorundasın. Sadece kendi ruh sağlığın için değil, Frannie ve çocuklar için de. Çocuklar *seni* korkmuş görürlerse daha da endişelenirler. Frannie için de aynı şey geçerli."

İç çekti. "Biliyorum. Biliyorum. Haklısın. Sinir krizlerimi kendime saklamalı ve cesur bir yüz takınmayı öğrenmeliyim."

"Tek başına sinir krizi geçirmene gerek yok. Ben buradayım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Gülümsedi. "Çılgınlıklarımın şanslı alıcısı olmanın yanı sıra, sizden profesyonel bir iyilik de istemem gerekiyor."

"Neye ihtiyacın varsa. N'aber?"

"Frannie için bazı belgeleri notere onaylatabilir misin? Avukatlık lisansıyla birlikte noterlik lisansımı da kaybettim. Vasiyetini ve tıbbi yönergesini falan güncelliyor. Avukatı imzalaması için evrakları postaladı ama ofisi şehrin dışında. Bu çok daha yakın."

"Sorun değil. Eğer onun için daha kolaysa evine de uğrayabilirim. Eminim hastanede bu kadar uzun süre kalmadan önce hazırlanmak için yapması gereken bir sürü şey vardır."

"Teklifiniz çok hoş ama öğleden sonra birkaç blok ötedeki laboratuara gidecek. Langone davasıyla ilgili federallerden geri almayı başardığınız dosyaları almak için daha sonra dışarı çıkmam gerekiyor, ama resepsiyon görevlisine kız kardeşimin ben yokken gelme ihtimaline karşı uğrayabileceğini söyleyeceğim."

"Bütün öğleden sonra buralarda olacağım."

Naomi gülümsedi. "Biliyorum. Programınızı internetten kontrol ettim."

Kıkırdadım. "Birkaç dakika içinde bir konferans görüşmem var. Ondan sonra da yarınki Wren duruşması için hazırlık yapmam gerekiyor."

"Pazartesi günü için takvimde bunu gördüğümü sanıyordum?"

Kahretsin. Bir sırrı saklamaya çalışırken kız arkadaşınızla çalışmanın zorluğu buydu. Hayatınız neredeyse açık bir kitap gibiydi. Ama ona duruşmayı ertelediğimi söyleyemezdim çünkü Pazartesi günü bütün gün hastanede olacaktım, bu yüzden beyaz bir yalan söylemekten başka çarem yoktu.

"Geçen hafta burada olan Jared adındaki çocukla ilgili olası bir savunma anlaşması hakkında konuşmak üzere Bölge Savcısı ile görüşüyorum."

"Oh, bu çok çabuk oldu. Sadece birkaç hafta önce suçlandı, değil mi?" Ne düşünüyordum ki? Elbette eski bir savcı yardımcısı savunma görüşmeleri için çok erken olduğunu bilirdi. "Evet, ben de aynı şeyi düşündüm. Belki Will Archer orada çalışmaktan gelen gücünü kullandı."

Naomi'nin bütün gün neden dışarıda olduğumu merak etmemesi için Pazartesi günü için kesinlikle takvime başka bir şey koymam gerekecekti. Neyse ki prosedür donör için çok az bir kesinti gerektiriyordu ve küçük yara izleri sırtımda kalacak ve saklanması kolay olacaktı.

Gelecek hafta hakkında daha fazla yalan söylemek zorunda kalmamak için masama kaçtım ve işime geri döndüm. Saat dört buçuk civarında resepsiyonist Frannie'nin geldiğini haber vermek için zili çaldı. Naomi hâlâ Federal Plaza'daydı, ben de kız kardeşini karşılamak için dışarı çıktım ve onu ofisime geri getirdim.

Ziyaretçi koltuğuna işaret ettim ve noter mührümü çıkarmak için çekmecemi açtım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bunalmış." Zorla gülümsedi.

"Tahmin . Naomi bana daha önce süreçten bahsediyordu."

"Yapmam gereken o kadar çok iş var ki, yine de evde çocuklarımla olmam gerektiğini düşünüyorum. Ya işler yolunda gitmezse ve bu onlarla hastane dışında geçireceğim son zaman olursa? Ve ben burada kampa kayıt yaptırdıklarından emin olmak için koşturuyorum çünkü son başvuru tarihi üç hafta sonra ve Ryder'a neredeyse bir yıldır oynamadığı bir maç için pil alıyorum."

Çekmecemi kapattım, masamın diğer tarafına doğru yürüdüm ve onun yanına oturdum. "Bitlenme evresindesin."

"Ne?"

"Ciddi bir şey için hastaneye gitmeden önceki zaman. Biz gençken hastaneye girip çıkan bir arkadaşım vardı. Ne zaman hastaneye yatacağı için gergin olsa, okul ödevlerine yüklenerek ya da dolabını temizleyerek annesinden ve benden kaçardı. Hatta bir keresinde bir işlemten önceki tüm gününü kapı kapı dolaşıp kasabadaki geri dönüşüm kutularının rengini yeşile çevirmek için imza toplayarak geçirmişti."

Frannie'nin burnu kırıştı. "Kim geri dönüşüm kutularını yeşilden başka renkte yapar ki?"

Güldüm. "O da öyle derdi. Ama kendini kaptırdığı şey hiçbir zaman yapılması gereken bir şey değildi. Sevdığı insanların onun ne kadar üzgün ve gergin olduğunu görmesini istememesiyle ilgiliydi. Bize bitliymişiz gibi davranarak bizi korumaya çalışıyordu."

Frannie'nin omuzları çöktü. "Çocuklar yeterince endişeli."

"Tabii ki öyleler. Sen onların annesinin ve babalarını kaybetmek onlara çok kötü bir şans verdi. Ama ihtiyacın olan son şey, kendini şehirde sürükleyerek ve strese girerek tükenmek. Belki çocuklarla birlikteyken zihnini meşgul edecek bir yol bulabilirsin. Bahse girerim Ryder onunla birkaç tur iskambil oynayarak seni zinde tutacaktır."

"Öyle yapardı. *Özellikle de* söz konusu olan on dolarsa."

Omuz silktim. "Benim çocuğum yok ama zaten bütün paranı onlara harcamıyor musun?"

Gülümsedi. "İyi bir noktaya değindin."

Elindeki kalın zarfı işaret ettim. "Evraklarını notere onaylatalım ki seni eve götürebilelim."

Yarım düzine belgeyi damgalayıp imzalamam beş dakikadan az sürdü. İşim bittiğinde hepsini tekrar zarfın içine koydum ve Frannie'ye uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Kağıtları aldı, cüzdanının askısını omzuna doğru kaldırdı ve ayağa kalkmaya başladı ama sonra kendini tekrar sandalyeye bıraktı. "Sizi çok iyi tanımadığımı biliyorum ama sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Neye ihtiyacınız var?"

"Ben hastanedeyken kız kardeşime de kendine dikkat etmesini hatırlatır mısın? Çocukları o doğuracak. Ayrıca, benim için endişelenecek ve her gün ziyaret etmemesi gerektiğini söylesem de hastaneye gidip gelecek. Eminim burada altmış saat çalışmak istiyordur çünkü yeni ve sizi önemsiyor - ama aynı zamanda işini de seviyor."

Başımı salladım. "Bundan daha iyisini yapacağım. Evdeki işlerinde ona yardım ederek ve ofiste fazladan zaman harcamamasını sağlayarak kendine iyi bakmasını sağlayacağım. Gerekirse kışına tekneyi basarım."

Frannie gülümsedi. "Teşekkür

. "Benim için zevkti."

Ofisimin kapısına doğru yürüdü, sonra durdu ve geri döndü. "Arkadaşının sağlığı şimdi daha mı iyi? Hastaneye gitmeden önce sana bitlenmişsin gibi davranan arkadaşın mı?"

Durduramadan yüzüm düştü.

Frannie'ninki de düştü. "Oh," dedi. "Özür dilerim." Başımı salladım. "Yapmamalıydım..."

Gülümsemeye zorladı ve beni başından savdı. "Sorun değil. Yanlış bir şey yapmadın. Kendine iyi bak, Dawson."

"Sen de Frannie."

O gittikten sonra uzun bir süre masamda oturup kendime kızdım. Bailey hakkında hiç konuşmadım. Konuştuğum tek seferde de *bir kanser hastasına* ölen başka bir *kanser hastasından* bahsettim. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Bölüm 32

DAWSON

12 yıl önce

"Dawson, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Bailey'nin annesi ön kapıda durmuş, kapıyı açık tutuyordu. Beyzbol antrenmanından sonra otobüs durağından eve dönüyordum.

"Tabii. Ne oldu Bayan A?"

Evi işaret etti. "İçeri gelin."

"Bailey evde mi? Genelde Perşembe günleri okuldan sonra keman dersi var, değil mi?"

"Öyle. Yirmi dakika içinde evde olacak. Ama seninle yalnız konuşmak istedim."

Midem bulandı. "Bailey iyi mi?"

Gülümsemesi teslimiyetçiydi. "Sağlığıyla ilgili yeni bir şey yok. Seninle kişisel bir konu hakkında konuşmak istedim."

"Tamam." Verandaya doğru yürüdüm.

"Kızım seninle bu konuşmayı yaptığımı bilse beni öldürür."

"Sır tutabilirim."

Bayan Anderson gülümsedi. "Mezuniyet balosuyla ilgili."

"Ne hakkında?"

"Bailey bunu okulda kimseye itiraf etmeyecek ama gerçekten gitmek istiyor."

"Ben'in henüz kimseye sorduğunu sanmıyorum. Onu kabul edeceğine eminim. Onunla konuşmamı ister misin?"

"Aslında, Bailey seninle gelmeyi çok istiyor." "Oh."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tabii henüz bir randevun yoksa. Bailey olduğunu düşünmüyor gibiydi."

Bunun tek nedeni, birkaç gün önce Allie'ye sorduğumdan henüz bahsetmemiş olmamdı.

Bayan Anderson'ın gözleri yaşardı. "Bunu sizden istediğim için bile üzgünüm, ama ona gerçekten istediği her şeyi vermek istiyorum..."

Söylenmemiş kelimeler havada asılı kaldı. *O ölmeden önce.* Yutkundum. "Benimle gelmek isteyeceğini sanmıyordum. Bu yüzden Ben'den bahsettim. Tabii ki onu götüreceğim."

"Planlarına engel olmadığımı emin misin? Kalbinde başka bir kızla birlikte olmak gibi bir şey yoktu, değil mi?"

Allie beni *öldürecekti*. Yine de başımı salladım. "Hayır. Her şey yolunda."

Gülümsedi ve beni kucakladı. "Sen bir meleksin, Dawson. Son üç buçuk yıldır sen olmasan ne yapardı gerçekten bilmiyorum. Çok teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Bailey için her şeyi yaparım. Yarın ona sorarım."

O gece odamda otururken Allie'yi aramaktan korkuyordum. Ona mesaj atmayı düşündüm ama bu aptalca bir şey olurdu. Umarım henüz bir elbise almamıştır. Sonunda derin bir nefes aldım ve Ara tuşuna bastım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Selam yakışıklı."

"N'aber, Allie?"

"Pek bir şey yok. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, o yüzden internette dolaşıp balo için bir elbise bakıyorum."

"Hasta mısın?"

"Hayır, sanmıyorum. Bazı nedenlerden dolayı çok yorgunum." "Ah. Özür dilerim."

"Elbisem için kraliyet mavisine yöneliyorum. Sen ne düşünüyorsun? Gecenin sonunda üzerimden çıkarmak istediğin elbise bu renk mi?"

Gözlerimi kapattım. Bu berbat olacaktı ama en azından henüz hiç para harcamamıştı.

"Hey... Balo hakkında... Sonuçta seninle gelemem."

"Ne demek *gidemezsin*?"

"Bailey gerçekten gitmek istiyor. Onu götürmeliyim."

"Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum ama bu *mezuniyet balosu*, Dawson," diye sızlandı. "Benimle *seks yapabiliyorsun* ama beni *baloya* götüremiyor musun?"

Hay sikeyim. "Öyle bir şey değil. Yemin ederim." Derin bir nefes aldım. "Gerçekten çok üzgünüm. Bailey'nin hasta olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama..."

"Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum." "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Seneye baloya gider miyiz? Bu zaten sadece spor salonunda. Her zaman hem küçükler hem de büyükler balosu yapmanın biraz aptalca olduğunu düşünmüşümdür."

"Yani sen başka bir kızla gidiyorsan, bu benim de başka bir erkekle gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Dişlerimi sıktım. "Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu *değil*. *Seninle* gitmek istiyorum." "Üzgünüm, Allie."

"Her neyse." Gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Gitmem gerekiyor." "Pekâlâ."

"Güle güle."

"Bekle..." "Ne?"

"Bana bir iyilik yapıp Bailey'e birlikte gideceğimizden bahsetmez misin? Onun için planlarımı değiştirdiğim için kendini kötü hissetmesini istemiyorum."

"*Onun* kendini kötü hissetmesi konusunda endişelenmene sevindim. Çünkü belli ki *benim* nasıl hissettiğim umurunda değil."

"Umursuyorum, Allie. Ama o gerçekten hasta."

"İkinizin arasında bir *şey yok* mu? Siz hiç oynamadınız mı?"

"Asla. Öyle bir şey değil. O benim en iyi arkadaşım."

"Her neyse. Gitmem gerek. Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yarın görüşürüz."

Veda edemeden hat kesildi. *İyi gitti*.

İki hafta sonra, takım elbisemi giyerek Bailey'nin evine gittim. Annem de benimle geldi, elinde fotoğraf makinesi vardı. Bayan Anderson kapıyı kocaman bir gülümsemeyle açtı. "Ne kadar yakışıklı görünüyorsun, Dawson."

"Teşekkürler."

Annem gülümsedi. "Çok büyümüş görünüyor, değil mi?"

Bayan Anderson girmemiz için kenara çekildi. "Biliyorum. Bailey'nin elbisesine bakıp iki kez ağladım bile. Kadın gibi görünüyor. İçeri gelin. Hazırlanmayı bitirmek üzere."

Birkaç dakika sonra Bailey merdivenlerden indi. Gözlerimin açıldığını hissettim. " canına. Sen..." Bailey'e *sıcak* demek garip geldi. Ama ben öyle derdim.

söylemek üzereydim. Boğazımı temizledim. "Çok güzel. Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Bailey'nin üzerinde kıvrımlarını saran deniz mavisi bir elbise vardı. Onu giyerken gördüğüm tek şey yazın giydiği taytlar, tişörtler, sweatshirtler ve şortlardı. Ve bunların hiçbiri onu böyle göstermiyordu. Normalde kısa olan saçlarına dokundu. "Uzatma yaptırdım."

Vücudunun o kısmını henüz fark etmemiştim bile. Başka yerlere takılıp kalmıştım. "Oh. İyi görünüyorlar."

Elimdeki korsaja baktı ve gözleri parladı. "Aman Tanrım. Gerçekten bana siyah bir gül mü aldın?"

"Bunu istediğini söylemiştin."

"Onu vazgeçirmeye çalıştım." Annem kaşlarını çatı.

Bayan Anderson geldi ve Bailey'nin elbisesiyle oynamaya başladı. "Acil bir durumda ne yapacağını biliyorsun, değil mi Dawson? Önce dokuz-bir-bir'i ara, sonra bir öğretmen bul ve beni ara."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tekrar konuştu: "Peki baş onkoloğunun adını hatırlıyor musun?"

"Dr. Benton."

"Telefon numaram telefonunuzda kayıtlı mı?"

"Anne," diye inledi Bailey. "Dur yoksa fotoğraf çekmene izin vermeyeceğim."

Bayan Anderson'a gülümsedim. "Ona iyi bakacağım, Bayan A. Söz veriyorum."

Ağır bir iç geçirdi. "Yapacağını biliyorum, tatlım."

Spor salonunda müziğin sesi çok yüksek olduğu için Bailey'ye doğru eğildim. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, sadece yorgunum."

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?"

"yok mu? Sadece bir saattir buradayız." "Hayır. Bu biraz ezikçe zaten."

"Tamam." Gülümsedi.

Arkadaşlarıma veda ettim ve Bailey ile birlikte kapıya doğru yürüdük. Annem arabasını bana ödünç vermişti, bu yüzden Bailey'e orada beklemesini ve arabayı için çekeceğimi söyledim. İçeri girdiğimizde başını arabanın koltuğuna yasladı.

koltuğun arkasına. Gerçekten yorgun görünüyordu. Otoparktan çıktım ve eve gitmek için sola döndüm.

"Bir süreliğine bir yere gitmek ister misin?" Bailey sordu.

"Muhtemelen dinlenmelisin."

"Burada, arabada dinlenebilirim. Dışarı çıkmamıza gerek yok. Henüz eve gitmeye hazır değilim."

Omuz silktim. "Tamam. Özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Peki ya eski Drive-Inn?"

Gözlerim bir ona bir yola kaydı ama Bailey'nin gözleri kapalıydı ve koltuğa iyice yerleşmişti. Eski Drive-Inn, çocukların arabalarında eğlenmek için gittikleri bir yerdi. Gerçi Bailey'nin bunu bildiğinden emin değildim, hiç erkek arkadaşı olmamıştı.

"Oraya gitmek istediğine emin misin?" diye sordum. "Evet. Tabii başka bir yere gitmek istemiyorsan."

Bailey'i oraya götürmek garip hissettirdi, özellikle de geçen hafta sonu Allie'yi oraya götürdüğümünden ve tam olarak bu arabada dolaştığımızdan beri. Ama zaten çoğu çocuk baloda olduğu için muhtemelen boş olacaktı ve bu Bailey'di, Tanrı aşkına, camları buğulamak için gitmiyorduk. Tekrar omuz silktim. "The Drive-Inn iyidir."

Biz geldiğimizde park yerinde bir araba daha vardı. Camları buğulu olduğu için mümkün olduğunca uzakta bir yer tuttum.

"Havayı mı yoksa pencereleri mi açmak istersin?" diye sordum. "Sen ne istersen."

Normalde insanlar bariz nedenlerden dolayı camları açık bırakırdı ama ben Bailey ile birlikteydim, bu yüzden camları açmak için düğmeye bastım ve ardından motoru durdurdum.

Sessiz ve karanlıktı ve aniden garip hissettirdi. "İyi hissettiğinden emin misin?" diye sordum.

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Temiz hava iyi hissettiriyor."

Bailey ve ben bazen saatlerce sessizce yan yana otururduk, Genellikle onun bahçesindeki köpek kulübesinde ödev yapar ya da telefonlarımızda gezinirdik. Hiç garip hissettirmezdi. Ama şimdi ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Uzakta park etmeye özen gösterdiğim arabanın aşağı yukarı sallanmaya başlaması da yardımcı olmuyordu. Camlar buğulu olsa bile ön koltukta dönüp duran bir kadını seçebiliyordum. Bailey de fark etti ve gerginlik artarken ikimiz de orada oturup olanları izledik. I

Tam başka bir yere gitmemizi önerecekti ki dönüp konuştu.

"Hiç öpülmeden ölmek istemiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için sıçradı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne önerdiğinden oldukça emindim. Ne de olsa *buraya* gelmeyi o istemişti. Yine de hazırlıksız yakalanmıştım.

"Diyorsun ki..."

"Öp beni, Dawson," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ay ışığında güzel görünüyordu, bu yüzden hiçbir şekilde zor olmayacaktı. Yine de tereddüt ettim. Onu böyle düşünmüyordum ve başka biriyle çıkıyordum. "Bailey, ben..."

Ben daha cümlemi bitiremeden arabanın benim tarafıma doğru tırmanmaya başladı. Elbisesini yukarı kaldırdı ve bacaklarıma oturdu, sonra göğüslerini göğsüme dayadı. Hâlâ donmuş olsam da vücudum tepki verdi ve sertleşmeye başladım.

Kulağıma eğildi, sıcak nefesi gergin ve seksi bir sese karışıyordu. "Öp beni, Dawson."

İçimde bir savaş veriyordum. Vücudum arzu ve ihtiyaçla doluydu, ama kafam emin değildi. Yine de elini aramıza soktuğunda ve parmaklarını şişkin aletimin etrafına sardığında, kırıldım.

"*Siktir.*" Dudaklarım onunkilere çarptı. Bundan sonra işler oldukça hızlı bir şekilde çılgınlığa dönüştü. Pantolonlar indi, külotlar fırlatıldı ve birbirimize doyamadık. Sonrasında ikimiz de hala nefes nefese kalmıştık ki korkunç bir his içimize işlemeye başladı. O zamanlar bunun sebebinin Bailey'nin en iyi arkadaşım olması ve geri alamayacağımız bir şey yapmış olmamız olduğunu düşünmüştüm. Ama bundan çok daha kötü olduğu ortaya çıktı.

Bölüm 33

DAWSON

Naomi: Hey. Bugün randevular arasında ofise geri döneceğini düşünüyor musun? Bay Hargrove, kendisinden almasını istediğin bazı belgeleri aldığını söyledi. Sen geldiğinde bunları bırakmak istiyor, böylece seninle şahsen konuşabilir. Birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini söyledi.

Ben telefonuma bakarken beni bir sürü monitöre bağlayan hemşire gülümsedi.

"Seni ameliyat odasına götürdüğümüzde o şeyi elinden almak zorunda kalacak mıyız?"

"Kusura bakmayın. Sadece birkaç son dakika halletmeye çalışıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir avukatım."

Burnunu kırıştırdı.

Kaşımı kaldırdım, o da güldü.

"Özür dilerim. Yıllar içinde ağzımı kontrol etmeyi öğrendim, ama yüzüm? O kadar da değil. Eski kocam bir avukattı."

"Sorun değil." Gülümsedim ve Naomi'den gelen mesaja tekrar baktım. İyi bir nedenim olsa bile ona yalan söylemek bana doğru gelmiyordu. Ama bugün başka seçeneğim yoktu.

Dawson: Muhtemelen hayır. Zaten geç kalıyorum. Yarın uğrayıp uğrayamayacağını görmek ister misin?

Naomi: Elbette. İyi günler.

Hemşire beni bir sürü EKG kablosuna bağlamayı bitirdi ve iPad'ini geri aldı. "Size sormak istediğim birkaç soru var."

"Tamam."

Bu sabah beni kontrol ettiklerinde verdiğim cevapları -en son ne zaman yiyip içtiğimi, hangi ilaçları kullandığımı- gözden geçirdi ve ardından prosedür ve doktorun bir süre önce açıkladığı riskler hakkında herhangi bir sorum ya da endişem olup olmadığını sordu.

"Hayır, soru yok."

"Daha önce kayıt yaptırdığınızda kabul görevlileri size anonim güncelleme programımızdan bahsetti mi?"

"Hayır, o ne?"

"Alıcınız kabul ederse, nakilden sonraki ilk yıl boyunca sağlık durumuyla ilgili güncellemeleri size sağlayabiliriz. Bu, bağışçılarımızın birinin hayatında yarattıkları farkı görebilmeleri için yaptığımız bir şey. Güncellemeleri almak için kaydolmak ister misiniz?"

"Gerek yok. Alıcıyı tanıyorum."

Hemşire iPad'ini daha yakına kaldırdı. "Ah, özür dilerim. Bunun isimsiz bir bağış vakası olduğunu ve yönlendirilmiş bir vaka olmadığını okuduğumu sanıyordum."

"Öyle. En azından alıcı için. Kız arkadaşımın kız kardeşi ama ikisi de onunla eşleştiğimi bilmiyor."

"Vay canına. Bu inanılmaz. Ve çok cömertçe. Ama onlara neden söylemediğinizi sormamın sakıncası var mı?"

"Sadece yardım etmek istiyorum, olayı büyötmek değil." Gerçek buydu ama belki de Bailey'e yaptığım bazı yanlışları da düzeltmek istiyordum. Naomi'nin bu konuda ne hissedeceğinden emin değildim.

"İkisi de şanslı hanımlar." Hemşire gülümsedi ve iPad'ini göğsüne bastırdı. "Sanırım son olarak bileziğinizi çıkarmanızı istiyorum. Ameliyathaneye girmeden önce tüm mücevherlerin çıkarılması gerekiyor."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. Saat dışında takı takmazdım, onu da bu sabah evde bırakmışım. Yine de yere baktığımda, annemden yarım düzine kez yeniden takmasını istemek zorunda kalmam dışında on beş yıldır çıkarmadığım arkadaşlık bileziğimi gördüm. "Bunu mu diyorsun? Sadece ip ve birkaç boncuk."

Başını salladı. "Malzeme önemli değil ama mikroplar önemli. Bu enfeksiyonu önlemek için bir önlem."

Bu şeyi çıkarmak için onca gün varken, bugün kesinlikle doğru gün gibi gelmiyordu. "Pek bir şey gibi görünmeyebilir ama bunu benim için önemli biri yaptı ve ben bunu hiç çıkarmıyorum. On beş yıldır bileğimde. Takmaya devam etmemin bir yolu var mı?"

"Hmm... Bir keresinde alyansını çıkaramayan bir hastam vardı. Çıkarmanın tek yolu onu kesmekti ve hasta bunu yapmaktan çekiniyordu, bu yüzden doktor elinin üzerine bir eldiven koymasına izin verdi. Eldivenlerimiz bileği kaplıyor. Doktorunuzla görüşüp bunun kabul edilebilir olup olmadığını öğreneyim."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkürler, minnettarım."

Hemşire ortadan kayboldu ve yirmi dakika boyunca geri gelmedi. Döndüğünde yanında uzun boylu bir adam vardı. "Bu nakil ekibinden Eric. Prosedürünüz için sizi ameliyathaneye götürecektir."

Bileğimi kaldırdım. "Peki ya bu?"

"Doktor kalmasında bir sakınca olmadığını söyledi." Tezgâhın üzerindeki kutuya doğru yürüdü ve bir lateks eldiven çıkardı. "Seni Michael Jackson'a benzetmek ve güvende tutmak için bunu takacağız."

Eldiveni giymeme yardım etti ve elimi okşadı. "Umarım oradaki şans tılsımın sana iyi şans getirir ve hızlı bir şekilde iyileşirsin."

"Teşekkür ederim." *Umarım o da öyledir.*

İki gün sonra sandalyeme yerleşirken yüzümü buruşturdum. Çoğunlukla, kesikler beni hiç rahatsız etmiyordu, ancak az önce olduğu gibi orada olduklarını unuttuğum ve çok sert bir şekilde yere çarptığım zamanlar hariç. Yüzüm hala acıyı gösterirken Ben ofisime girdi. Yakınlardaki bir toplantıdan sonra uğrayacağını söylemek için daha önce mesaj .

"İyi misin?"

"Evet. Sırtım beni rahatsız ediyor." "Ona bir şey mi yaptın?"

Evet, bir doktorun koca bir iğne batırmasına izin verdim. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki spor salonunda."

Başını salladı ve masamın diğer ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Naomi'den haber alıp almadığını sormam için talimat aldım. Lily hastanedeyken onu rahatsız etmek istemiyor. Beni rahatsız etmeyi tercih ediyor, böylece ben de seni rahatsız edebilirim."

Başımı salladım. "Henüz ondan haber almadım. Frannie'nin ameliyatı saat on birdeydi ve birkaç saat sürüyor."

Ben saatini kontrol etti. "Tamamdır. Karıma SWAT ekibini en az bir ya da ikiye kadar bilgi aramak için göndermemesini söyleyeceğim."

"İyi fikir."

Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Naomi ile işler nasıl gidiyor?"

"Lily için daha fazla keşif mi yapıyorsun?"

Kıkırdadı. "Hayır, ben soruyorum. İşler nasıl " "Burada, ofiste mi yoksa dışarıda mı demek istiyorsun?"

"İkisi de, sanırım."

Kalemimi masanın üzerine fırlattım ve sandalyeme geri oturdum. "Daha iyi bir avukat yardımcısı isteyemezdim. Kanunları ve prosedür kurallarını benden daha iyi biliyor ve daha iyi bir özet yazıyor. Barodan ihraç edilmiş avukatları işe almayı neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Onlar bir altın madeni."

"Eminim ki bunun nedeni çoğunun gerçek bir nedenden dolayı barodan atılmasıdır - tehlikeli ya da beceriksiz olmaları. Naomi bu kuralın istisnası. Ama iyi çalışıyor olması harika. Peki ya diğer cephe? Akşam yemeğinde bir araya geldiğimizde mutlu görünüyordunuz ve dedikodulardan özel olduğunuzu duydum. İlişkiler söz konusu olduğunda genelde *özelden çok zor beğenen* bir tip olursun. İşler ciddileşiyor mu?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sanırım ona aşık oldum."

"*Vay be!* Seni kızlara ilgi duyduğun zamanlardan beri tanıyorum ve daha önce L kelimesini kullandığını hiç duymamıştım."

"Yok artık."

Ben gülümsedi. "Bana işaretleri ver. Sana aşık olduğumu düşündüren ne?"

Yüzümü buruşturdum. "Duygularımız hakkında konuşurken saçlarını örmemi ister misin?"

Ben'in aptal gülümsemesi genişledi. "Bunlar modern zamanlar, dostum. Erkeklerin duyguları hakkında konuşmalarında bir sakınca yok."

Kapıyı işaret ettim. "Ofisimden çık."

Ama tabii ki paylaşımadı. "Paylaşma konusunda iyi değilsin. Anlıyorum. Zamanla kolaylaşacak. Neden ben başlamıyorum?"

"Kıçını kaldırıp ofisimden başla," diye homurdandım.

Ben beni görmezden geldi. "Lily'ye aşık olduğumu nasıl anladım biliyor musun?"

Tamam, biraz aşırı tepki vermiş olabilirim ve şimdi gerçekten cevabını duymak istiyordum. Yine de dostumu tanıyordum ve eğer bana işkence ettiğini düşünüyorsa kesinlikle devam ederdi. Bu yüzden ondan detaylandırmasını istemek yerine, sinirlenmiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bu yeter. Karşı koyamadı.

"Sorduğuna sevindim." Sırıttı. "Birincisi, bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamadan geleceğimiz için planlar yapmaya başladım. Mesela Nisan'da çıkmaya başladık ve birkaç hafta sonra Kasım'da bir kayak gezisi için planlar yapıyordum. Belki de beklemem gerektiği hiç aklıma gelmedi çünkü başka kadınlarla çıktığımda olduğu gibi birlikte olamayabiliriz."

Geçen hafta annemle konuştuğumda, iki yatağı olan misafir odasını yeniden düzenlediğinden bahsetti. Yatakları tek bir kraliçe ile değiştirdiğini öğrendiğimde çok mutlu oldum, böylece Naomi yatağı ittiğimden ortasından düşmeyecekti.

ziyaret ettiğimizde iki ikizi birlikte gördüm. Yine de bunu Ben ile paylaşmak yerine dudaklarımı büzdüm.

Yüzümü işaret etti ve kıkırdadı. "Sen de aynısını yapıyorsun. Şu anda ne kadar sinirli görünmeye çalıştığından anlayabiliyorum."

"İşe dönmen gerekmiyor mu?" İçimi çektim.

"Ayrıca sırf onu mutlu etmek için hiç ilgim olmayan işlerde gönüllü olmaya başladım. Bir keresinde onunla birlikte kayıt yaptıran arkadaşım iptal etmek zorunda kaldığı için bir şiir kursuna katıldım. Dostum, şiirden *nefret ederim*. Dr. Seuss kafiyeleri bile beni rahatsız ediyor."

Dün Leonardo'yu gezdirmek için kalkmıştım. Sabah altıdan önce köpek pisliğini temizliyordum.

Resepsiyon görevlisi masamdaki telefonu çalarak kız kıza konuşmamızı böldü. "Dawson, Bayan Altmann telefonda. Önemli olduğunu söyledi."

"Tamam, alıyorum." Ben'e baktım. "Ofisimden çık."

Ayağa kalktı ve bir şey kazanmış gibi böbürlendi. Kapıya geldiğinde durdu. "Frannie hakkında bir şey duyarsan bana haber ver ki güzel gelinime iletebileyim."

Masa telefonumu elime aldım ama aramayı cevaplamak için düğmeye basamadım. "Açacağım."

"Bugün hastaneye gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, Molly ve Ryder'ı okuldan alacağım. Yüzme dersleri var."

Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Bunun için gönüllü oldun mu?" Aslında öyleydim. "Git başımdan."

Ben koridor boyunca güldü. Ayrıca kemik iliği donörü olarak *gönüllü* olduğumu bile bilmiyordu.

Bölüm 34

DAWSON

Pazar sabahı cep telefonumun ekranında Naomi'nin adını görünce gülümsedim. Her zaman dikkatimi dağıtırdı, ama bugün her zamankinden daha fazla. Sabahın beşinden beri ofisteydim ve tüm kalbimle nefret ettiğim bir müşteriyi desteklemek için bir brief üzerinde çalışıyordum.

"Sakın bana yeni söyleme?" Selamlayarak sordum.

"Beş oh iki!" Naomi çığlık attı. "Beş oh iki! Üçüncü gün!"

Sandalyeme geri oturdum. FaceTime'da olmamamıza rağmen onun heyecanlı yüzünü görebiliyordum. "Vay canına. Kız kardeşin gerçekten çok başarılı. Doktor nötrofil sayısının üç gün üst üste beş yüzün üzerinde kalmasının bir ay sürebileceğini söyledi."

"Evet. Yani çocuklar sonunda onu görebilecekler." "Onlara söyledin mi?"

"Saat dokuzda bana haber vermek için aradığında yanlışlıkla onları uyandırmış olabilirim. O kadar heyecanlandım ki çığlık attım."

Kemik iliği naklinden on bir gün sonraydı ve hastanın sağlığı belirli kilometre taşlarına ulaşana kadar on iki yaşından küçük çocukların ziyaretine izin verilmiyordu. Arka arkaya üç gün boyunca belirli bir miktarın üzerinde kan işareti almak bunlardan ilkiydi. Neyse ki bu günlerde görüntülü görüşme vardı, bu da ayrı geçen zamanı biraz daha kolaylaştırdı, ama Ryder ve Molly'nin annelerini şahsen gördüklerinde daha iyi uyuyacaklarını biliyordum. Frannie FaceTime üzerinden iyi görünse ve iyi konuşsa da, çocuklar onları her izlediğimde bir sürü soru soruyorlardı. Naomi her gece hastaneye gittiği için bu son zamanlarda sık sık oluyordu.

"Eminim heyecanlıdırlar. Molly dün benim için bir defile yaptı. İzin verildiğinde annesini ziyaret etmek için hangi kıyafeti giyeceğine karar veriyordu. Hepsi sarıydı, çünkü bu mutluluğun rengidir."

Başımı salladım. "Bunu nereden öğrendiğini hayal bile edemiyorum."

"İki saat daha ziyaret edemeyecek olmasına rağmen çoktan giyinmiş ve hazır."

Gülümsedim. "Kız kardeşinizin iyi olmasına hepiniz adına sevindim."

"Ve *senin* için. Yaptığın tüm bebek bakıcılığı için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Frannie eve döndüğünde ve kendini daha iyi hissettiğinde bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Yardım etmeyi hiç umursamadım. Naomi'nin üzerindeki yükün bir kısmını almak için elimden geleni yapmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Çalışmak, kız kardeşini ziyaret etmek ve iki meşgul çocuğa bekâr annelik yapmak arasında çok yorulmuştu. Yine de, *bunu telafi* etme fikri hoşuma *gitmişti*.

"Öyle mi?" Sesim bir törpüye dönüştü. "Bunun için aklında ne vardı?"

"Diğer odada iki çocuk ve ince duvarlar varken sana söyleyebileceğimi sanmıyorum." Sesi alçaldı. "Ama kesinlikle dizlerimin üzerinde durmamı ve belki de elinin etrafına sarman için bir at kuyruğu yapmamı içeriyor. Kontrolün sende olmasını ne kadar sevdiğini biliyorum."

İnledim. Kız kardeşi hastaneye yatırıldığından beri birlikte olmamıştık. Çılgın programı ve sürekli çocuklarla ilgilenmesi yüzünden bu imkansızdı. "Lanet olsun. Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Yakında ofiste hanky-panky yapmama kuralımı bozmak zorunda kalabilirim."

"Personele yarın izinli olmalarını söyleyeceğim."

Güldü. "Orada işler nasıl gidiyor? Pendleton özetini tamamladın mı?"

"Neredeyse. Gerçi bu kadar iyi çıkması beni kızdırıyor. Sanırım telefon dinlemelerini iptal ettirme şansım var ve karısını döven adam serbest kalabilir."

"Dürüst olmak gerekirse, bir savunma avukatının müvekkilinden hoşlanmadığında işini yapmasının ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Komik olan şu ki, federallerin onu suçladığı şeylerden dolayı suçlu olduğunu düşünmüyorum. Ama o herifin karısını dövmek için evde olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Yasadışı kayıtlarda bu saçmalıkları duyduğuma hala inanamıyorum."

"Bölge savcılığında çalışmak bana ahlak yoksunu insanların ilk seferde paçayı sıyırsalar bile başlarını her zaman belaya soktuklarını öğretti. Sadece bir kez aptalca bir hata yapan ve bundan gerçekten pişmanlık duyan insanlar derslerini alan tek kişilerdir. Bay Pendleton gibi biri, bu sefer yakalanmasa bile başka bir yanlış yapacaktır."

"Doğru."

"Her neyse, seni tutmak istemiyorum. Sadece sana iyi haberi vermek için aramıştım."

Saatime baktım. "Bir saat içinde burada işim biter. Seninle hastanede buluşsam olur mu?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben Ryder'ı ziyarete götürürken yandaki Bayan Hank'in Molly'ye bakmasını sağlayabilirim ve sonra Ryder'a bakarken geri gelip Molly'yi alabilirim. Birden fazla kez onlara göz kulak olmayı teklif etti."

"Evet, ama kız kardeşini ziyaret etmekten çok koşturup duracaksın."

"Önemli bir değil."

"Öğlen hastanede buluşuruz ve sen diğerini yukarı çıkarırken ben de biriyle aşağıda beklerim. Zaten bana bahsettiğin kafeteryanın ızgara peynir taklidini denemek için sabırsızlanıyorum."

"Elbette öylesin." Güldü. "Umarım bu sefer sahte peynir dilimlerinin üzerindeki plastik ambalajı çıkarmayı unutmazlar."

"Seninle lobide buluşuruz."

"Teşekkür , Dawson. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Hiç evlendin mi?" Ryder iki kâğıt attı ve masanın ortasına bir Cheez Doodle fırlattı. Hastane lobisinde otururken ayağını yere vuruyor ve tırnaklarını yiyordu, ben de onu bir şeyler atıştırması için kafeteryaya götürmeye karar verdim. Sonra çocukları oyalamak için getirdiğim iskambil destesini çıkardım. Nasıl olduysa artık Cheez Doodles'ı cips olarak kullanıyorduk.

Ona iki yedek kart uzattım. "Hayır. Sen?" Ryder gözlerini devirdi. "Çocuğun var mı?"

"Küçük canavarlar yok."

Sırıttı. "Muhtemelen bu yüzden on yaşında bir çocukla kâğıt oynuyorsun. Bu çok iyi bir ebeveynlik değil."

Kıkırdadım. "Sen küçük bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Bana bir parmak salladı ve cık *cık* etti. "Reşit olmayan biriyle de küfürlü konuşuyorsun. Belki de hiç ürememelisin."

Üremek kelimesini bilmesinden alındığımdan daha çok etkilenmiştim. Masanın ortasına bir Cheez Doodle attım ve ardından iki tane daha ekleyerek bahsi yükseltiltim. "Görüyorum."

Ryder üç tane dörtlü çevirdi. Ben sııttım ve tam bir ev çevirdim, sonra çantadan bir Cheez Doodle aldım ve ağzıma attım. "Hak ettiğini buldun."

Ryder, "Sen banyodayken o Cheez Doodles'ı yere düşürdüm," dedi. "Bu yüzden hiç yemedim. Burası hasta insanlarla dolu. Muhtemelen şimdi öleceksin."

Öğürdüm ve Cheez Doodle'ı peçeteye tükürdüm. "Harika. Birkaç iğne yaptırمام gerekebilir."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. İyi bir bağışıklık sistemim var."

Ryder bir an sessiz kaldı. "Annem ölecek mi?" Yutkundu. "Bana gerçeği söylersen Molly'ye söylemem. Bunu kaldırabilirim."

"Hayır, annen ölmeyecek. Yani, hepimiz bir gün öleceğiz ama yaşlanıp kırıştığımızda ve cildimizin her yerinde kimsenin bakmak istemediğı o iğrenç kahverengi lekeler oluştuğunda, yakın bir zamanda değil. Annen harika gidiyor. Kıçını tekmeliyor. Doktor, sizleri ziyaret edebilmesinin otuz günü bulabileceğini söyledi ama sadece iki hafta oldu. Bu size ne kadar iyi durumda olduğunu göstermeli."

"Ya da... görmemize izin veriyorlar çünkü ölecek."

"O ölmeyecek, Ryder. Aslında, tüm bunlar sona erdiğinde iyileşme ihtimali çok yüksek."

Omuzları biraz gevşedi. "Teyzemle evlenecek misin?"

"Bilmiyorum. Belki şansım yaver giderse."

"Ne konuda şanslı?" Naomi'nin sesi beni şaşırttı. Bu kadar çabuk buraya dönmesini beklemiyordum. Molly'yle birlikte ziyarete çıkalı daha yirmi dakika olmuştu.

Ryder beni işaret etti. "Seninle evlenmek istiyor."

Naomi kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Senin onayını mı istedi?" "Neyimi?"

Kıkırdadı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Çocukların bir saat ya da daha az süreyle ziyaret etmelerini istediler, ben de değış tokuş yapmak için geri döndüm."

Molly'nin üzerinde sarı bir elbise ve saçında ona uygun sarı bir fiyonk vardı. Masanın diğer tarafındaki ağabeyine katıldı, onun sandalyesini paylaşıyordu ama ağabeyi bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu. "Oturmak için kendine bir yer bul."

"Annemi ziyarete gidiyorsun!"

Ryder ayağı kalkarken bilerek kız kardeşine çarptı. Benim yaşıttım bir kız kardeşim yoktu, ama , ilişkimin şöyle olacağını hayal ederdim

Benzer. Masadan getirdiğim kartları aldı. "Bunları alabilir miyim? Anneme göstermek için kendime bazı kart numaraları öğrendim. Ama benimkini unuttum." Kız kardeşine doğru başını salladı. "Çünkü bu kış kafalı beni kapıdan aceleyle çıkardı."

Başımı salladım. "Devam et."

Yarım saat sonra Ryder ve Naomi döndüler. Ryder gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Görünüşe göre bu ikilinin ihtiyacı olan ilaç anneleriydi.

"Ziyaretiniz nasıl geçti?" diye sordum.

Ryder omuz silkti, soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Peki."

Naomi gülümsedi. "Frannie senin de ziyaret etmende bir sakınca olup olmadığını sordu." "Ben mi?"

Başını salladı.

"Uh. Tabi." Mideme bir batma hissi yerleşti. Bir şekilde ne yaptığımı öğrenmiş miydi?

"Mikroplar yüzünden giyinmeniz gerekecek. Sana giymen için bir önlük, patik ve maske gibi şeyler verecekler." Naomi yine gülümsedi. "bayılacaksın. Bu bir mikrop hastasının hayalindeki kıyafet."

Güldüm ve ayağa kalktım. "Hangi kat?"

"Sekiz. Asansörden iner inmez hemşire istasyonuna uğrayın, size ihtiyacınız olan her şeyi verecekler ve odanızı gösterecekler. Bu arada Frannie, Francesca Mason. Mason onun evlilik adı."

"Anladım."

Asansörle sekizinci kata çıkarken sinirlerim merakımla savaş halindeydi. Naomi'nin söylediği gibi, istasyondaki hemşireler bana ihtiyacım olan her şeyi verdiler ve 810 numaralı odayı gösterdiler. Bir ziyaretçiden ziyade ameliyata girmek üzere olan bir doktor gibi giyinerek içeri girdim ve eldivenli ellerimi havaya kaldırdım. "Saat 1'deki lobotomi için geldim."

"Hey, Dawson." Frannie maske takmıştı ama gözlerinin kırışmasından gülümsediğini görebiliyordum. "Geldiğin için teşekkürler."

"Elbette. Seni gördüğüme sevindim. Harika görünüyorsun." "Yalan söylediğin için teşekkür ederim."

garip bir sessizlik girdi. Sanırım çağırılma sebepimi bekliyordum ama belki de sadece başka bir ziyaretçi istiyordu? Ne de olsa neredeyse üç haftadır buradaydı. Onunla aynı anda ben de bir şeyler söylemeye başladım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Özür dilerim.

buyurun." Frannie iç çekti. "Kız kardeşim nasıl?"

"Harika gidiyor. Bugünkü tamamen mavi kıyafetinden anlayamadınız mı? Huzur, sakinlik ve istikrar getiriyor."

Gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla iyi eğitim almışsınız."

"Evet. Ama cidden, her şeyi bir patron gibi yönetiyor. Yalan söyleyip senin için endişelenmediğini söylemeyeceğim, çünkü kesinlikle endişeleniyor. Ama bugün uzun bir yol kat ettik."

İç çekti. "Ona yalan söylemek zorunda kalmanı istemiyorum. O yüzden sana ne istediğimi sorduğunda -çünkü soracaktır. Doğuştan avukattır, her zaman soruları vardır - ona nasıl olduğunu sorduğumu söyleyebilirsin."

"Bana ne söylemem gerektiğini söylüyormuşsun gibi geliyor ama söylememi istemediğin şeyler var."

Gözlerinde hüznü vardı. "Yıllar önce çocuklarım doğduğunda bir tıbbi vekaletname hazırladım ve kendim karar veremeyecek durumda tüm tıbbi kararları kız kardeşimin vermesini istedim."

"Kabul edilmeden önce senin için yeni bir noter tasdiki yaptım." Frannie başını salladı. "Vekaletnamemi baldızım olarak değiştirdim." "Oh." Durakladım. "Naomi biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Kocam araba kazası geçirdiğinde onun vekiliydim. Bir hafta boyunca hiçbir beyin fonksiyonu olmadan yaşam destek ünitesine bağlı kaldı. Kalbimde onun bu şekilde hayatta tutulmak istemeyeceğini biliyordum ama yine de o kağıtları imzalamak zorunda kalmak korkunç bir şeydi. Bütün gün ve geceyi on beş yıl sonra komadan çıkan insanlar ve bir gün beyin fonksiyonlarını geri getirebilecek tıbbi gelişmeler hakkında makaleler okuyarak geçirdim. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama içimde her zaman onun ölümünden sorumlu olduğunu hisseden küçük bir parça olacak."

Boynumun arkasını ovuşturdu. "Bunu bilmiyordum. Özür dilerim."

"Her neyse, bana bir şey olursa, hayatının geri kalanında çocuklarımı o alacak ve aynaya bakıp ya da onlara bakıp bir gram bile pişmanlık duymasını istemiyorum, bu yüzden baldızımı vekilim yaptım. Bunu konuştuk ve o da bu sorumluluğu kabul etti. Ama Naomi'nin incineceğini düşünüyorum ve iş o noktaya gelirse birinin ona her şeyi açıklayabilmesini istedim."

"Tamam, anlıyorum ama... çok iyi gidiyorsun."

Omzumun üzerinden bakmadan önce uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Sonra kolunu kaldırdı ve bornozunun kolunu geri çekti. Cildinde kırmızı bir kızarıklık vardı. "Bu sabah uyandığımda bunu buldum. Kaşındırıyor ve yakıyor."

"Ne oldu?"

"Bir şey olmayabilir. Ama... döküntü, graft versus-host hastalığının erken belirtilerinden biridir."

Hay sikeyim. Bağış yapmaya karar vermeden önce kemik iliği nakli hakkında bilgi edinmiştim ve akut GVHD'nin iyi bir şey olmadığını biliyordum. Altı aylık hayatta kalma oranı yüzde elli gibi bir şeydi. "Doktor ne dedi?"

Başını iki yana salladı. "Henüz onlara göstermedim. Dün kanımı aldılar ve nötrofil sayım çocukların ziyaretine izin verecek kadar yüksek çıktı. Bunu görürlerse gelmelerine izin vermeyeceklerini biliyordum. Bu yüzden bekledim. Siz gittikten sonra onlara göstereceğim. Ayrıca bazı mide sorunları yaşamaya başladım, bu da başka bir işaret."

"Naomi'ye kızarıklıklardan bahsettin mi?"

Tekrar başını salladı. "Henüz değil. Onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyorum. Ama söz veriyorum doktorlarla konuştuktan sonra söyleyeceğim. Bana birkaç saat verin, onu arayıp söyleyeceğim."

"Ben bir şey söylemeyeceğim. Bunu sen söylemelisin. Ama üzülürse ya da bu konuda konuşmak isterse diye daha sonra yanında olacağım."

"Teşekkür ederim, Dawson."

Göğsüm sanki bir fil kıcını üzerine park etmiş gibi ağırlaşmıştı. "Çok üzgünüm Frannie."

Tekrar gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Teşekkür ederim. Ama bu senin hatan değil."

Yutkundum. *Evet, evet, öyle.*

O akşam Naomi ve ben kız kardeşinin evinde kanepede televizyon izlerken telefonu çaldı. Naomi'nin morali hastaneden çıktığından beri yüksekti. Telefonuna bakarken gülümsedi ve cevap vermek için kaydıldı. Konuşmanın bir tarafını dinledim. Duymasam bile Frannie'nin kızarıklık haberini ne zaman verdiğini anlamak zor değildi. Naomi'nin yüzü düştü ve ayağa fırladı.

"Doktor ne dedi?" Sessiz ol.

"Diğer belirtiler nelerdir?" Sessizlik.

"Peki sende bunlardan hiç yok mu?" O zaman.

"Ama bu yemekten kaynaklanıyor olabilir, değil mi?"

Naomi derin bir nefes almadan önce uzun bir süre dinledi. "Tamam, eğer doktor bunun basit bir kızarıklıktan başka bir şey olmama ihtimali olduğunu söylediyse, bence hemen bir sonuca varmamalıyız. Çocukken böcek ısırıklarından isilik olduğunu hatırlıyor musun? Belki sen de ısırıldın?"

Ondan sonra çok fazla başını salladı ve volta attı. Naomi'nin sözleri olumluydu ama ses tonundan ve duruşundan korktuğunu anlayabiliyordum. Telefonu kapattıktan sonra, bilmiyormuş gibi davranarak kendimi bir pislik gibi hissettim.

" oluyor?"

Naomi'nin gözleri doldu. "Kız kardeşim donörün hücrelerini reddediyor olabilir."

Bölüm 35

DAWSON

Bir hafta sonra, akşam 9'da kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda Naomi'nin orada durduğunu gördüm. Bu hoş bir sürpriz olsa da, evde çocuklarla birlikte olmalıydı, bu yüzden bir panik dalgası beni vurdu. "Ne oldu? İyi misin?"

Ellerini salladı. "Oh, hayır. Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda."

"Kız kardeşin iyi mi?" "O harika."

Uzun, derin bir nefes aldım. Frannie'nin kızarıklığı fark etmesinden bu yana dokuz yoğun gün geçmişti. Neyse ki başka bir belirti ortaya çıkmamıştı ve kan sayımı hâlâ yerindeydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre koridorda duruyorsun. Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Sırttım ve elini tutarak onu dairemin içine ve bana doğru çektim.

Kıkırdadı ve o anda dünyada her şey yolundaymış gibi hissettim. Dudaklarından öptüm. "Çocuklara kim bakıyor?"

"Frannie'nin baldızının şehirde bir iş yemeği vardı. Daha sonra ziyarete geldi ve ben de bir saatliğine bir iş için dışarı çıkmamın sakıncası olup olmadığını sordum."

"*Yapman* gereken ayak işi ben miyim?"

Naomi alt dudağını ısırды. "Gerçekten de öylesin."

Sonra ne giydiğini fark ettim; baştan aşağı tek renkti, dudakları bile aynı renge boyanmıştı. "Çok fazla kırmızı giyiyorsun."

"Çok fazla tutku hissediyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Umarım habersiz uğramamın bir sakıncası yoktur?" "Ne zaman istersen gelebilirsin."

Kollarını boynuma doladı ve göğüslerini bana doğru itti. "Ne zaman istersem boşalabilirim, ha? Peki ya sen? Sen *gelebilir* misin

ne zaman istersem?"

"Oh, güven bana, senin yanında olduğum her an boşalabilirim." Yüzümü saçlarına gömdüm ve boğazının çukurundan kulağına kadar yalamadan önce derin bir nefes aldım. "Sadece *nereye* gelmemi istediğini söylemen gerekiyor."

Çok uzun zaman olmuştu. *Çok, çok uzun zaman.*

Naomi geri çekildi, kirpiklerini baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırdı. "*Göstermeme ne dersin yerine sen?*"

Dizlerinin üzerine çöktüğünde daha daireme yeni girmiştik.

Oh lanet olsun. Kot pantolonumun fermuarını açıp boxerımın içine uzanarak sikimi çıkarırken başım geriye düştü. Önümde diz çöken bu kadın şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeydi ve bu saçlarının at kuyruğu olduğunu fark etmeden önceydi. Kısa bir süre için onun bu şekilde fotoğrafını çekmeme aldırıp aldırmayacağını merak ettim. Ama bu düşünce ve diğer tüm düşünceler Naomi bana bakıp diliyle tacımın tüm genişliğini daire içine aldığı anda kafamdan kayboldu.

Bu.

Evet.

Cennete.

Parlak kırmızı dudakları açıldı ve şaftımın etrafına sarıldı, uzun, özenli bir şekilde yavaş bir hareketle horozumun uzunluğundan aşağı kayıyordu. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum ve bunun güneye doğru akan kanımdan mı yoksa bu kadının yanındayken hissettiklerimden mi kaynaklandığından emin değildim. Belki de her ikisiydi.

Başı aşağı yukarı kaymaya başladı ve ben kendimi tutmakla, onun güzel boğazından aşağı olabildiğince hızlı bir şekilde boşalmayı istemek arasında kaldım, böylece diğer her şekilde onun içinde olabilecektim. Her deliğini doldurmak, beni her yerde hissetmesini sağlamak istiyordum - böylece beni nasıl hissettirdiğini tam olarak bilecekti. Bu kadın beni *tüketti*.

Kadifemsi boğazını açıp beni daha da derinlere aldığı anda gözlerim yuvalarından fırladı. "Siktir, bebeğim." İnledim ve at kuyruğunu avucumun etrafına sardım. "Emmeye devam et, aynen böyle..."

Sonra bir cep telefonu çalmaya başladı. Onun mu yoksa benim mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikimizin de cevap vermesine imkân yoktu. Bundan emin olmak için saçlarını daha sıkı tuttum ve ağzına sokmaya başladım. Sonunda sustu ya da ben o kadar ileri gitmiştim ki artık duyamıyordum. Ama birkaç saniye sonra zil sesi tekrar başladı ve bunun benim zil sesim olmadığını fark ettim. En kötü şekilde görmezden gelmek istedim ama içimi korkunç bir his kapladı.

"Bebegim, ya çocuklarsa?"

Naomi sikimi ağzından çıkardı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Oh Tanrım." Yerde el yordamıyla çantasını buldu, panik içinde fermuarını açtı ve üçüncü çalışta cevap vermek için kaydırdı.

"Alo?"

Oda o kadar sessizdi ki, telefonun diğer ucundaki kişiyi duyabiliyordum.

"Bu Bayan Heart mı?"

"Evet."

"Ben St. Matthews'dan hemşireyim. Kız kardeşiniz Francesca için arıyorum."

"Sorun nedir? Ne oldu?"

"Birkaç saat önce aniden yüksek ateşi çıktı. Ve şimdi de nöbet geçirdi."

"Aman Tanrım." Naomi'nin eli göğsünü kavradı. "O iyi mi?"

"Şu anda uyuyor. Ateşini düşürmek için ilaç verdik ama hala çok yüksek. Bilmeniz gerektiğini düşündük. Birincil tıbbi temsilcisine ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım, bu yüzden alternatif olarak sizi arıyorum."

"Ne? Ben onun birincil tıbbi temsilcisi olduğumu sanıyordum?"

"Sisteme göre değil. Ama isterseniz evrakları iki kez kontrol edebilirim."

Naomi başını salladı. "Hayır, sorun değil. Önemli değil. Ziyaret saati olmasa da Frannie'yi görmeye gelebilir miyim?"

"Evet. Acil durumlarda ziyaretçilere normal saatler dışında izin verilir."

"Hemen geliyorum."

Bir an kapımı açıp kendimi dünyanın kralı gibi hissederken, bir an sonra hastanede geçirdiğim yirmi saatin ardından Naomi'yi eve geri götürüyorum. Frannie geçirdiği nöbetten sonra uyanmamıştı. Komaya girmişti ve doktorlar sonuç konusunda iyimser değillerdi.

Naomi Frannie'nin dairesine giderken bütün yol boyunca pencereden dışarı baktı. Arabayı park edip motoru kapattığımda etrafına bakındı ve gözlerini kırptırdı, neredeyse irkilmiş gibiydi. "Aman Tanrım. Buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Yolda uyuya mı kalmışım?"

"Gözlerin açıktı ama kesinlikle başka bir yerdeydin."

Uzun bir süre dosdoğru önüne baktı. "Çocuklara söylemeliyim. Onu böyle görmelerine izin vermeli miyim?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bilmiyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bu onları çok korkutacak ama onları uyarmam gerektiğini hissediyorum. Geçen hafta onu gördüklerinde durumu çok iyiydi."

Boğazımda tuz tadı aldım ve gözlerimi kapattım. "Lanet olsun. Çok özür dilerim."

"Keşke nakli hiç yapmasaydı. Geçen sefer olduğu gibi nakil olmadan da iyileşebilirdi. Keşke onu bunu yapmaya hiç teşvik etmeseydim."

Hepsi benim hatamdı. *Hepsi benim hatamdı.* Naomi'ye ne yaptığımı söylemem gerekiyordu, benim *aptalca işleri düzeltme ihtiyacım* olmasaydı, kız kardeşi bu çıkmazda olmazdı. Ama şimdi zamanı değildi. Ona söylemenin benden başka kimseye faydası olmazdı. Belki içimi dökebilirdim ama bu onun için sadece yeni bir duygusal stres katmanı ekleyerek işleri daha da karmaşık hale getirecekti. "Bu senin hatan değil. Tek yaptığın kız kardeşinin kararlarını desteklemektir."

Naomi hastanede geçirdiği süre boyunca kendini toparlamıştı, ama birden kırıldı. Omuzları titredi ve sonra ses geldi. Emniyet kemerini çözdüm ve onu orta konsolun üzerine çektim, ağlarken onu kollarımda tuttum.

"Onu kaybedemem. Çocuklar annelerini kaybedemez."

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı aktı. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek onu teselli bile edemedim. Büyük ihtimalle olmayacaktı. *Benim yüzümden.* Bunun yerine saçlarını okşadım ve ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim. Çok ama *çok* üzgünüm."

Uzun bir süre sonra elinin tersiyle yanaklarını sildi ve burnunu çekti. "Çok geç olmadan içeri girip çocuklarla konuşmalıyım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Naomi hüznle gülümsedi. "Hayır. Ama teşekkür ederim. Frannie'nin baldızı hâlâ burada. Onlarla birlikte konuşacağız."

Başımı salladım. Arabadan kapıya doğru yürümesini izlerken içimden onu sevdiğimi söylemek geldi. Ama bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için değil. Çünkü ona söyleme fırsatını asla bulamayacağıma dair içimde bir his vardı.

Bölüm 36

DAWSON

Bir hafta sonra Frannie'nin sağlığı mucizevi bir şekilde iyileşmeye başlamıştı. Henüz tehlikeyi atlatmamıştı ama yoğun bakım ünitesinden çıkarılarak basamaklı bir üniteye yerleştirilmişti. Naomi'yi pek görmemiştim çünkü Frannie hastaneye gittiğinde yengesi çocuklara göz kulak oluyordu. Ofise geldiği iki gün boyunca ortalıkta görünmedim. Ve bu gece, eve gidip umutsuzca ihtiyacım olan uykuyu almak yerine ofisten çıkıp dairemin bir blok aşağısındaki bara gittiğim ikinci geceydi.

Dün gece olduğu gibi bu gece de aynı barmen vardı. Aynı tabureye oturdum, o da yanıma geldi ve omzuna bir el havlusu attı. "Votka soda?"

Başımı salladım. "İyi hafıza."

Barın altından bir bardak kaptı ve duvardaki raftan bir şişe Tito's aldı. "Diğer müşterilerimin çoğuna benzemiyorsun."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim ve etrafıma bakındım. Barın etrafında iki adam daha oturuyordu; biri muhtemelen altmış yaşlarında, şişkin burunlu ve gözlerini televizyondaki at yarışına dikmiş biriydi, diğeri ise biraz daha yaşlı olduğunu düşündüğüm ve dün gece burada olduğundan emin olduğum biriydi. Aynı kıyafetleri giyiyor da olabilirdi.

"Yaşlı kalabalık mı?"

Püskürtme başlığını aldı ve bardağıma maden suyu doldurdu, çenesiyle televizyon izleyen adamı işaret etti. "Şuradaki Jack bana sınırsız bira karşılığında Sosyal Güvenlik çekini devredip devredemeyeceğini sordu. Ona bunun kaybedecek bir teklif olduğunu söyledim. Frank..." Diğer adama doğru başını salladı. "Sabah onda buraya geldiğimde genellikle dışarıda bekler. Bir işin varmış gibi görünüyorsun."

Son iki günde dört toplantıyı iptal ettiğimi düşünürsek, uzun sürmeyebilirdi. Yine de omuz silktim. "Faturaları ödüyor."

Barmen içkiyi barın benim tarafıma doğru kaydırđı ve bir el uzattı. "Remy Soriano."

Çene çalmak istemesem de elimi salladım. "Dawson Reed."

"Peki neden böyle bir bok çukurunda iki gece üst üste üzüntülerinizi paylaşıyorsunuz?"

Bardağımın yarısını geri içtim. Alkolün etkisi azalıyordu. "Buranın sahibi müşterilere hakaret ettiğini ve buraya bok çukuru dediğini biliyor mu?"

Sırıttı. "Kesinlikle öyle. Bu bok çukurunun gururlu sahibi benim."

Kıkırdadım. "Acılarımda boğulmaya çalıştığımı sana düşündüren nedir? Belki de içmek için yeni bir yere ihtiyacı olan bir alkoliğimdir."

"Dün gece pek de güçlü olmayan üç votka sodayı beş saatte bitirdin ve sallana sallana çıktın. Alkolik olmak için içki içmekte yeterince iyi değilsin."

Haklısın. Ama hala bir cevap bekliyordu. Ben de onu uzaklaştıracak bir cevap vereyim dedim. "Neredeyse birini öldürüyordum."

Kaşları havaya kalktı ama ne yazık ki yerinden kıpırdamadı. "Bunu hak ettiler mi?"

"Hiç de değil."

"Kaza mıydı?"

İçimi çektim. "Sakıncası yoksa konuşmamayı tercih ederim." Remy ellerini kaldırdı. "Anladın sen onu."

Bardağımı işaret ettim. "Bugün bunları daha sert yapmaya ne dersin?"

"Patron sensin."

Sonraki üç saati *dört* içki içerek geçirdim. Barmen daha önce abartmamıştı, üç tanesi beni sendeletmişti. Bu yüzden muhtemelen orada durmalıydım çünkü dört, şey, dört beni çok fazla konuşturdu.

Remy fındık dolu bir tabak ve uzun bir bardak getirdi. "Su," dedi. "İç şunu. Ve midenize de bir şeyler koymalısınız."

"Hiç aşık oldun mu?" Mırıldandım.

"Hafta sonu çocuğum yanımda olmadığı her Cuma gecesi. Tinder'a giriyorum ve sıırıslıklam aşık oluyorum, sonra sabaha kadar bunu atlatıyorum ve kendimi dışarıda görüyorum."

Kıs kıs güldüm. "Ben de öyleydım. Her şeyin farklı olabileceğini düşünerek çuvalladım."

"Ne oldu? Sana ev yemeği ve aşk vaat eden komşu kızı tipli biriyle tanıştın ve sonra sen işe gittiğinde havuzdaki adamla mı yattın?"

"Hayır, her şeyi eden benim."

"Bunu düzeltebilir misin?"

Barmenin gözlerini yakaladım, gerçi şu anda dört tane vardı. "Neredeyse öldürdüğüm kişi mi? Kız arkadaşımın kız kardeşiydi."

Islık çaldı. "Bunun için bir Hallmark özür kartı ya da yeterince büyük bir buket olduğundan emin değilim."

Votka sodamın kalıntılarını yanında duran su gibi geri emdim. En azından artık yakmıyordu. Sonra boş bardağımı yeni arkadaşşıma doğru ittim. "Bir tane daha alayım."

"Emin misin? Her zaman sonuncusu bize aptalca bir şey yaptırır."

"Aptalca benim iyi olduğum şeydir."

Başımı kaldırdım ve yüzümün bir kısmının altındaki toprağa yapışıp kaldığını hissettim. *Bekle... Toprak mı? Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve etrafıma bakındım. Hangi cehennemdeyim ben? Bir çocuk oyun evinde mi? Dik durmaya çalışarak, küçük bir açık kapıdan içeri giren saldırgan güneşe gözlerimi kıstım ve onu engellemek için bir elimi kaldırdım. İşte o zaman anladım. Bir çocuk oyun evinde değildim. Bir köpek kulübesindeydim. Ve yirmi metre ötedeki tuğla eve bakılırsa, bu herhangi bir köpeğin evi de değildi. Bailey'nin bahçesindeydim.*

Hay sikeyim.

Burada ne işim var benim?

Peki Greenwich, Connecticut'a nasıl geldim?

Dün geceyi düşünerek mücadele ettim. Bulanıktı ama bir bara gittiğimi hatırlıyordum. Barmen Ren, Rowan ya da Remy'ydi. Kesinlikle Remy'ydi. Ve lanet olsun, şu anda başım çatlayacak gibiydi. O kadar çok acıyordu ki elimi kaldırıp etrafı yokladım ve çatlak olmadığından emin oldum. Ama ne ıslaklık ne de kan vardı.

Ne oldu böyle?

Barmenin telefonumu aldığını ve bir Uber çağırmama yardım ettiğini hatırladım. Belki o ve at yarışı izleyen bir adam bana yardım etmiş olabilir düşündüm. Ondan sonra, yine de, kocaman bir boşluk çizdim.

Biraz daha düşünmeye çalışırsam kusacağımdan emindim. *Hayır, hayır. Kesinlikle kusacağım zaten.*

Köpek kulübesinin girişine doğru süründüm ve son anda yetiştim. Midemdekileri Bailey'nin annesinin çimlerinin üzerine boşaltırken sıvılar yemek borumu yaktı. *Tabii* orası artık onun eviyse. Yıllardır buraya gelmemiştim.

Bir kapının açılıp kapandığını duyduğumda hâlâ kuru kusuyordum. Birkaç saniye sonra bir kadın ayakkabısı görüş alanıma girdi. Gözlerimi kapattım. *Lanet olsun.* Sonunda tutuklanacağım. Daha da kötüsü, zonklayan başımı kaldırıp yukarı bakmaktan başka çarem yoktu.

Miriam Anderson bana baktı. Beni gördüğüne pek şaşırmaşa benzemiyordu ya da en azından birinin mülküne kusması onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Bunca zaman sonra beni tanıdığından bile emin değildim.

"Günaydın, Dawson."

Köpek kulübesinden sürünerek çıkmayı başardım ve dengemi sağlamak için çatıyı kullanarak dik bir şekilde tırmandım. "Merhaba, Bayan A."

"Sanırım artık bana Miriam diyecek kadar büyüdün." Hüzünle gülümsedi. "Sağlık görevlilerini çağırırsam mı diye düşünmeye başlamıştım. Sen iyi misin?"

Başımı sallamaya başladım ama beynimi çok fazla acıttığı için durdum. "Çimlerin için üzgünüm."

"Yıkanıp . İçeri gelmek ister misiniz?"

Bu kadını on yıldan fazla bir süredir görmemişim ve daha yeni bahçesine girmiş, köpek kulübesinde sızmış ve çimlerine kusmuştum ama yine de beni içeri davet ediyordu. İnsanlar değişmiyordu. "Biraz Motrin alabilir miyim?" Dilimi ağzımın içinde gezdirdim, daha iyi konuşabilmek için biraz nem bulmaya çalıştım ama orası Sahra gibiydi. "Belki biraz da su?"

Gülümsedi ve onu takip etmem için el salladı. Mutfakta bir dolaba gitti ve bir şişe hap çıkardı, sonra bir bardağı buzdolabının kapısına dayadı ve filtre edilmiş suyla doldurdu.

"Teşekkürler."

Başını salladı.

Hapları aldım ve midem bulansa da suyun yarısını içmek için kendimi zorladım. "Buraya geldiğimde seni uyandırdım mı?"

Miriam başını salladı. "Saat altı gibi kahve yaparken pencereden dışarı baktığımda ayaklarının köpek kulübesinden çıktığını fark ettim. Sen derin uykudaydın." Gülümsedi. "Tamamen aynı görünüyorsun, sadece biraz daha yaşlısın."

Boynumun arkasını ovuşturdu. "Buraya nasıl geldiğimi biliyor musun?"

"Ring kamerasına baktım. Sabah saat iki civarında bırakılmışsınız. Kim tarafından bırakıldığını bilmiyorum ama araba seni bıraktıktan sonra gitmiş."

Muhtemelen Uber'dir. Başımı salladım. "Bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Bunca yıldan sonra seni ilk kez böyle görmek istemezdim."

Bir elini uzattı. "Neden oturmuyorsunuz? Sana biraz çay yapayım. Kafein baş ağrına iyi gelebilir."

Şu anda hareket halindeki bir arabaya atlayacak durumda değildim, bu yüzden oturabileceğimi düşündüm. Miriam çaydanlığı yaktı ve önüme bir çay fincanı önce birkaç dakika mutfakta hışırdadı. Kendi fincanıyla karşımdaki koltuğa oturdu ve yudumladı.

"Annen bana avukat olduğunu söyledi, özel bir işte çalışıyormuşsun." "Annemle görüşmeye devam ettiğinizi bilmiyordum."

Miriam başını salladı. "Yılda birkaç kez. Ben ona mahalledeki dedikoduları aktarıyorum, o da bana sen ve Ben'le ilgili gelişmeleri aktarıyor ve buradaki soğuk aylarda konuştuğumuzda Florida'nın ne kadar sıcak olduğunu anlatıyor."

Yüzüm acısa da gülümsedim. "Dört yıldır orada ve ziyarete geldiğinde şimdiden bir kazağa ihtiyacı var ve hava yetmiş derece."

Mutfağa, karşımda oturan kadın dışında her yere baktım. Gözlerim duvardaki saatte durdu. Çocukluğumuzdaki aynısı olduğundan oldukça emindim. Normalde rakamların olması gereken yerde kirazlar vardı. "Bu doğru mu?"

Görüş alanımı takip etti. "Birkaç dakika içinde. İki oluyor."

Vay canına. Gerçekten bayılmıştım. Kiraz saat bana eskiden tüm mutfağın kiraz temalı olduğunu hatırlattı; kiraz duvar kâğıtları, kiraz bulaşık bezleri, kiraz perdeler, kiraz tuzluk ve biberlikler. Ama şimdi sadece saat vardı. "Mutfağı yeniden yapmışsın."

"Yaklaşık on yıl önce."

Başımı salladım. Mutfak teftişim bittiğinde çayımdan başka bakacak yerim kalmamıştı. Miriam ve ben uzun bir süre sessiz kaldık.

"Dawson?"

Başımı kaldırına kadar bekledi. Yıllar önce ne yaptığımı bilerek gözlerinin içine bakmak acı vericiydi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Dün gece seni buraya getiren neydi?"

"Neden burada olduğumdan pek emin değilim." Bu doğru değildi ama yalan da değildi, eğer bir anlam ifade ediyorsa. Miriam ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyordum ve bu başa çıkabileceğimden daha fazlaydı, bu yüzden gözlerimi bir kez daha başka yöne çevirdim. Odanın içinde dolaşp tutunacak bir şey, *herhangi bir şey* aradılar. Buzdolabını bulduklarında kalbim küt küt atmaya başladı.

Bailey.

Hiç düşünmeden masadan kalktım, sandalyenin ayakları fayans zemine sürtünerek fotoğrafa doğru yürüdüm.

On üç ya da on dört yaşından fazla olamazdı. Tanıştığımız gün taktığı kot yamalı kova şapkasını takmıştı ve küçücük ellerinde olduğundan daha büyük görünen bir futbol topu tutuyordu. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. Yutkundum ve işaret ettim. "Bu sekizinci sınıftayken mezuniyet gecesinde çekildi."

Bailey'nin annesi sessizce arkamdan yaklaştı. "Öyleydi. Onu arkadaşlarıyla gitmeye davet ettiğin için çok mutlu oldu." Durakladı. "Buraya taşındığımızda onun başına gelen en iyi şey sendin, Dawson. Seni çok sevdi."

Koluma ıslaklık gelene kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile. Yere baktım, bir an için kafam karışmıştı. "Ben de onu sevdim." *Gerçi sevmem gerektiği gibi değil.*

Uzun bir süre buzdolabının önünde durduk ve sessizce resme baktık. Sonunda Miriam elini omzuma koydu.

"Annen bana yakın zamanda biriyle tanıştığını söyledi."

Donup kaldım. Anneme Naomi'den bahsettiğimi tamamen unutmuştum. Ona kadınlar hakkında hiçbir şey söylememiştim. Yutkunarak başımı salladım. "Adı Naomi."

"Güzel isim."

"O... harika." Bunu söyledikten sonra ne kadar duyarsız olduğumu fark ettim. Özür dilemek için döndüm ama Miriam gülümsedi.

"Harika bir kız arkadaşın olmasına izin var, Dawson. Bu kızımı daha az harika yapmaz."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Kız kardeşi kanser." Miriam'ın yüzü düştü. "Çok üzgünüm."

Hâlâ Bailey'nin annesinin gözlerinin içine bakamıyordum ama kelimeler... ortaya çıkması gerekiyordu. İçim, kapağı yeni patlamış çalkalanmış bir şampanya şişesi gibiydi. Göğsümde çok fazla baskı vardı, çok fazla baloncuk yüzeye çıkıyordu.

"Bailey'nin ölmesi benim suçum."

Miriam sustu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Allie Papadopoulos ile çıkıyordum. Balodan önceki haftalarda birlikteydik. Mono hastasıydı ama ben henüz bilmiyordum. Sonra balo gecesi, Bailey onu öpmemi istedi ve...ben de öptüm ve öldü."

Miriam derin bir nefes aldı. "Oh, Dawson. Bailey'nin ölümü senin suçun değil. Son birkaç aydır akyuvar sayısı o kadar düşüktü ki neredeyse hiç yoktu. Bailey çok ama çok hastaydı."

"Ama daha fazla zamanı olabilirdi. Onun yerine, sadece haftaları vardı."

"Dawson, bana bak. Bailey'i sen öldürmedin. Aslında, ben inanıyorum Bu kadar uzun süre dayanmasının en büyük sebebi sendin. Sana *tapıyordu* ve balo gecesi ona verdiğin öpücük kendini *normal* hissetmesini sağladı. Onu tüm kalbimle sevdim ama ona senin verdiğini veremedim. Hastalığını unutmasını ve genç bir kız olmasını sağlayamadım. Yapabilirdin. Yaptın da. Ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Ama-"

"Hayır, Dawson. *Aması* yok. Bailey kanserdi. Vücudu delik deşik olmuştu. Kemoterapi ve radyasyon bağışıklığını yok etti. Bir baloncuğun içinde olsa bile başaramazdı. Onun zamanı gelmişti, tatlım."

Gözyaşlarım yine yüzümden aşağı aktı. Bacaklarım titriyordu ve kendi ağırlığımı daha fazla taşıyamayacakmışım gibi hissediyordum. Yere çöktüm, sırtım paslanmaz çelik buzdolabından aşağı kaydı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ellerimle yüzümü kapattım.

Miriam yanıma oturdu ve kolunu omzuma doladı. Saçlarımı okşadı ve tekrar tekrar ağlamam için fısıldadı. Ağlamam nihayet durduğunda omzumu sıktı. "Bana tekrar bak, Dawson."

Başımı kaldırdım, arkamdaki kapıya yasladım ve gözleriyle buluştum.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Tam tersi. Sen benim güneşimdin. kızının karanlık günleri. Ve sen mutluluğu hak

ediyorsun." Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

Miriam gülümsedi. "Bana ondan bahset. Sonunda Dawson Reed'e ulaşmayı başaran bu kadın kim?"

"Onu içeri almak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Kendimi bildim bileli ilk defa yalnız kalmak istemiyorum. Ama nasıl dehşete düşmeyeceğimi de bilmiyorum."

Tekrar gülümsedi. "Aşık olduğumuzda bir yanımız hep korkar. Aşk bizi pek çok yönden savunmasız hissettirir ve bu korkutucudur. Ama buna değer. Söz veriyorum." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Duygusal ve fiziksel olarak tükenmişim ama yine de evin onu takip ettim. Bailey'nin yatak odasının kapısına geldiğimizde durdum. Kapıyı açtı ve bana elini uzattı. "Aşkın ne olabileceğini görmeni istiyorum."

Tereddüt ettim ama elini tuttum ve beni Bailey'nin yatak odasına götürmesine izin verdim. Farklı görünüyordu, köşedeki ranzalar Bailey'nin her zaman ortada olan büyük yatağının yerini almıştı ve Bailey'nin soluk pembe duvarları artık her yerinde elle çizilmiş sanat eserlerinin asılı olduğu kireç yeşiliydi. Başımı salladım.

"Anlamıyorum. Odasını yeniden mi dekore ettin?"

"Burası artık Kristy ve Kami'nin odası. Sekiz yaşındalar ve tek yumurta ikizleri. Altı yıl önce kalbimi tekrar açmaya karar verdim ve koruyucu aile oldum. Şimdi onları evlat edinme aşamasındayım."

"Vay canına."

Gülümsedi ve etrafına bakındı. "Bailey'nin odasındaki eşyaları değiştirmek kolay olmadı. O öldükten sonra burayı bir tür anıt mezara dönüştürmüştüm. Buraya gelir ve saatlerce otururdum. Buraya, kalbime başka birinin girmesine izin vermenin Bailey'imini yerini almak anlamına geleceğini hissettim. Ama benim kızımın yeri doldurulamaz ve kalbimde birden fazla çocuğu sevmek için yeterince yer var."

Miriam'ın gözleriyle karşılaştım ve başımı salladım. Henüz kelimeleri çıkaramasam da bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım.

"Bir saniye bekle. Size ait olduğuna inandığım bazı şeyler var. İkizler taşındığında tavan arasına bir kutu koymuştum. Dur ben alayım."

Birkaç dakika sonra Miriam elinde üç zarfla geri geldi. Onları bana uzattı. "Sanırım bunlar senin."

"Bunlar..."

Başını salladı ve gülümsedi. "Kızım ölmeden birkaç gün önce onları bana verdi ve saklamamı istedi. Bana her yıl doğum gününde ona yazdığını söyledi, duygularını dışa vurmakla ilgili bir şeymiş. Bailey onları hiç açmadı ve ben de açmadım. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama belki mektuplardaki bir şey yardımcı olur?"

Zarfları aldım. "Teşekkür ederim."

"Kendine iyi bak, Dawson." Sarılmak için beni kendine çekti. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bailey'im de bunu isterdi."

Bölüm 37

NAOMI

"Dawson'dan hâlâ haber alamadığına inanamıyorum." Lily başını salladı. "Kadınlarla olan geçmişi yüzünden başlangıçta onunla birlikte olman konusunda endişeliydim. Ama sana nasıl baktığını görünce endişelenmeyi bıraktım. Belli ki senin için deli oluyor."

Bir patates kızartmasını ketçaba batırdım ve iç çektim. "Bunu göstermek için komik bir yolu var."

Cuma öğleden sonraydı, Dawson'da bir şeyler değişeli neredeyse iki hafta olmuştu. Sanki bana kızgındı ama nedenini bilmiyordum ve o da bunu anlayacak kadar uzun süre yanımda olmasına izin vermiyordu. Başlarda, ofiste birbirimizi sürekli özlesek de mesajlaşmaya devam ettik. Ama artık onun mesajları bile mesafeli olmaya başlamıştı. Hiçbir zaman birkaç kelimeyi geçmiyordu ve günde bir kez Frannie'nin nasıl olduğunu sormak dışında mesajlaşmaya hiç başlamıyordu. Ve bu noktada, artık birbirimizi *özlemediğimiz* açıktı. Dawson benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

"Bu sabah ofise altı buçukta geldim çünkü ya ben gelmeden önce ya da ben çocukları için evden çıktıktan sonra gelip gidiyordu. Frannie'nin baldızı Cynthia dün gece bizde kaldı, böylece sabah rutinini yapmak zorunda kalmadım. Ama ben oraya vardığımda Dawson çoktan gitmişti. Gececi güvenlik görevlisine onu çıkarken görüp görmediğini .

-Uyuyakalıp patronu kaçırdığımı ve çok kızacağını düşünerek

-Gardiyan gece yarısı geldiğini ve sabah dört gibi ayrıldığını söyledi. Adam benden kaçmak için geceye döndü."

"Anlamıyorum. Bir sebebi olmalı. Muhtemelen ilişkiler konusunda hiç deneyimi olmadığı için sana karşı hissettiklerinden dolayı çıldırıyordur."

"Belki." Omuz silktilim. "Ama bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum." "Ben bunun Bailey ile bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Bunu ben de merak ettim. Çünkü o kanserden öldü. Belki de Frannie'nin durumu, onun için yönetilmesi zor olan eski duyguları canlandırdı. Ama o

İşler sarpa sardığında ve Frannie bizi korkutan o korkunç haftayı geçirdiğinde ortadan kaybolmadı. Frannie iyileşmeye başladıktan ve yoğun bakımdan çıktıktan *sonra ortalıktan* kayboldu."

"Sebepler her ne olursa olsun, kafasını kışından çıkarıp bu konuda sizinle konuşması gerekiyor."

İçimi çektim. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Dawson'ı düşünmeden geçireceğim bir öğleden sonraya ihtiyacım var. Son zamanlarda tek yaptığım buymuş gibi hissediyorum ve bu gerçekten çok yorucu."

Lily masanın öbür ucuna uzandı ve elimi okşadı. "Tabii ki. Özür dilerim."

Zorla gülümsedim. "Bana iyi bir şey söyle. İkinci kat nasıl gidiyor? Yenilemeye başladınız mı?"

Dudakları arsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belirli bir odaya başladık." Bir kızartma daha yedim. "Hangisine? Yatak odan mı?"

"Hayır, çocuk odası."

Gözlerim büyüdü. "Sen..."

Lily yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını salladı. "Birkaç gün önce öğrendim. Annem ve tabii ki Ben dışında söylediğim ilk kişi sensin."

"Aman Tanrım, Lily!" Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak en iyi arkadaşıma sarıldım. "Tebrikler! Sizin adınıza çok mutluyum."

"Teşekkürler. Buna hala inanmıyorum. Komik olan şu ki, Ben'le tanışmadan birkaç hafta önce RİA taktırmıştım. Düğünden iki ay önce kontrol için jinekoloğa gittiğimde değiştirme zamanının geldiğini söyledi. Ben'e söyledim ve onun cevabı seksi bir gülümseme ve '*Sana bir bebek koymak için sabırsızlanıyorum*' oldu. Bunun çok ateşli olduğunu düşündüm ve ona saldırdım."

Güldüm. "İkiniz birlikte mide bulandırıcı derecede mükemmelsiniz."

"Bir ya da iki yıl içinde denemeyi planlamıştık, ancak RİA'nın çıkarılması gerektiğinden, zarları atmaya ve her şeyin olması gerektiği gibi olmasına karar verdik. Bu kadar hızlı hamile kaldığımıza çok şaşırdım."

"Senin için çok heyecanlıyım."

Lily'nin haberi moralimi gerçekten yükseltti ve haftalardır ilk kez kendimi neşeli hissederek lokantadan ayrıldım. Yine de gün ilerledikçe kendi hayatımda nerede olduğumu düşünmeden edemedim. Bir yıl önce hayalimdeki işe girmiş ve nişanlanmıştım. Brad ve ben gelecekte bir aile kurmaktan bahsetmiştik. O zamanlar biri bana birkaç yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sorsaydı, ben Lily'nin hayatını tarif ederdim-mutlu bir evlilik ve

Hamile. Hayatın değiştiğini ve ilerlemeye devam etmemiz gerektiğini hatırlattı. Keşke bunu Dawson'la yapıyor olsaydım.

Pazar öğleden sonra Leo'yu tasmasız saatler için parka götürdüm. Kapılı alanı kapattığım ve tasmaını çıkardığım anda bir Pomeranian ile birlikte kaçtı. Ne yazık ki burada olmak bana buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlattı. Dawson'la. O gün bana kız arkadaşı olmamı teklif etmişti ve "çocuklarımız" Leo ve Sheldon'ı tanıştırmaktan bahsetmiştik. O günden bugüne nasıl geldiğimiz hâlâ kafamı karıştırıyor. şimdiye kadar, ayrılığımızın sonuçlarını düşünmeme izin vermemiştim. Resmi olarak ayrılmamış olsak da, belki de ipucunu almamın zamanı gelmişti. Onun için çalışmaya devam edebilir miydim? İşimi seviyordum ve maaşı da iyiydi. Tanrı biliyor ya, beni işe alacak birini bulmak bile çok uzun zamanımı almıştı, bu yüzden yeniden kaldırımları yumruklamaya başlamak için pek de hevesli değildim. Ama... Dawson'ı her gün görmek? Kaçınılmaz olarak birileriyle çıkmaya başladığında, kadınlar aradığında ya da ofise ne hissederdim? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. *İşte bu yüzden iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmamalısın.*

Gözlerimi kapattım.

Tanrım, hayatımı bir kez daha berbat etmiştim. *Yeni başlangıcım kötü bir sona dönüşmüştü.* Kendimi kötü hissetmekle meşgulken Leo ve küçük arkadaşının izini kaybettiğimi fark ettim. Kalktım ve başını nasıl bir belaya sokmuş olabileceğine bakmaya gittim. Kadınlar bazen çantalarını yanlarında yere koyarlar, bu da köpeğimin ve onun paket açma bağımlılığının reddedemeyeceği bir davetti.

"Leo!" Köpek parkında onun adını söyleyerek yürüdüm. "*Leo!*"

Sonunda onu sessiz bir köşede, doldurulmuş kaplumbağasını kamburlaştırırken buldum. Ancak yaklaştıkça kabuğunun renginin Leo'nunkinden daha koyu olduğunu fark ettim. Ve oyuncağını bile getirmemiştim! Harika. *Başkasınınkini beceriyor.* Umarım üç yaşında bir çocuk bu olanları izlemiyordur ve köpeğimin en sevdiği oyuncağına tecavüz etmesinden korkuyordur.

"Leo! *Kes şunu!*"

Tabii ki beni görmezden geldi ve iki arka ayağının üzerinde durarak tepinmeye devam etti.

Zavallı peluş hayvana uzandım ama elimi hemen geri çektim ve nefes nefese kaldım. Leonardo bir oyuncağı değil; gerçek, canlı bir kaplumbağayı beceriyordu. "Aman Tanrım!"

Ama cevap veren kesinlikle Tanrı değildi.

"değil. Sheldon'ın kafası hâlâ dışarıda, o yüzden aldırıyor gibi görünüyor." Kafamı çevirdim. "Dawson?"

Adamı görünce kalbimin deli gibi çarpmaya başlamasından nefret ediyordum. Hüzünle gülümsedi. "Hey."

"Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Seninle konuşmaya geldim. Burada olma ihtimalini düşündüm."

Bedenim adamı gördüğüm için heyecanlanmış olabilirdi ama aklım aynı fikirde değildi. Birden çok sinirlendim ve yüzümün ısındığını hissettim. "Beni nerede bulacağınızı şansa bırakmanıza gerek yok. Son iki haftadır her gün aynı yerdeyim: ofiste. Bilirsin, senin kaçtığı yer."

Dawson bir elini saçlarında gezdirdi ve ben de yüzüne daha yakından baktım. Berbat görünüyordu - can sıkıcı derecede yakışıklı ama yine de berbat. Mavi gözlerini koyu halkalar çevreliyordu, normalde bronz olan teni solgun görünüyordu ve yüzü iki haftalık, bakımsız gibi görünen tüylerle kaplıydı. *Her zaman* şık giyindiği kıyafetleri de kırış kırıştı. "Senden kaçıyordum. Özür dilerim."

Arkamı döndüm. "Ne söylemeye geldiysen söyle ve bitsin bu iş."

Uzun süre sessiz kaldı ama varlığını hissedebiliyordum. "Sence oturup konuşabilir miyiz?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İyi. Her neyse."

Dawson etrafımda dolaştı ve Leo'yu kaldırdı. Onu tutarken çok sevimli görünmesi beni kızdırdı. Ben de köpeğimi onun elinden aldım. "Onu kendim taşıyabilirim."

Dawson kaşlarını çattı ve bir ağacın altındaki bankı işaret etti. "Neden oraya oturmuyoruz? Ben Sheldon'ı kaldırayım."

Parktaki bankta yan yana oturuyorduk. Odağımı ileriye çevirmiş, Leo'yu izliyordum, yanımdaki adama bakmaya hazır değildim.

"Frannie nasıl?"

Dudaklarımı büzdüm. "İyi. Kız kardeşimin sağlığıyla bu kadar ilgilenmeniz çok güzel ama benim nasıl olduğumu da umursasaydınız harika olurdu."

Dawson'ın gözlerinin içimi yaktığını hissettim ama yine de dönmedim. "Naomi," diye fısıldadı. "Bana bak."

"Neden? Beni terk ettiğinde ağladığımı mı *görmek* istiyorsun?"

"Seni asla incinmiş görmek istemiyorum Naomi." Durakladı. "*Lütfen* bana bak." Ona en buzlu bakışımı attım ama gözlerinde acıyı görünce eridim.

"Özür dilerim." Sesi çatallaştı. "Ondan kaçtığım için çok özür dilerim.

sen."

Boğazımda tuz tadı aldım ama ağlamama izin vermedim. "Neden?

Ne yaptım ben?"

Başını iki yana salladı. "Sen hiçbir şey yapmadın. Ben sadece bir korkağım." "Anlamıyorum."

Başını salladı. "Biliyorum. Çünkü seni içeri almam gerekirken dışarıda bıraktım. Ama sana geçmişimi anlatmaya çok utandım."

"Bunun Bailey ile bir ilgisi var mı?"

"Orada başlıyor. Eğer senin için de uygunsa, sana ondan bahsetmek istiyorum." "Elbette."

Dawson başlamadan önce birkaç dakika yere baktı. "Bailey ile sekizinci sınıfta tanıştım. Kızlar erkeklerle ilgilenmeye yeni başlamıştı ve ben de popüler kızlardan birkaçı benden hoşlandığı için kendimi bir bok sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Ne zaman kafam fazla büyümeye başlasa Bailey beni uyarırdı. Çok iyi arkadaştık. Kanserdı ama onuncu sınıfta iyileşti ve erkekler onu fark etmeye başladı. Saçları tekrar uzadı ve sarı çizgiler bıraktı. Artık o hasta kız değildi. Sıradan bir liseli kızdı, aslında tek istediği de buydu. Çok fazla arkadaşı yoktu, çünkü bazen uzun okula gitmiyordu ve tedavileri tüm enerjisini alıyordu. Birkaç erkek ona çıkma teklif etti, hatta onlardan biriyle dansa bile gitti, ama onunla ilgilenen erkeklerde her zaman bir sorun buluyordu. Standartlarının çok yüksek olduğu konusunda onunla dalga geçiyordum ama kanser hastalığı iki kez nüksettiği için insanlarla yakınlaşmaktan korktuğundan şüpheleniyordum." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Üçüncü sınıfın sonbaharında üçüncü kez geri geldi."

"Özür dilerim."

Dawson dosdoğru önüne bakıyordu ama bir şey gördüğünü sanmıyordum, en azından önündekini. "Birkaç tedavi gördü ama sonra bıraktı. Hayatını birkaç aydan fazla uzatacak hiçbir şey yapamazlardı ve Bailey de elinden geldiğince normal bir lise öğrencisi gibi hissetmeye geri dönmek istiyordu. Benim yanımda garip davranmaya başladı ve ben de onun bu durumu kolaylaştırmak için kendini uzak tutmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm..."

Gözleri yaşlarla doldu. Artık ona kızgın olmamın bir önemi yoktu. Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Dawson boğazını temizledi. "Her neyse, annesi bir gün beni kenara çekti ve Bailey'nin gençlik balosuna gitmeyi çok istediğini söyledi. Bailey'e henüz söylememiştim ama görüştüğüm kız olan Allie Papadopoulos'tan benimle gelmesini istemişim. Ama Bailey gitmek istiyorsa onun mezuniyet balosunu kaçırmasına izin veremezdim, bu yüzden Allie ile görüşmeyi iptal ettim ve onun yerine Bailey'e teklif ettim."

Gülümsedim. "Çok tatlısın."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değildi. Çünkü on yedi yaşında bir pisliktim ve Bailey'e ayrıldığımızı söylediğim halde Allie'yle görüşmeye devam ettim. Allie mezuniyet balosuna başka biriyle gitmemden memnun değildi ama o gün geldiğinde Allie zaten kendini iyi hissetmiyordu." Dawson derin bir nefes daha aldı. "Bailey'nin tedavileri onu kolayca tüketti, bu yüzden baloda fazla kalmadık. Uzun lafın kisası, Bailey onu öpmemi istedi. Hiç öpülmeden ölmek istemediğini söyledi. Ben de onu öptüm ve sonra, sonra... Onu öpmeye devam ettim... ve sonunda bir kız arkadaşım olmasına ve Bailey'e karşı bu tür hisler beslemememe rağmen seks yaptık. Sonra bana beni sevdiğini söyledi. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de onu seviyordum ama onun kastettiği şekilde değil. Ama onu incitmek istemedim, bu yüzden ben de karşılık verdim." Durdu ve bir nefes aldı. "Ertesi sabah uyandığımda kendimi bok gibi hissediyordum ve bunun nedeni sadece Allie'yi aldatmış ve en iyi arkadaşım ile aramdaki sınırı aşmış olmam değildi. *Gerçekten* bok gibi hissediyordum. Bezelerim şişmişti ve terlediğim halde titriyordum. Bir süre sonra Allie beni arayıp mono olduğunu söyledi."

Dawson gözlerini kapattı. "Ertesi hafta hasta olduğum için okula gitmedim. Ama görünüşe göre Bailey birilerine bizim bir çift olduğumuzu söylemiş ve bu da evde mono hastası olan Allie'ye ulaşmış. Allie sinirlenmiş ve Bailey'e mesaj atarak benimle yattığını ve Bailey ile dansa sadece onun için üzüldüğümünden gittiğini söylemiş. Bailey ağlayarak beni aradı ve Allie ile birlikte olduğumun doğru olup olmadığını sordu. Ona yalan söylemek istemedim ve gerçeği söyledim. Ertesi hafta, onu şahsen görüp işleri düzeltmeye çalışmadan, Bailey mono hastalığına yakalandı. Ona bu ilacı ben vermişim ve zayıflamış bağışıklık sistemi bununla savaşamadı. En iyi arkadaşımın kalbini kırdım ve sonra da onu öldürdüm."

Kalbim sıkışmıştı. "Aman Tanrım, Dawson. Bunun için kendini suçlayamazsın. Hasta olduğunu bilmiyordun."

"Kız arkadaşımın kendini iyi hissetmediğini biliyordum ve Bailey'i öpmeden önce hiç düşünmedim."

"On yedi yaşındaydın ve sevdiğin birinin senden yapmanı istediği şeyi yapıyordun."

"Doğru kararı vermedim."

"Doğru karar ne olurdu? Onu öpmemek ve reddederek kalbini kırmak mı? Sanırım onun yerinde olsaydım, öpücüğü birkaç günden daha fazla isterdim." Başımı salladım. "Kız kardeşimin kanseri senin için tüm bunları su yüzüne mi çıkardı? Olan biten bu mu?"

"Sana söylemem gereken başka bir şey var."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı ve yüzünü bana döndü. "Ben kız kardeşinin kemik iliği donörüydim."

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Başını salladı. "Ben onun donörüydim."

"Ne? Nasıl? Bunu bana neden söylemedin?"

"Bunu doğru nedenlerle yapmadım. Bailey'e yaptığım şey yüzünden kız kardeşini kurtarmak istedim."

"Bunun beni üzeceğini mi düşündün?"

"Yanlış hissettirdi. Sonra hastalandı. Doktorlar nakli reddettiğini düşündüler ve ben de lanet olsun, yine yaptım diye düşündüm. Bir başkası için neyin doğru neyin yanlış olduğuna ben karar verdim ve sonuçlarına yine onlar katlanacak."

"Oh, Dawson..." Elimle kalbimi kapattım. "Çok güzel bir şey yaptın. *İki* kez. Ve sonrasında olanlar hayatın bir parçası. Frannie için işler düzelmemiş olsaydı bile, bu senin hatan olmazdı." Başımı salladım, karşımdaki adama bakarken huşu duyuyordum. "Bunu yaptığına ve bana söylemediğine inanamıyorum."

"Senden sakladığım için özür dilerim."

Hâlâ şok içindeydim ve başımı sallamadan duramıyordum. "Kıskanmaya başlamıştım çünkü benden açıkça kaçtığın halde sürekli kız kardeşimi soruyordun."

"söylemediğim ve son birkaç haftadır yanında olamadığım için beni affedebilir misin?"

"Seni affetmek mi?" Onu kollarıma çektim. "Sana teşekkür etmeliyim. Ona en muhteşem hediye verdin ve bana da kız kardeşimle daha fazla zaman geçirme hediyesini verdin." Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Uzun bir süre birbirlerine sarıldıktan sonra Dawson geri çekildi. "Sana söylemem gereken başka bir şey var."

"Aman Tanrım. Başka ne var?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum Naomi. Sanırım tanıştığımız ilk andan beri seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gözlerim doldu, bu sefer mutlu gözyaşlarıydı ama yine de gülmekten kendimi alamadım. "Gerçi ilk tanıştığımızda gözünü morartmışım."

Dudağı seğirdi. "Ama sana sikimi gösterdim. Bu yüzden burada kalmana şaşmamalı."

Gülümsedim, içimde umut çiçeklerinin açtığını hissettim. " hoş geldin. İster inanın ister inanmayın, büyük egonuzu bile özledim."

Dawson burnunu benimkiyle ovuşturdu. "Benim evime dönmeye ne dersin? Ben de düzgünce özür dilerim."

Alt dudağımı ısırdım. "Aklında ne vardı?"

Dawson'ın gözleri omzumun üzerinden kaydı. Çenesini kaldırarak görüş alanını takip etmem için bana yol gösterdi. Bunu yaptığımda Leo'yu bir kez daha Sheldon'ın üzerine eğilmiş, onu becerirken buldum. "Belki başlangıç için biraz ondan?"

Bölüm 38

DAWSON

Bir ay sonra, Bailey'nin doğum günü sabahı Connecticut'ın nemli çimenlerine oturup güneşin doğuşunu izledim. Bu mezarlığı en son onun cenazesinin olduğu gün ziyaret etmiştim. Buraya sık sık gelmeyi düşünmüştüm ama bunu yapacak cesareti kendimde hiç bulamamıştım. Belki de ne diyeceğimi bilemediğim içindi. Ya da belki de gerçekten hayatıma devam edeceksem buraya gelip veda etmem gerektiğini biliyordum. Sebep ne olursa olsun, artık hazırdım, bu yüzden derin bir nefes aldım ve en iyi arkadaşım ile konuştum.

"Daha önce ziyaret etmediğim için özür dilerim. Sana bir bahane sunmaya bile çalışmayacağım, çünkü sen her zaman benim saçmalıklarımı görebiliyordun. Burada olmasam da seni düşünerek çok zaman geçirdim ve ilk ve son kez söylemem gereken çok şey var.

"Özür dilerim, Bailey. Başka biriyle birlikte olduğumu öğrendiğinde seni incittiğim için özür dilerim. Duygularım konusunda sana karşı dürüst olmadığım için de özür dilerim." Elimi ceketimin cebine attım ve dört zarf çıkardım: Bailey'e uzun zaman önce yazdığım sararmış üç zarf ve üzerinde pul olan yeni bir zarf. Dört eski zarfı mezar taşının üzerine koyarak devam ettim. "Hepsinden önemlisi, seni hasta ettiğim için özür dilerim. Kısa bir süre önce anneni görmeye gittim ve bana ölmenin benim suçum olmadığını, hasta olduğunu ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söyledi. Ama bu doğru olsa bile, sen hazır olduğunda, kendi koşullarında olmalıydı. Belki bir gün bir şeyleri değiştiremeyeceğimi kabul edebilir ve Tanrı'nın seni istediği zaman aldığı fikriyle barışabilirim. Ama henüz yapamadım. Onun yerine, senden af dilemek için buradayım. Çünkü iyileşmeye başlamam gerekiyor.

"Biriyle tanıştım, Bailey. Ve hayatımda yaşadığım diğer tüm ilişkiler gibi onu da mahvetmekten korkuyorum. Ama bir kez olsun, onu kaybetme düşüncesi beni biriyle yeniden yakınlaşma düşüncesinden daha çok korkutuyor.

"Sen gittikten sonra olaylarla nasıl başa çıkacağım konusunda hep endişeliydin. Bazı şeyleri içimde çok sıkı tutabileceğimi biliyordun." Alay ettim. "Bunun için iyi bir nedenin olduğu ortaya çıktı. Ama ben değişmek istiyorum. Huzur bulmak istiyorum ve bunu Naomi ile birlikte yapmak istiyorum. O yüzden bugün buraya sadece senden gecikmiş bir özür dilemeye değil, aynı zamanda hayatımda hâlâ ne kadar büyük bir etkiye sahip olduğunu söylemeye geldim." Elimdeki son zarfı kaldırdım ve ona baktım. "Duygularım hakkında konuşmak biraz daha çalışmam gerekecek ama bunun iyi bir başlangıç olacağını düşündüm. Bana her yıl yazdığının gibi bir mektup aracılığıyla kendimi birine açıyorum."

Naomi Heart'a hitaben yazılmış mektubu saklamak üzere cebime geri koydum. Eve dönerken postaneye uğrayıp postalamayı planlıyordum. Haftanın bütün gününü ve birkaç gecesini birlikte geçirdiğimiz düşünülürse muhtemelen bunun tuhaf olduğunu düşünecekti. Ama işimi şansa bırakmayacaktım. Naomi'ye sahip olduğum her şeyi vermek istiyordum.

Uzun bir süre Bailey'nin mezar taşına sırtımı dönerek oturdum ve yıllar boyunca geçirdiğimiz güzel zamanları hatırladım. Sonunda gitme vakti gelmişti. Ayağa kalktım ve pantolonumdaki kiri sildim.

"Umarım beni affedebilirsin. Seni asla unutmayacağım, her şeyin nasıl bittiği konusunda kendimi hırpalamayı bırakmayı başarsam bile. Hoşça kal, Bailey. Seni gerçekten sevmiştim."

Sonsöz

NAOMI

3 yıllar sonra

"Ne giyiyorsun böyle?" Anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine fırlattım ve Dawson'ın kıyafetine bakarak güldüm. "Çok gülünç görünüyorsun."

Dawson parlak yeşil pantolonunun paçasını kaldırarak daha da renkli, parlak sarı çoraplarını ortaya çıkardı. Ayrıca kraliyet mavisi bir gömlek giymiş ve kırmızı bir kravat takmıştı. "Ne? Beğenmedin mi?"

"Neden böyle giyindin?"

"Çünkü iyi şans için uygun renge karar veremedim. Bu tişörtü giydim çünkü bir web sitesi mavinin pozitif enerjiyi desteklediğini söylüyordu. Ama bir başkası yeşilin iyimserlik ve yeni bir başlangıç anlamına geldiğini söyledi. Sarı çoraplar mutluluk ve pozitiflik için."

"Peki ya kırmızı kravat?"

"Oh, bu şans için değil. Kontrol ettiğim son web sitesinde erotizmin rengi olduğu yazıyordu." Göz kırptı. "Kutlamamızın bu yönde ilerlemesini umuyorum."

"Ama neyi kutluyoruz? Bir dakika. Peterson temyizinde yargıç senin lehine mi karar verdi?"

Dawson bir posta yığınının uzandı ve bir zarf tuttu. Nihayet geçen yıl birlikte yaşamaya başlamıştık. "Hayır. Bu zarf Bu zarf Virginia Mesleki Sorumluluk Ofisi'nden geldi."

Gözlerim kocaman oldu. "Avukatlık lisansımı geri almak için yaptığım temyiz başvurusunun kararı şimdiden geldi mi? Sekiz hafta süreceğini söylediklerini sanıyordum. Sadece beş hafta oldu."

"Belki de ben o kadar iyi bir avukatım ki, bu konuda fazla düşünmek zorunda kalmadılar."

"Ya da... belki de bunu düşünmek için fazla zaman harcamak zorunda kalmadılar çünkü bir daha avukatlık yapmama izin vermeleri mümkün değil."

"Ah, affedersiniz." Dawson kıyafetini işaret etti. "Bu senin için evrene yaydığım pozitifliğe hiç benzemiyor."

Kararın bu kadar çabuk geldiğine inanamıyordum. Bir yanım hâlâ Dawson'ın temyize başvurmasına izin verdiğıme inanamıyordu. Ama bana sürpriz yapıp otuz sayfalık bir belge hazırlamış, göreve iadeyi desteklemek için içtihat oluşturmuş, eski ve şimdiki iş arkadaşlarıma iyi karakterimi ve uygunluğumu kanıtlamak için gizlice yazdırdığı bir düzine mektupla beni şaşırtmışken hayır demek oldukça zordu. Hatta Lizzie'ye destekli yaşam tesisinde bakan doktor ve hemşirelere bile övgü dolu mektuplar yazdırmıştı.

Dawson bir adım öne çıktı ve zarfı ellerime tutuşturdu. "Aç şunu."

"Ya hayır derlerse?"

"O zaman benim için çalışmaya devam edeceksin ve ben de davalarım için tüm ayak işlerini ve yazıları yaparken beni gösterdiğin kadar akıllıymışım gibi davranmaya devam edeceğim." Gülümsedi. "Bir daha düşündüm de, geçen ay Virginia'ya gittiğimizde sözlü savunmamda bu kadar iyi iş çıkarmamalıydım. Geri döndüğünde boku yedim."

Mektubun bir dakika daha bekleyebileceğine karar vererek gülümsedim ve kollarımı erkek arkadaşımın boynuna doladım. "Sonuç ne olursa olsun, harika bir iş çıkardığını düşündüğümü ve bu işe verdiğin emeğı takdir ettiğimi bilmeni isterim. Üç yıl önce, bir avukat yerine bir stajyer olarak çalışmaktan gerçekten mutlu olacağımı hayal bile edemezdim. Ama siz bana değer verildiğimi, dinlendiğimi hissettirdiniz ve bana eşitmişim gibi davrandınız."

"Öyle mi? O zaman çok iyi numara yapıyorum. Çünkü sen benim dengim değilsin, tatlım." Elini havaya kaldırdı. "Sen buradasın." Elini beline kadar indirdi. "Ve ben de aşağıdayım." Dawson dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, daha fazla oyalanmak yok. Mektubu aç. Kutlama için akşam yemeğine rezervasyon yaptırdım."

Keşke bu adamın sahip olduğu güvenin yarısı bende olsaydı. Yine de geri adım attım ve mektubu ters çevirdim. Parmağımı bir köşeye sokup tırnağımla zarfı açarken ellerim titredi. İçinde sadece bir parça kâğıt vardı.

"Ehliyetimi geri almama izin verseler daha fazla belge, doldurmam gereken şeyler olmaz mıydı?"

Dawson kâğıdı işaret etti. "Oku ."

Sayfayı açtım ve taradım.

Duruşma Paneli Alt Komitesinin Kararı...

Dilekçe Sahibi Naomi Heart aleyhine, Virginia Barosu'nun mesleki davranış kurallarını ihlal etmekle suçlanan iki suçlama içeren bir Suçlama Beyanı sunulmuştur. Dilekçe sahibi, tüm suçlamaların savunulamaz olduğunu kabul ederek avukatlık ruhsatını teslim etmiştir. Resmi bir barodan çıkarma duruşması yapılmamıştır. Bu Kurul, Dilekçe Sahibinin teslimine eşlik eden yeminli beyanı ile doğru kabul edilen ön bulguların, barodan çıkarılma ile cezalandırılabilir suçlara varan ihlaller olduğunu gerekçe göstererek, Dilekçe Sahibinin avukatlıktan istifasını kabul etmiştir. Dilekçe Sahibi, Eski Hale Getirme Dilekçesi vermiş ve Duruşma Paneli Alt Komitesi tarafından bir duruşma gerçekleştirilmiştir. Dilekçe sahibinin avukatlık mesleğine iade edilmesine oybirliğiyle karar verilmiştir.

Gözlerim parladı. "Aman Tanrım! Beni görevime iade ediyorlar! Dawson, sen yaptın O!"

O kaldırılmış Ben kapalı benim ayaklar ve sallandı Ben etrafta. "Kutsal Lanet olsun.

Tebrik ederim! Çok mutluyum!"

"Buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Sen olmasaydın bu asla gerçekleşmezdi."

"Bu doğru değil. Oraya kendi başına varabilirdin. Ben sadece sana ihtiyacın olan itici gücü verdim."

"Bana ihtiyacım olan her şeyi veriyorsun. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum avukat bey." Sert bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Şimdi git ve akşam yemeğimiz için seksi bir şeyler giy. Çünkü eve gidip senin içinde kutlama yapmak için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Akşam yemeğini atlayabiliriz."

"Hiç şansın yok. Daha sonra yapacaklarım için yakıta ihtiyacın olacak."

"Ofise uğramamızın bir sakıncası var mı?" Dawson lezzetli bir akşam yemeğini bitirdikten sonra sordu. "Sadece birkaç blok ötedeyiz ve sabah için bir dosyaya ihtiyacım var. Bu beni mahkemeden önceki yolculuktan kurtaracak. Uber'e binebiliriz. Bu ayakkabılarla yürümek pek rahat görünmüyor."

"Fena değiller aslında. Sanırım sonunda beton üzerinde topuklu ayakkabılara alıştım. Hadi yürüyelim. Çok güzel bir gece ve soğuk hava da yakında gelecek."

"Pekala."

Restorandan ofise kadar el ele yürüdük. Dawson her zamankinden daha sessizdi. Ona baktım ve yüzünde biraz gerginlik gördüm, muhtemelen

Sabahki duruşma hakkında. Kendi kendime gülümsedim. Eve döndüğümüzde bundan kurtulmasına yardım etmek için sabırsızlanıyordum. Ben ve Lily'nin düğününde o kulübede saldırdığım adamın bugün yanımda duran düşünceli, sevgi dolu ruha dönüşebileceğini milyon yıl düşünsem hayal edemezdim. Hayat mükemmel değil. Ama Dawson dünyama girdiğinden beri her yıl daha da iyiye gitti.

Üç yıl önce Bailey'nin mezarını ziyarete gitmişti ve ondan sonra işler değişti. Dairesine bir sonraki gidişimde, her zaman rafta duran fotoğrafı yerinde yoktu. Taşındıktan birkaç hafta sonra bir kutunun içinde buldum, artık takmadığı *göt* bileziğinin hemen yanında. Ve bana yılda birkaç kez mektup yazmaya başladı. Birlikte yaşamamıza rağmen hala bana post alıyor. Bunu hissettiklerini yüksek sesle ifade etmekte zorlandığı için yaptığını söylüyor ama bunların hiçbir önemi yok çünkü beni ne kadar sevdiğini her gün *gösteriyor*.

Ofise vardık ve on dördüncü kata çıktık. Dawson kapının kilidini açtı ama içeri girdiğimizde lobinin ışıklarını yakmadı. Onun yerine beni kollarının arasına aldı. "Senin için bir sürprizim var."

"Bunu en son söylediğinde Frannie'nin yeni erkek arkadaşının evindeydik ve sen beni banyoya sürükleyip seks yapmaya zorladın."

"Bu benim hatam değildi. Hindistan cevizi kokulu el sabunu vardı. Hindistan cevizimi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Kıkırdadım. Dawson dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. "Sürprizin için hazır mısın?"

"Evet demekten biraz korkuyorum ama evet."

Işıkları yaktı. Sürprizin ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Lobide olağandışı bir şey ya da kimse yoktu. Ama sonra duvarı gördüm. *Reed & Associates* tabelası değiştirilmişti.

"Reed & Reed?"

Kafam karışmıştı. En azından arkamı döndüğümde güzel erkeğimi diz çökmüş, elinde bir yüzük kutusuyla bulana kadar. Nefesim kesildi. Dawson kadife kutuyu çevirerek açtı ve içinden pırıl pırıl, prenses kesim bir elmas yüzük çıktı.

Elimi tuttu. "Naomi Heart, seninle tanıştığım andan itibaren yanında olmaktan başka bir şey istemedim - sadece güzel ve akıllı olduğun için değil, senin yanındayken olduğum kişiyi sevdiğim için. Beni her geçen gün daha iyi bir adam yapıyorsun ve bunun için sana minnettarım. Seninle vakit geçirmek istiyorum."

Günlerimin geri kalanında seni mutlu etmek istiyorum ve hukukta ve hayatta her şekilde ortağım olmanı istiyorum. Bu yüzden lütfen karım olur musun?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, mutluluk gözyaşlarım yüzümden akıyordu. "*Evet! Evet!*"

Öpüşmemiz bittiğinde alnımı Dawson'inkine bastırdım. "Naomi Reed. Kulağa hoş geliyor."

Gülümsedi. "Öyle."

Duvara, *Reed & Reed* yazan altın harflere baktım. "Tabelayı çoktan yaptırdığına inanamıyorum. Kendinden oldukça emin olmalısın."

"Tatlım, hayatım boyunca emin olduğum tek şey sensin."

SON

Eşsiz bir hikayesi olan milyarder aşklarını seviyor musunuz?

Hayranların favorisi olan *Beklenmedik Şey'in* ön gösterimine göz atmak için kaydırın.

BÖLÜM 1

NORA

"Benimle dalga geçiyor olmalısın..." Mırıldandım ve omzumun üzerinden bağırarak döndüm. "Oh, hesabı bana bıraktığın için de teşekkürler!"

Barmen yanına geldi. "Her şey yolunda mı ?"

İçimi çektim. "Evet. Tinder'da tanıştığım adam hiç de beklediğim gibi çıkmadı."

Barın diğer ucundan derin bir ses geldi. "Şok edici. Belki de biraz daha saygın bir yer aramayı denemelisin..."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*Affedersiniz?*"

Adam kafasını kaldırmadan bardağındaki buz tıkırdattı. "Sorun nedir? Fotoğrafında görüldüğü kadar yakışıklı değil miydi? Bir erkeğe biraz müsamaha göstermelisin. Siz kadınlar bir şeyleri gizleme kraliçesisiniz. Tanrı biliyor ya, uzun saçlı, bronz tenli ve dolgun dudaklı biriyle yatağa giriyoruz. Sabah uyandığımızda, kullandığınız makyaj, postiş ve dolgunlaştırıcı saçmalıklar yüzünden tanıyamadığımız birinin yanında uyanıyoruz."

Ciddi misin? "Belki bu kadar kaba olmasaydınız ve bir insanla konuşurken ona *baksaydınız*, saç uzatmalarımın olmadığını, çok az makyaj yaptığımı ve *doğal olarak tüm* doğru yerlerimin dolgun olduğunu fark edebilirdiniz."

Bu onun dikkatini çekmiş gibiydi. Adamın kafası kalktı ve gözleri göğüs dekolteme takılmadan önce yüzümü hızlıca taradı. Bu bana ona ilk kez iyice bakma fırsatını verdi. Bu tavırla birlikte gelen yüz ifadesi *hiç* de beklediğim gibi değildi. Müstakbel flörtümün görünüşünün yeterli olmadığı konusunda ne kadar savunmacı olduğuna bakarak, belki de kadınları hayal kırıklığına uğratma konusunda biraz tecrübeli olduğunu düşünmüştüm. Ama bu adam kesinlikle kimseyi hayal kırıklığına uğratmadı. Huysuz sesinin ima ettiğinden daha gençti ve koyu kahverengi saçlarını kestirebilirdi. Yine *de* Tinder randevum olsaydı parmaklarımı saçlarında gezdirmekten zevk alırdım. Kirli sakallarla kaplı güçlü, erkeksi bir çenesi, Romanesk bir burnu, bronzlaşmış bir teni ve gördüğüm en kalın siyah kirpiklerle kaplı akuamarin gözleri vardı.

Aynı zamanda *bir pislik* olması çok kötü.

Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı kaldırdım. "Sığ olan hangimizdi?"

Dudağı seğirdi. "Güzel şeyleri takdir etmediğimi hiç söylemedim. Sadece bir erkeğe şans vermen gerektiğini söyledim."

Başımı salladım. "Seni ilgilendirmez ama o adamın beklediğim gibi biri olmamasının nedeni parmağında alyansından kalan bir çentik olmasıydı. Muhtemelen içeri girmeden iki saniye önce çıkarmıştır. Görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu."

"Özür dilerim o zaman." Barmene eliyle işaret etti. "Bir sonraki içkisi benden."

Tinder'daki adamın arkasında bıraktığı yarı sarhoş pahalı viskiyi işaret ettim. -Nakit para olmadan. "Onun yerine bu senden olsun, ne dersin?" Kıkırdadı. "Tamamdır."

Şarabımı yudumlarken hâlâ üç günümü boşa harcadığım o serseriyle konuşmaya devam ediyordum. Sonunda Bay Tavır'a tekrar bağırdım. "Hey, ne kullanıyorsun?"

"Pardon?"

"Hangi tanışma uygulaması? Daha saygın bir tanışma uygulaması kullanmam gerektiğini söylemiştin."

"Oh." Omuz silkti. "Hiç kullanmıyorum." "Evli misin?"

"Hayır."

"Kız arkadaşın mı?" "Hayır."

"Ne yani... süpermarkette alışveriş yapıyormuş gibi mi geziniyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Sırıttı. "Tinder'a mı gidiyorsun?"

"Ne bağlı." "Bu gece ne arıyordun?"

Soru hakkında düşündüm. Kabul edelim, adamı üç gün önce Tinder'da bulmuş ve otelim lobisindeki barda tanışmıştım. Sanırım ikimizin de ne olmasını beklediğimiz açıktı. Ama bu gerçekten fiziksel bir şey değildi - en azından benim için. "Unutmak için," diye cevap verdim.

Adamın üstünlük maskesi biraz olsun düşmüş olabilirdi. Sonra telefonu çaldı ve cevap vermek için kaydıldı.

"Onlara beş dakika içinde katılacağımı söyle," dedi. "Prospektüsün ve notlarımın bulunduğu odama çıkmam gerekiyor." Başka bir şey söylemeden önce

çenesini barmene doğru kaldırdı. "Gitmem gerek. Odamın hesabını imzalayabilir miyim?"

Barmen başıyla onayladı. "Elbette."

"Oda iki on iki." Kibirli adam elini cebine attı ve bir tomar para çıkardı. Birkaç banknotu barın üzerine atarak bana işaret etti. "Bu gecenin faturasını da benim odama koyun lütfen."

". "

Şarabımı kaldırdım. "Gitmek zorunda olman çok yazık. Belki de o kadar da pislik biri değildir."

Dudağı seğirdi. "Toplantıyı ben istedim, bu yüzden kaçıramam. Ama bu kesinlikle benim kaybım."

Sırıttım. "Kesinlikle öyle..."

Gerçi onu ayakta izlerken boyunun 1.80'den uzun olduğunu ve gömleğinin onu *çok* güzel sardığını fark ettiğimde, bunun benim kaybım olup olmadığını merak ettim. Yine de, sadece başını sallayarak gözden kayboldu.

Kırk beş dakika sonra barmene yerimi ayırmasını söyledim -bardaki tek kişi ben olmama rağmen- ve kadınlar tuvaletine gittim. Ellerimi yıkarken esnedim ve geceyi sonlandırmanın zamanı geldiğini düşündüm. Ama yanımdaki sandalyede bir adam oturuyordu. Ve sıradan bir adam değildi.

-Az önceki kibirli, inanılmaz yakışıklı adam.

Şimdi önünde taze bir kadeh şarap olan koltuğuma oturdum. "Toplantınız nasıl geçti?" diye sordum.

"Gerçekten umurunda mı?"

"Hayır, ama kibar davranıyordum. Arada bir denemeniz gereken bir şey." Yüzümü ona döndüm ve bu kadar yakından daha da güzel görüldüğünü görmezden gelmeye çalıştım. Daha önce gözleri tanımlamak için için için *yanan* kelimesini hiç kullanmamıştım ama onunkiler öyleydi. *İçten içe yanan yatak odası gözleri*. Çok da güzel kokuyordu. "Biliyor musun, seksi olman kaba olabileceğin anlamına gelmez. Belki bu süpermarkette işine yarayabilir ama benim yanımda yaramaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Sence ben seksi miyim?"

Gözlerimi devirdim. "Kaba olmakla ilgili kısma odaklanmalıydın. Tek duyduğun yakışıklı olduğuydu."

"Bu yüzden mi Tinder'daki adamı seçtin? Kibar olduğu için mi?"

"Hoş biriydi, evet. Ayrıca komikti ve beni güldürdü."

İçkisini kaldırdı. "Güzel ve komik sana evli bir adam buldu ve hesabı sana yıktı. Belki de ateşli ve kaba olmayı denemelisin?"

Kıkırdadım. Haklıydı. "Bir adın var mı? Yoksa Bay Kibirli olarak anılmayı mı tercih edersiniz? Çünkü ben de içimden öyle diyorum."

Bay Kibirli elini uzattı. "Beck."

Benimkini onunkinin içine koyduğumda, dudaklarına götürdü ve tepesini öptü. Her tarafımda bir karıncalanmaya neden oldu. Gerçi bunu ona söyleyecek değildim.

"Süpermarkette böyle mi yapıyorlar? Bir yabancıнын elini öpüp onu evinize mi davet ediyorsunuz?"

"Benim evim üç bin mil uzakta."

"Oh. Yani daha önce kaldırıma attığım adamın yerini almak istemiyorsun?"

Sırıttı. "Eğer aktif olarak yerine birini arıyorsan, yani *ben* tam burada. Ama en azından önce adınızı

öğrenmek istiyorum." Güldüm. "Nora."

Başını salladı. "Memnun oldum, Nora."

"Seni bu ıssız yere getiren nedir Beck?" "Ailemi görmeye geldim. Ya sen?"

"Kızlar gezisi. Sadece birkaç günlüğüne buradan geçiyoruz."

Beck'in telefonu barın üzerinde vızıldadı. Ekranı kontrol etmek için öne eğildi ve başını salladı. "Yarım gün yokum ve ofiste kıyamet kopuyor."

"Cevap vermeyecek misin?"

"Yarına kadar bekleyebilir."

"Ne iş yapıyorsunuz da bu kadar popüler bir adam oldunuz?" "Birleşme ve satın alma işindeyim."

"Kulağa hoş geliyor ama bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Değişkenlik gösteriyor. Bazı günler şirketim aynı büyüklükteki şirketlerin birleşip tek bir güç merkezi haline gelmesine yardımcı oluyor. Diğer günlerde ise güçlü bir şirketin daha zayıf bir şirketi devralmasına yardımcı oluyoruz."

"Küçük şirket devralınmak istiyor mu?"

"Her zaman değil. Dostane işlemler ve düşmanca olanlar vardır. Bu gece gelen tüm telefonlar dostane bir devralma olmadığı yönünde." İçkisini yudumladı. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Kahve masası kitapları yapıyorum."

"Seyahat fotoğrafları ya da yıllar boyunca moda ya da insanların dışarıda bıraktığı her neyse onun olduğu kalın olanlar gibi mi?"

"Bir ve aynı."

"Yazar mısınız yoksa fotoğrafçı mı?"

Omuz silktilim. "İkisi de, sanırım. Yine de bu kadar eğlenceli bir şey yaparak geçimimi sağlayabilmem hâlâ gerçeküstü geliyor. Yazar olma hevesiyle gazetecilik okuluna gittim. Fotoğrafçılık her zaman hobimdi, ama şimdi kitaplarım için metin yazıyor ve fotoğraf çekiyorum."

"Buna nasıl bulaştın?"

"Üniversiteden sonra, yazdığım gerilim romanını satma umuduyla bir ajansa başvurdum. O zamanlar eğlenmek için bir blogum vardı. New York sokaklarında yaşayan insanların fotoğraflarını çekiyordum ve her birinin altına o kişi hakkında küçük bir hikaye yazıyordum. E-postalarımın imza bloğunda bir link vardı. Bölümleri gönderdiğim menajer hikayeyi beğenmedi ama blogumun linkini fark etti ve kontrol etti. Bunun yerine kahve masası tipi bir kitap önermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Elbette dedim ve sonraki sekiz yıl boyunca farklı şehirlerde sokaklarda yaşayan insanlar hakkında yirmi beş kahve masası kitabı hazırladım. Geçen yıl farklı şehirlerdeki grafiti ve grafiti sanatçıları hakkında yeni bir koleksiyona başladım."

"Bu kulağa birleşme ve satın almalardan çok eğlenceli geliyor."

Gülümsedim. "Eminim öyledir. Kariyer açısından kendimi çok şanslı görüyorum. Sevdiğim bir işi yaparak iyi para kazanıyorum ve her yere seyahat edebiliyorum. Ayrıca, bu yolda harika insanlarla tanıştım ve tüm kitap satışlarının bir yüzdesini ihtiyacı olanların barınmasına destek olmak için bağışlıyorum."

Beck'in gözleri yüzümde gezindi. "Neyi unutmaya çalışıyorsun, Nora?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Ona Tinder'daki adamla da bunu yapmaya çalıştığımı söylemiştim. "Herkes arada bir hayatı unutmak istemez mi?"

"Belki." Alt dudağını ovuşturdu. "Ama genellikle zor bir ilişki, iş stresi, mali sıkıntılar ya da ailevi sorunlar gibi özel bir şey vardır."

Beck sessizce yanıtlımı beklerken parmağımı bardağımın dibindeki buğunun üzerinde gezdirdim. Yüzümü ona döndüm. "Süpermarkette ya da barda insanlarla tanışmak yerine neden Tinder'ı sevdiğimi bilmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü beni unutturmaktan mutlu olan ama *neden* onlardan tek istediğimin seks olduğunu soracak kadar umursamayan erkekler bulmak çok kolay."

Beck kadehini dudaklarına götürmeden önce bana doğru kaldırdı. "Tamamdır."

İçerken bileğindeki kalın saati fark ettim - Rolex değil, Audemars Piguet. Her zaman bir erkeğin taktığı saatin onun hakkında çok şey söylediğini düşünmüşümdür. Çoğu erkek Rolex'i bir statü sembolü olarak kullanır, bileklerini süslemek için bir araba parası harcayabileceklerini gösterirler. Ve dünyanın en popüler lüks markalarından biri olduğu başkalarının da bunu bildiğini bilirler. Öte yandan, Audemars Piguet saat kullanmayanlar tarafından pek bilinmez ve genellikle daha pahalıdır. Çoğu erkek bir Rolex'i başkaları için takar, ancak bir Audemars Piguet kendiniz için takılır. Bay Tavır benim kitabımda bir kademe yükseldi.

Bir erkeği ölçmek için sıklıkla kullandığım ikinci şey sipariş ettiği içkiydi. Tuvaletten döndüğümde Beck'in bardağı doluydu, bu yüzden kehribar rengi sıvının ne olduğundan emin değildim. Bir çeşit viski olduğunu tahmin ettim.

"Bu viski mi?" Önündeki bardağı işaret ettim. O da bana uzattı. "Viski. bakmak ister misin?" "Hayır, ama ne tür olduğunu merak ediyorum."

Başını öne eğdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Her zaman belli tipte bir adamın belli tipte bir içki sipariş ettiğini düşünmüşümdür." Gözlerim bileğini işaret etti. "Saatler de bir insan hakkında çok şey söyleyebilir."

"Yani saatim ve hangi marka viski içtiğimi söylemem kim olduğumu anlamanıza yardımcı olacak mı?"

Omuz silktim. "Belki."

Bardağında kalanı bitirdi ve barmene işaret etti, o da hemen yanına geldi.

"Bunun hangi marka olduğunu söylemişsiniz?" diye sordu.

"Adı Hillcrest Reserve. Buradan yaklaşık on mil uzakta, üçüncü nesil bir damıtıcı tarafından üretiliyor."

Beck bardağını barda öne doğru itti. "Teşekkür ederim. Fırsat bulduğunuzda bir tane daha alacağım."

Barmen uzaklaştıktan sonra Beck bana baktı. "Görünüşe göre adı Hillcrest Reserve."

Kaşlarım çatıldı. "Sipariş verirken bunu bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yok. Yerel olarak yapılmış, küçük parti viskileri olup olmadığını sordum. Seyahat ettiğimde yerel yemekleri ve viskileri denemeyi severim. Ben Manhattan'da yaşıyorum. Herhangi bir bara girip yudum başına iki yüz dolarlık Macallan alabilirim. Ama Hillcrest Reserve bulamıyorum."

Gülümsedim. "Bunu sevdim."

"Ama şaşırmış görünüyorsunuz. Anladığım kadarıyla benim seçimim sizin tahmin ettiğiniz erkek tipine uymuyor."

"Pek sayılmaz."

"Ne içtiğimi sanıyordun?"

Gülümsemem genişledi. "Her yerde bulabileceğiniz yudum başına iki yüz dolarlık Macallan."

Beck kıkırdadı. "Peki bunu ne tür bir adam emreder?"

Şarabımdan bir yudum aldım ve yere bıraktım. "Manhattan'da yaşayan, birleşme ve satın almalarda çalışan, şık bir takım elbise ve Rolex giyen türden. Kısacası bir Cuma öğleden sonrası Cipriani'nin önünde happy hour için duran her Wall Street dangalağı."

Beck gülerek başını geriye attı. Adama hakaret etmişim ve o da eğleniyordu. "Sanırım oldukça boktan bir ilk izlenim bıraktım."

Kestirip attım. "Bana daha *saygın* bir yere bakmamı söylemiştin. randevularım için."

"Daha iyisini hak ettiğini düşünmüştüm."

"Bence saçmalıyorsun. Şu anda sadece iyi davranıyorsun çünkü karşılıksız bir gece aradığımı biliyorsun ve benim yerime geçme şansın olduğunu düşünüyorsun."

"Ben yarış dışı mıyım?"

Onu tekrar kontrol etmek için bir an ayırdım. *Kahretsin, çok güzeldi.* "Sadece muhteşem olduğun için pamuk ipliğine bağlısın."

Yüzüne yavaş, seksi bir gülümseme yayıldı. "Dürüstlüğüne sevdim." "Çene çizgini beğendim."

Gözleri parlıyordu. "Büyük sikimi daha da çok seveceksin."

Alt dudağımı ısırdım. Konuşma az önce Tinder mesajlarımın çoğuna yönelmişti - kesinlikle hayatımı neden bir süreliğine unutmak istediğimi konuşmaktan daha rahat olduğum bir yer. "Seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"Tinder kaybedeninin olmadığını nereden biliyorsun?"

İyi bir noktaya değindin. Şarabımı yudumladım. "Kaç yaşındasın?"

"Seninle ne yapacağımı bilecek kadar yaşlı ve bunu yapmak için hap almak zorunda kalmayacak kadar da genç."

Sırıttım. "Öyle mi? Benimle ne yapacağını biliyor musun?" Kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Biliyorum, evet."

Aramızdaki hava çatırdadı. Nedense bu adamın sözünü yerine getirebileceğini biliyordum. Belki sessiz özgüveniydi, belki de

Onun gibi görünen bir adamın çok pratik yapmış olması. Eğer bir geceden fazlasını arıyor olsaydım, ikincisi bana ters gelebilirdi, ama tek seferlik bir anlaşma için amacıma hizmet ediyorsa bunun pek bir önemi yoktu.

Fazla mavi gözlerine baktım. "Anlat o zaman."

"Neyi anlatayım?"

"Benimle ne yapardın?"

Yüzünde beliren hınzır sırıtış, neredeyse sorduğum soruyu geri almak istememe neden oluyordu. *Neredeyse.*

Beck bardağını kaldırdı ve kulağıma doğru eğilmeden önce içkisini yudumladı. "Sen dilimin üzerine boşalana kadar yüzümü amına gömerek başlardım. Sonra senden nefret ediyormuşum gibi seni becerirdim."

Aman Tanrım. Ayak parmaklarım gerçekten kıvrıldı. *Satıldı!*

Bana bakmak için geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı.

Bu adamı odama götürmeyi düşündüğüm için delirip delirmediğimi tartışırken bir kenarda sallanıyordum. Düşünürken, aşağıya baktım.

Vay anasını. Pantolonu bir kalçasının üst kısmını sıkıca sarmıştı ve bacağından aşağıya doğru belirgin bir çıkıntı vardı. *Çok uzun, çok kalın* bir çıkıntı.

Ben işaretlere inanan bir kadındım ve *bunu* kaçıramazdım. Bu yüzden şarabımın kalanını yudumladım ve çantamdan iki otel anahtar kartımdan birini çıkarıp yanımdaki adamın önüne attım.

"Oda iki on dokuz. Bana on dakika müsaade edin, böylece kendime gelebilirim."

BÖLÜM 2

BECK

"NEREDESİN? Az önce ofisine uğradım ve karanlıktı. Franklin toplantısı on dakika içinde başlıyor."

Cep telefonumu hoparlöre almak için düğmeye bastım ve tıraşımı bitirebilmek için banyodaki makyaj masasının üzerine koydum. "Idaho'dayım."

"Idaho?" Jake söyledi. "Orada ne halt ediyorsun?"

"Görünüşe göre Sun Valley kayalıklardan atlamak için popüler bir yer. Beni engellediği ve onu arayamadığım için büyükannemizle konuşmaya geldim."

"Aman Tanrım. Kadını rahat bırak. Hayatını yaşıyor, ne yapmak istiyorsa onu yapıyor."

"Size hiç *wingsuit dalışı* yapmak istediğinden bahsetti mi?" "Hayır, ama muhtemelen ona geçen yıl hastanedeyken sahip olduğu hemşireye dalış istediğimden bahsetmedim. Biz

her şeyi aile toplantılarında duyurmayın."

Kardeşim hiçbir şey için endişelenmezdi. Belki de sadece yirmi üç yaşında olduğu ve hala yenilmez olduğunu düşündüğü içindir. On yıl ve bir evlilik önce, muhtemelen benim de çok daha az endişem vardı. "Bence birlikte seyahat ettiği arkadaşı biraz dengesiz olabilir ve onu bu çılgınca şeyleri yapmaya zorluyor."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Öncelikle, dün bir kadın mesaj atarak eğilmemi ve ayak bileklerimi sertçe çekmemi, böylece belki kendi kafamı kıcımda görebileceğimi söyledi."

"Büyükannemin arkadaşı sana mesaj mı atıyor?"

"Büyükannem beni engellemeden hemen önce acil durumlar için numarasını verdi."

"Dur tahmin edeyim, Gram'a ulaşamadığın için bu yaşlı ve hoş kadını taciz etmek için mi kullanıyorsun?"

"Hoş yaşlı kadın mı?" Boynumdaki deriyi gerginleştirdim ve temiz bir çizgi çektim. Çenemin kıvrımını izlediğimde, çentik attım. *Kahretsin. Lanet olası ucuz otel.* Kanamayı durdurmak için bir parça tuvalet kağıdı aldım. "O hoş yaşlı kadın bana gökkuşağı kekinin üzerindeki gri bir serpinti olduğumu da söyledi."

Jake kıkırdadı. "Dostum, seninle hiç tanışmamış olmasına rağmen seni çok fena benzetmiş. Biraz rahatlamam gerek. Büyükanнем sadece eğlenmeye çalışıyor. Onun yerinde olsaydım, bir yıl ölümü beklemektense üç ay yaşamayı tercih ederdim."

Kaşlarımı çattım. Bu tartışmaya tekrar girmeyecektim. Üç hafta önce büyükanнемize pankreas kanserinin geri döndüğü söylenmişti. On yıl içinde bu üçüncü kez oluyordu ve şimdi akciğerlerine ve yemek borusuna metastaz yapmıştı. Doktorlar bir tur daha kemoterapi ve radyasyon tedavisinin büyük olasılıkla yaşam süresini sadece üç aydan dokuz aya uzatacağını söylediler. Yine de yüzde bir ihtimalle tedavinin kanseri tekrar remisyona sokabileceğini ve çok daha uzun süre yaşayabileceğini de söylemişlerdi. Büyükanнем bu kez tedavi olmamayı tercih etmişti ve ben bencilce on yıl sonra da burada olma şansını kullanmasını istesem de hepimiz bunu desteklemiştik.

Ama sonra hiçbirimizin tanımadığı bir kadınla çılgın bir yolculuğa çıkmaya karar vermişti ve son zamanlarda sanki bir intihar görevindeymiş gibi hissediyordu.

"Gitmem gerek. Ne zaman ayrılacaklarını bilmiyorum ve Gram ile tartışmadan önce bir fincan kahve almam gerekiyor."

"Toplantı konusunda ne yapmamı istiyorsun?"

"Hallet."

"Genelde işleri halletme tarzımdan nefret edersin."

"Şaşırt beni. Güle güle." Telefonumu kapattım ve tıraşımı bitirdim. Bir süre sonra kafein almak için otelin lobisine indim. Bir fincan kahve doldurduktan sonra krema ve şekeri aramak için döndüğümde gözlerim muhteşem bir çift yeşil kahveyle karşılaştı. Şu anda bana hançer gibi bakıyorlardı.

Kahretsin.

Nora. Dün geceki güzel sarışın.

En fazla beş adım ötedeki bir masada oturuyordu.

"Görüyorum ki kahveye giden yolu bulmuşsun," dedi. "Ama dün gece ikinci kata çıkarken bir şekilde kayboldunuz, öyle mi?"

Kendimi aptal gibi hissederek ellerimi ceplerime soktum. "Bu konuda..."

Arkamdan gelen tanıdık bir kadın sesi konuşmamızı böldü. "Günaydın, canım."

Büyükannemi bulmak için döndüm. Benimle konuştuğunu sanmıştım ama beni görünce alnı kırıştı.

"Beckham? Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmaya geldim."

"Bekle..." Nora'nın ağzı açık kaldı. "Louise'in huysuz torunu Beckham'ın Beck'i mi?"

Ona döndüm. "Büyükannemi tanıyor musun?"

"Ummm... Son iki haftadır birlikte seyahat ediyoruz."

"Sen Eleanor Sutton mısın? Adının-" olduğunu söylediğini sanıyordum. *Kahretsin. Benimle dalga geçiyor olmalısın.* Başımı salladım. "Nora... Eleanor'un kısaltması mı?"

Eleanor'un yetmiş yaşında olduğunu sanıyordum, yirmili yaşlarının ortasında sarışın bir bomba değil.

Büyükanne ikimizin arasını işaret etti. "tanıyor musunuz?"

Büyükanneme, arkadaşına ondan nefret ediyormuşum gibi onu becermek istediğimi söylediğimi, sonra da işi bitirmek için gelmediğimi açıklayacak değildim. Bu yüzden nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Neyse ki Nora'nın ayakları benden daha sağlam basıyordu.

Benim bile zoraki olduğunu bildiğim bir gülümseme takındı. "Daha yeni kahve barında tanıştık."

Büyükannem öne çıktı ve yanağımdan öptü. "Merhaba tatlım. Seni görmek her zaman çok güzel. Ama bana ders vermeye geldiysen, korkarım boşuna geldin ve o küçük sevimli kıcını çevirip çıkarken kapının çarpmasına izin vermeyebilirsin."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Görüyorum ki ışıltılı kişiliğin bozulmamış. Nasıl hissediyorsun, büyükanne?"

"Aptal doktorlar gidip bana şeytanın geri döndüğünü söylemeselerdi haberim bile olmayacaktı. Belki her zamankinden biraz daha yorgun olabilirim ama yine de çok fazla hareket halindeyiz."

"Bunu duymak beni mutlu etti. Sana kahve getireyim mi?"

"Sanırım yola çıkmamız gerekiyor."

"Aslında..." Nora kaşlarını çatı. "Sana daha önce mesaj attım Louise. Sanırım henüz okumadın. Şiddetli rüzgâr nedeniyle bu sabahki atlayışı iptal etmişler. Şirket, öğleden sonra bir atlayış olup olmayacağını bildirmek için öğle yemeğine kadar bana bir güncelleme yapacaklarını söyledi, ancak eğer varsa, saat dörtten önce olmayacak."

"Peki o zaman..." Büyükannem bana döndü. "Nefes ve makyajlıyım. Yani bizi kahvaltıya götürebilirsin, tercihen

Kahvem için Kahlua olan bir yer."

Gülümsedim. "Tamamdır."

"Sanırım ben geride kalacağım," dedi Nora. "Yetişmem gereken bazı işler var." "Yemek yemelisin. Bırakayım da faturayı torunum ödesin. Ayrıca, Belki sana mesajda görüldüğü kadar ahmak olmadığını gösterebilir."

Nora yine geri çekilmeye çalışacak gibi görünüyordu ama büyükannem hayır demesi zor bir kadındı.

"Gel ." Büyükanne lobiyi işaret etti. "Atlamamız gerekiyordu, o yüzden bir saat bekleyemeyecek bir şey yapmanıza gerek yok."

Nora gülümsemeye zorladı. "Tabii. Gidelim."

Gram garsona, "Ben bir benedict yumurta ve bir shot Kahlualı kahve alacağım," dedi.

Gülümsedi. "Korkarım Kahlua'mız yok. Aslında hiç likörümüz yok."

" değil." Büyükanne çantasını karıştırdı. "Burada biraz var. İçkilerimize ilaç kattığımı görmemiş gibi davranabilirsin. Satışı senden almayacağım ama mutluluğu da benden almanı beklemiyorum."

Garson kıkırdadı. "Ben bir şey görmeyeceğim."

Sırada siparişini vermek için Nora vardı. O konuşurken, dudaklarının hareketine odaklandım - bu sabah duşta kendimle ilgilenirken sikimin etrafına dolandığını hayal ettiğim dudaklar. Dün gece uslu durmak kolay olmamıştı, özellikle de odamın onunkinin hemen koridorunun sonunda olduğunu fark ettikten sonra. Ama bar hesabını ödediğimde ve Nora'nın kaç kadeh şarap içtiğini gördüğümde bunu yapamazdım. Bazı kadınların pişman olduğu bir adam olabilirdim ama bu asla hayır diyemedikleri için olmayacaktı.

"Efendim?" Kafamı kaldırdığımda garsonun beklenti dolu bir yüz ifadesiyle karşılaştım.

Nora'nın sinsî sırıtışı, az önce kafamın nerede bildiğini düşündürdü.

Boğazımı temizledim. "Benedict usulü yumurta ve kremalı kahve alayım lütfen." Garson gittikten sonra peçetemi kucağıma bıraktım. "Peki siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Bu yolculuktan önce Nora'dan bahsettiğini hatırlamıyorum."

Büyükanne Nora'nın elini okşadı. "Benim apartmanımda oturuyor."

"En azından blog artık bir anlam ifade ediyor." Büyükannemin suç ortağı en başından beri seyahatleri hakkında blog yazıyor, büyükannemin her türlü çılgınlığı yaparken videolarını çekiyordu. Sayfanın adı *Ölüyormuş Gibi Yaşa'ydı*.

"Ne demek istiyorsun?" Nora sordu.

"Daha yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm. Büyükannem yaşında blog yazan çok fazla insan tanımıyorum." Büyükanneme baktım. "Alınma ama."

Nora kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer o alınmadıysa, ben alındım. Kadınların bir şeyler yapmasının belli bir yaşı yok. Neden sadece genç bir insan blog yazabilir ya da paraşütle atlayabilir?"

Oh Tanrım. *Bu* mesajlaştığım kadındı.

"Yaşlı insanların bunları yapamayacağını söylemedim. Sadece yapan çok fazla kişi tanımadığımı söyledim."

"Hiç durup düşündünüz mü, bunun nedeni dar görüşlü gençlerin yaş ayrımcılığı yapması ve aile bireylerini hayatlarını dolu dolu yaşamaktan alıkoymasındır? Onları cesaretlendirmeleri gerekirken? İster inanın ister inanmayın, büyükannenizin sizi nasıl engelleyeceğini öğrenmek için kütüphaneye gidip teknoloji dersi almasına gerek yoktu."

Büyükanneme baktım.

Sırıttı. "Yardım için bana bakma. Acil bir durumda kullanman için sana onun numarasını verdiğimden beri Eleanor'la mezarını kazıyorsun."

"Karşılıklı attığımız o harika mesajlardan bahsetmişken," dedi Nora. "Bir daha bana kaba davrandığında ya da büyükannene bir mesaj iletmemi istediğinde -özellikle de onu üzeceğini çok iyi bildiğin bir mesajı- ben de seni engelleyeceğim."

Normalde biri benimle bu şekilde konuşsa, ağzım sulanır, ona haddini bildirmek için sıranın bana gelmesini . Ama çılgınca bir nedenden ötürü, tek hayal edebildiğim bu kadınla özel olarak tartışmak ve sonra da onun bu tavrını sikip atmaktı.

Sırıttım. "Anlaşıldı. Uyarı için teşekkürler."

Kabul edişim öfkesini dağıtmış gibi görünüyordu ve yarım saniyeliğine, sırf onunla tekrar tartışmak için son birkaç yılda *kanat dalışı* sırasında kaç ölüm meydana geldiğini gündeme getirmeyi düşündüm. Ama sonra büyükannem planladıkları bir şnorkel gezisinden bahsetmeye başladı ve gözlerinin parlaması göğsümün içini ısıttı. Şnorkelle dalmak yeterince zararsız görünüyordu...

"Ve sonra bir kez ," dedi, "takılmaya başlıyorlar." "Takılmak mı?"

Gram başını salladı. "Köpekbalkları için."

Ve zararsız şnorkel gezisi de gitti. "Ciddi misin, Gram? Köpekbalklarıyla yüzmek mi? Neden sadece şnorkel yapıp renkli balıklara bakmıyorsun?"

"Beş sıra dışı olan dev bir canavarın tüm renkli balıkları *yemesini* izlemek varken neden bunu yapayım ki?"

"Seyahat etme ve bir şeyler yapma isteğini tamamen anlıyorum, ama neden hepsi tehlikeli olmak zorunda? Bunu öğrenmeden önce bunların hiçbirini yapmak gibi bir arzunuz yoktu..."

Büyükanne kaşlarını çatı. "*Öleceğimi* öğrendim. Söylemende bir sakınca yok Beckham. Ben ölüyorum. Muhtemelen birkaç ay içinde artık buralarda olmayacağım. Öyleyse neden bana adrenalin patlaması yaşatacak ve kendi ölümünden korkmama neden olacak şeyler yapmayayım? Tanrı biliyor ya, evde otururken hiçbir şeyden korkmuyorum. Yani, en kötü ne olabilir ki? Işıklarda karşıdan karşıya geçip bir taksinin bana çarpması mı? Yaşadığımı hissetmek istiyorum. Kanat takımındaki kanatlar yeterince çırpılmadığı için beklenenden biraz erken ölürsem ya da bir köpekbalkı iyi bir tatlı olacağımı düşünürse, en azından çok güzel bir ölüm ilanına sahip olurum."

Çenemi ne zaman kapatacağımı bilecek kadar akıllıydım. Büyükanneyle yalnız kaldığında ve bu kadar huysuz hissetmediğinde konuşurdum. Şu anda konuyu değiştirdim ve şimdiye kadar yaptıkları her şeyi anlatırken onu dinlemenin keyfini çıkarmaya çalıştım. Bu da yemeğimizin geri kalanının huzurlu geçmesini sağladı.

Otele döndükten sonra büyükanne biraz uzanacağını söyledi. Dün gece iyi uyuyamadığı için çok heyecanlı olduğunu söyledi. Ben de onunla odasına kadar yürüdüm ve baş başa öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi sordum.

Kapıda yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirmekten mutluluk duyuyorum. Ama fikrimi değiştirmeyeceksin Beck."

"Öğlen gibi gelip seni alırım?"

Odama dönerken Nora'nın kapısını çalmaya karar verdim. Aramızda geçenleri kendine saklamasını takdir ediyordum. Ve ona bir özür borçluydum. Ayrıca Nora benim ekibimde olursa Gram'a ulaşma şansımın daha yüksek olacağını da fark ettim. Ne kadar tuhaf bir çift olsalar da, oldukça yakın görünüyorlardı.

Cevap verdiğinde Nora'nın yüzü düştü. "Umarım dün geceyi erteleyeceğinizi düşünmüyorsunuzdur. Dün geceki fırsatı kaçırdın.

beni ekti." "Bu konuda..."

Kapıyı kapatmaya başladı. "Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Bu senin kaybın."

Ayağımı kapı aralığına sıkıştırdım. "Bir saniye bekle. İhtiyacın olmayabilir ama yine de sana bir tane vermek isterim."

Gözlerini devirdi. "Söylemen gerekeni söyle ve git."

"Altı kadeh şarap içmişsiniz. Hesabı öderken gördüm."

Nora omuz silkti. "Ödeyemeyeceğin kadar çok muydu? Sana geri ödemeyeceğim."

"Maliyetten şikayetçi değilim. Ama altı bardak yüzünden çok istediğim halde gelemedim. Ve inanın bana, *gerçekten çok* istedim. Hatta on dakika boyunca kapının önünde durup, beni davet ettiğin için kapıyı çalan bir pislik olmayacağıma kendimi ikna etmeye çalışmış olabilirim. Ama sonuçta, içkiyi fazla kaçırmış bir kadından faydalanamazdım."

"O şaraplardan sadece ikisi benimdi. Louise ve ben Tinder Kaybeden'le tanışmadan önce iki bayanla bir şeyler içmek için buluştuk. Ona hesabı ödeyeceğimi söyledim. Tamamen ayıktım, özellikle de birkaç saattir orada oturduğumu düşünürsek." Başını öne eğdi. "Ve bu arada, *benden faydalanılmasını bekliyordum.*"

Başımı eğdim. "*Siktir.*"

"Yine de işe yaradı. Açıkçası Louise'in torunu olduğunu bilmiyordum - sanki onun için çalışıyormuşum gibi bana havlayan ."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "O benim büyükannem. Onun için endişeleniyorum."

Nora ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Çünkü hayatında ilk kez tehlikeli şeyler yapıyor, değil mi?"

"Bu doğru."

"Büyükannenizin sertifikalı bir dalgıç olduğunu biliyor muydunuz? Bin dokuz yüz altmış yedi yılında sertifika kursuna katılan ilk kadınlardan biriydi. En sevdiği dalış türü derin deniz enkazlarını keşfetmektir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yirmi üç yaşındayken dünyanın en zor beyaz su parkurlarından biri olan Lava Şelalesi'nde yol aldığını biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Büyükannen sandığın gibi küçülen bir menekşe değil. O bir baş belası. Belki ona bakılması gereken yaşlı ve zayıf biri olarak bakmayı bırakırsan bunu görebilirsin."

"Neden hiç bir şey söylemedi?"

Nora başını salladı. "Belki de hiç *sormadığın* içindir. Onunla büyükbabanın nasıl tanıştığını biliyor musun? Ya da neden altmış yıldır görmediği bir adamı ziyaret etmek için Utah'taki bir çiftliğe gittiğimizi?"

Demek istediğini anlatmıştı. Şimdi sadece beni kızdırıyordu. "İlk pankreas ameliyatından sonra her gün yanında kimin oturduğunu biliyor musun? Ya da kanser geri geldiğinde ve tedavisi sırasında aylarca hasta kaldığında?"

"Büyükanneni önemseyip önemsemediğini sorgulamıyorum. Şu anda yaptığı seçimlerde onu desteklemen gerektiğini söylüyorum, her ne olursa olsun."

Bir an sessiz kaldım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü kapımı çaldın."

Başımı salladım. "Hayır. Neden senden üç kat yaşlı bir kadınla seyahat ediyorsun? Senin bundan çıkarın ne?"

Nora'nın burun delikleri alevlendi. "*Bunda* benim çıkarım ne? Git kendini becer."

"İnsanlar genellikle içinde kendileri için bir şey olmayan şeyleri yapmazlar."

"Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece bu yolculuğa neden çıktığınızı soruyorum."

Cevabı bana hırlamak oldu. *Kelimenin tam anlamıyla hırlamak*. Kapıyı suratıma çarpmadan hemen önce.

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve sonra beni bile şaşırtan bir gülümseme yüzüme yayıldı. Muhtemelen kafamı muayene ettirmem gerekiyordu ama Nora Sutton sinirlendiğinde *çok seksi oluyordu*.

BÖLÜM 3

BECK

Nora, "**UMARIM** buraya dün gecenin tekrarını bekleyerek gelmemişsinizdir," dedi.

Barda onun yanındaki koltuğa oturdum ve başımı salladım. "Zaman değişimi benimle dalga geçiyor."

Başını salladı ve dikkatini şarabına verdi.

"Bu öğleden sonraki *kanat dalışın* nasıldı?" diye sordum. Nora'nın kaşları çatıldı. "Louise sana gittiğimizi söyledi mi?"

Başımı salladım. "Öğleden sonra üç sularında pencereden dışarı bakıyordum ve ikinizin arabaya doğru gizlice gittiğinizi gördüm. İki dakika sonra büyükannem aradı ve henüz uyumadığını ama muhtemelen birkaç saat uyuyacağını söyledi. İkiyle ikiye bir araya getirdim. Ayrıca, blogunuzda yayınladığınız fotoğrafı gördüm. Bu arada, bu yayınladığın ilk fotoğrafın. Neden acaba?"

"Öyle olduğunu fark etmemiştim. Ama sanırım blog Louise'in yolculuğu hakkında olduğu için."

"Peki, öğleden sonran nasıldı?"

Nora sırttı. "İnanılmazdı. Gerçi sen bundan hoşlanmazdın. Eğlenceli görünüyorsunuz."

Barmen geldi, ben de dün gece içtiğim viskinin aynısından sipariş ettim.

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Bence sen kibirlisin."

İçkim gelene kadar bekledim ve bir aldım. Yutarken yaktı ama iyi hissettirdi. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum. Bence dürüst ve sinir bozucusun."

Nora şarabını dudaklarına götürürken gülümsedi. "Benim *bazı parçalarım*dan hoşlanıyor gibisin. Bu sabah kahvaltıda gözlerini birkaç kez gezinirken yakaladım."

"Blogunuzda yayınladığınız resme de baktım. Ama sen daracık, lastik bir üniforma giyyordun. Lanet kuşlar bakıyordu."

Bu senden hoşlandığım anlamına gelmez."

Başını salladı ve güldü. "İkimiz de büyükannene değer verdiğimiz için birbirimize tahammül etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek gibi görünüyor. Belki de el sıkışıp barışmalıyız."

"Ya da..." O bana bakana kadar bekledim. "Birbirimizden nefret edebilir ve bunu içimizden atabiliriz."

"Nefretle sikişmek senin için bir tema gibi görünüyor. Bu senin olayın mı?" "Daha önce hiç olmamıştı. Ama beni sinirlendiriyorsun ve bu da elbiselerini yırt."

Nora kasıklarına baktı ve iç çekti. "Louise'in torunu olman ne kadar utanç verici. Çünkü ben de senin bir parçandan oldukça hoşlanıyorum."

Sırıttım. "Belki de o kısmı yakından görmelisin. Yüzünün tam ortası benim için işe yarar."

Güldü ve bana dönüp elini uzatmadan önce şarabını bitirdi.

"Arkadaş mı?"

Elini tuttum ama sıkmak yerine dudaklarıma götürdüm ve parmağını ısırdım.

"Oww!"

O bölgeyi öptüm ve sıırıttım. "Madem ısrar ediyorsun. Gerçi ben kendi fikrimi daha çok seviyorum."

"Eminim biliyorsundur..."

Tam bir domuz olmak istemediğim için daha güvenli bir konuya odaklandım. "Yani... Seni hiç buralarda görmedim. Ne zamandır Vestry'de yaşıyorsun?"

"Vestry?"

"Vestry Towers. Büyükannem onun binasında yaşadığınızı söylemişti."

"Ah, evet." Başını iki yana salladı. "Doğru. Çok uzun sürmez. Belki bir yıl kadar. Yakında Kaliforniya'ya geri taşınacağım. Orası benim geldiğim yer. Üniversite için New York'a taşındım ve bir daha geri dönmedim."

Bir dakika sessiz kaldık. "Sen sinirlenmeden sana bir şey sorabilir miyim?"

Gülümsedi. "Muhtemelen hayır. Ama yine de devam edin."

"Sana daha önce neden bu yolculuğa çıktığını sormuştum-"

"Aslında," diye araya girdi. "Bana *bundan* ne çıkarım olduğunu sordunuz, sanki bir tür çıkarım varmış gibi."

"Doğru." Başımı salladım. "Belki de konuşmam pek hoş değildi. Eminim çalışanlarım da açık sözlü konuşma alışkanlığım olduğunu onaylayacaktır."

bazen itici olabiliyor."

"Sanırım ara sıra olduğundan daha fazla."

"Sorumu şu şekilde sormama ne dersiniz? Büyükannemin bu seyahati planladığını öğrendiğinizde, ona katılmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

Nora şarap kadehine baktı. "Annem genç yaşta vefat etti, benden sadece birkaç yaş büyüktü. Bunu düşünmek bazı şeyleri daha farklı değerlendirmemi sağladı. Neden *gitmeliyim* diye sormak yerine, şimdi kendime neden gitmemeliyim diye soruyorum. Hayat kısa."

"Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Nasıl öldüğünü sormamın sakıncası var mı?"

Yüzü acı dolu bir ifadeyle gerildi ve sorduğum sorudan hemen pişman oldum.

"Özür dilerim." Bir elimi kaldırdım. "Bunu sormamalıydım."

"yok. Buna rabdomyosarkom deniyor, kötü huylu bir kalp tümörü. Nadir görülür."

"Tedavi edilemez mi?"

"Bazıları çıkarılabilir, bazıları çıkarılamaz. O şanslı olanlardan biri değildi." Başımı salladım. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

Şarabını bitirdi. "Şimdi benim sıram mı? Bir sorum yok ama söyleyeceklerim muhtemelen sizi kızdıracak."

Gülümsedim. "Vur."

"Büyükannene seçimleri konusunda söylenmeyi bırak. Seçimler ona ait ve o da bundan keyif alıyor."

"Bunu gördüm. Siz ikiniz atlayıştan sonra gizlice otele girdiğinizde gülümsemesi çok büyüktü."

"Birini kaybedeceğinizi bilmek korkutucu. Bunu anlıyorum. Ama söz veriyorum, büyükannenizin ölmek gibi bir arzusu yok. O sadece yaşadığını hissetmek istiyor ve ölüme *kendi şartlarıyla* yaklaşmak ona bunu sağlıyor."

"Üzerinde çalışacağım."

"senden bahsediyor, biliyor musun?" "Uh-oh."

Nora gülümsedi. "Çoğu iyi. Gerçi ona wingsuit atlayışını yapmasını *yasakladığını* söylediğinde seni tokatlamak istedi. Belli bir kadın tipine bir şeyi yapamayacağını söylediğinde, bunun sadece onu daha çok yapmak istemesine neden olduğunu anlamadın mı?"

Dudağımı ovuşturdum. "Belli bir kadın tipi, ha? Bu yolculukta o kategoriye giren tek kişinin büyükannem olmadığına dair bir his var içimde."

"Belki de değil." Gülümsedi.

Ona doğru eğildim. "Benimle seks yapmanı yasaklıyorum."

Nora'nın başı kahkahalarla geriye eğildi. Oldukça muhteşem bir manzaraydı.

"Büyükannen senin bir kırbaç olduğunu söylüyor," dedi başını sallayarak. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Büyükannem benim hakkımda başka ne diyor?"

"Pek çok şey. Zeki olduğunu söylüyor, Princeton'da sınıf birincisiymişsin. Başarılıymışsın - üniversiteden bir yıl sonra kendi şirketini kurmuşsun ve Manhattan'da emlak işine akıllıca yatırım yapmışsın. Çok fazla çalışıyorsun ve görünüşe göre bu büyükbabandan geliyor. Boşanmışsın ve sanırım altı yaşında olan sevimli bir kızın var?"

Başımı salladım. "Devam et..."

"Senden on yaş küçük olan, senin tam zıttın olan ve seni çıldırtan kardeşinle çok yakınsın ama yine de onu işe aldın çünkü son derece sadıksın. Bir keresinde küçük kardeşinizi kreşten almak için büyükannenizle gitmiştiniz. Bebek arabasını onun yerine senin tutman konusunda ısrar etmiştin. Eve gidene kadar ikiniz de yanlış bebeği tuttuğunuzu fark etmediniz. Geri döndüğünüzde polis oradaydı çünkü anne birinin çocuğunu çaldığını düşünüyordu."

Başımı salladım. "Tanrım, bunu sana söylemek zorunda mıydı? Başlangıçta bana çok iyi satış yapıyordu."

Sırıttı. "Başka bir zaman, siz ikiniz metrodayken, bir fare vagonun içinden geçti. Nasıl girdiğini sormuştunuz ve büyükanneniz size farenin iskeletinin küçük çatlaklardan geçmesine izin verdiğini söylemişti. Bir ay boyunca sırtüstü yatmışsın, sonra bir farenin popona girmesinden korktuğun için dönmeye korktuğunu öğrenmiş."

"Ciddi misin? Bunu sana neden söylesin ki?"

Nora omuz silkti. "Bir gece metro peronunda durmuş tren bekliyorduk ve bir fare rayların üzerinden koşarak geçti. Louise gülmekten kendini kaybetti ve sonra nedenini açıkladı. Kaç yaşında olduğundan bahsetmedi, o yüzden çok yakın zamanda olmadığını umuyorum."

"Ukala." İçkimi bitirdim ve barmene bir el kaldırdım. "Burada haksız bir dezavantajım var. Senin hakkında hiçbir hikâyem yok."

"Ve bu şekilde devam edeceğiz." Güldü.

Barmen geldi. Benim içkimi işaret etti. "Aynısından mı?" "Lütfen."

Nora'ya baktım. "Başka bir şarap?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bir tane daha al. Sabah gidiyorum ve şu anda seni kızdırmıyorum bile."

"Aslında yapmam gereken bazı işler var, bir sonraki kitabım için onaylamam gereken düzeltmeler. Bugün teslim edilmesi gerekiyor."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Odasına geri dönme şansı ortadan kalkmış olsa bile Nora canlıydı. O dolgun dudaklarından dökülenleri dinlemekten zevk alıyordum, yine de aralarına bir şey sıkıştırmak istesem bile.

Cüzdanını çıkardı.

Onu durdurdum. "Benden, lütfen. Büyükanneme yaptıkların için en azından bunu yapabilirim."

Hüzünle gülümsedi. "Hâlâ anlamıyorsun. Louise'den verdiğim kadarını alıyorum. Bu bir iyilik ya da yük değil. Sadece ikimizin de yapmak istediği şeyleri yapıyoruz." Cüzdanını çantasına geri koyarak ayağa kalktı. "Ama yine de içki için teşekkür ederim. Seninle tanışmak güzeldi Beck. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdadım. "Oda anahtarın hâlâ bende, biliyorsun. İşini bitirmene izin verebilirim ve sonra dün gece neredeyse başladığımız şeyi bitirebilirim?"

Nora eğildi ve yanağımdan öptü. "Louise'in torunu olduğunu öğrendiğime göre bu iyi bir fikir değil. Seni kullanacaktım."

"Kullanılmakla aram iyidir..."

Güldü. "İyi geceler, Beck. Belki bir gün seni buralarda görürüm."

[Geri kalanını Kindle Unlimited'ta şimdi ÜCRETSİZ okuyun.](#)

Sevgili okurlar,

Umarım Dawson ve Naomi'nin hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi posta listeme katılmaya ve **ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. İçkiyi biraz fazla kaçırıp numarayı gerçekten ararsanız ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeyim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

Teşekkür

Siz *okuyucularımıza*. On yılı aşkın süredir verdiğiniz destek ve coşku için teşekkür ederim. İster yıllardır okuyor olun, ister kitaplarımı yeni keşfetmiş olun, kütüphanenizin bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Penelope'ye - Arkadaşlığımız sayesinde biraz daha az ağlıyor ve çok daha fazla gülüyorum! Unuttuğum her şeyi hatırladığın için teşekkür ederim.

Cheri'ye - Kitaplar bizi bir araya getirdi, *kim olduğun* bizi gerçek arkadaş yaptı!

Julie'ye - Arkadaşlığınız için teşekkür ederim. Senden yeni bir şeyler beklemek için sabırsızlanıyorum!

Luna'ya - Dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Muhteşem Facebook okuyucu grubum Vi'nin Menekşeleri'ne - kitapları seven 26.000 akıllı kadın (ve birkaç harika erkek)! Benim için dünyalara bedelsiniz ve bana her gün ilham veriyorsunuz. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

Sommer'e - Ne istediğimi çoğu zaman benden önce için teşekkür ederim.

Jessica, Elaine ve Julia'ya - Tüm pürüzleri giderdiğiniz ve beni parlattığınız için teşekkür ederim!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizden önce nasıl idare ettiğimi bile hatırlamıyorum ve umarım asla anlamak zorunda kalmam! Yaptığınız her şey için teşekkürler.

Tüm Influencer ve Blogger'lara - Kitaplarıma her zaman zaman ayırdığınız ve yıllardır verdiğiniz destek için teşekkür ederim!

Sevgilerimle,
Vi

Vi Keeland Yazarının Diğer Romantik Romanları

[Gölde OlurBeklenmedik Bir Şey](#)

[Oyun](#)

[Patron Projesi](#)

[Yaz Teklifi Kıvılcım](#)

[Davet](#)

[Rakipler](#)

[Uygunsuz Bir](#)

[Şekilde](#)

[Büyümemeliyi](#)

[Z](#)

[Çıplak Gerçek Ödünc](#)

[Alınan Bir Şey, Senden Bir Şey](#)

[Güzel Hata](#)

[Egomanyak Patron](#)

[Geride Kalan](#)

[Baller Beat](#)

[Throb](#)

[Mücadeleye](#)

[Değer Değer](#)

[Şansa Affetmeye](#)

[Size Ait Sizin İçin](#)

[Yapıldı](#)

[Jilted \(Mayıs 2025\)](#)

Vi Keeland'dan Gerilim Romanları

[Çözülme](#)

[Biri Biliyor \(Haziran 2025\)](#)

Vi Keeland ve Penelope Ward Tarafından Birlikte Yazılan Romantik Romanlar

[Flört Kuralları](#)

[En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)

[Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın](#)

[Kuralları](#)

[Genç Bir Erkek Çıkmanın Kuralları](#)

[İyi Uygulandı](#)

[Artık Rol En Sevdiğim](#)

[Hatıranın Ardından](#)

[Mutlu Mektup](#)

[Kirli](#)

[Mektuplar](#)

[Nefret Notları](#)

[Asi Asi Kalp](#)

[Varis Ukala](#)

[Piç Takım](#)

[Elbise Playboy](#)

[Pilotu](#)

[Mister Moneybags](#)

[İngiliz Yatak](#)

[Arkadaşı Park](#)

[Avenue Oyuncusu](#)

Yazar Hakkında

VI KEELAND *1 numaralı New York Times*, *1 numaralı Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda yirmi altı dile çevrilmiş ve ABD, Almanya, Brezilya, Bulgaristan, İsrail ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kısa öykülerinden üçü Passionflix tarafından filme dönüştürülmüştür ve iki kitabı şu anda film için opsiyonludur. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.